

สี่สิบเอ็ด

เป็นตายมโหฬารคาดเดา

เสียงเคลื่อนไหวแผ่วเบาต้งขึ้น ไม่นานร่างหนึ่งก็ปรากฏตัว หนานกงหลิววินเหาะลื่นตรงมา สีหน้าในยามนี้ของชายหนุ่มหนึ่งขรมเยือกเย็น ดวงตาที่จับนัยมายังหลี่อ้าวเทียนราวกับมองซากศพก็มีปาน

“ซู่อ่วอยู่ที่ไหน” หนานกงหลิววินไพล่สองมือไว้ด้านหลัง ดวงตาล้ำลึกของเขาเย็นยะเยียบดูธารน้ำแข็งพันปี แคंपรายตามองก็ทำให้ผู้คนต้องหวาดผวา

หลี่อ้าวเทียนมองคนตรงหน้าด้วยสายตาดกตะลึงราวกับจำฝายนั่นไม่ได้ หนานกงหลิววินในยามนี้ดูมีพลังแข็งแกร่ง แตกต่างจากที่เขาเจอก่อนหน้านั้นมาก เหมือนว่าชายหนุ่มมีการเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะเป็นอำนาจหรือสีหน้าท่าทางที่ล้วนให้ความรู้สึกน่าหวั่นเกรงและยากจะคาดเดา เหมือนกับท่านพ่อของเขาไม่มีผิด

“หนานกงหลิววิน เจ้า...เจ้าเลื่อนยศถึงขั้นแปดแล้ว?” เพราะตกตะลึงมากเกินไป หลี่อ้าวเทียนที่เคยพูดจาซัดถ้อยขัดคำก็กลายเป็นพูดตะกุกตะกักขึ้นมา

หนานกงหลิววินปรายตามองอีกฝ่ายอย่างเย็นชา เขาพยักหน้าเพียง

นิต ก่อนจะเอ่ยต่อ “ส่งตัวลู่วมา แล้วข้าจะไว้ชีวิตเจ้า”

หลี่อ้าวเทียนคำราม “เป็นไปไม่ได้!”

เมื่อครั้งปีก่อนเขาพบกับหนานกงหลิววี่นซึ่งมีวรยุทธ์เพียงชั้นหกระดับสูงเท่านั้น ทว่าก่อนหน้านี่ที่เพิ่งพบกัน อีกฝ่ายกลับบรรลวรยุทธ์ขั้นเจ็ดซึ่งก็ยิ่งพอเป็นไปได้ แต่ผ่านไปแค่ไม่กี่เท่าไรหนานกงหลิววี่นกลับบรรลุถึงขั้นแปดเสียแล้ว!

ระยะเวลาเพียงครึ่งปีหนานกงหลิววี่นกลับบรรลุได้ถึงสองขั้น ซ้ำยังเลื่อนจากชั้นหกมาเป็นขั้นแปดที่มีความยากอย่างสาหัสแบบนี้ คนอื่นพยายามทั้งชีวิตก็อาจจะทำได้ แต่อีกฝ่ายกลับก้าวข้ามไปได้ง่ายๆ คนผู้นี้จะไม่เหลือพื้นที่ให้ผู้อื่นได้ยืนเลยหรือ!

หลี่อ้าวเทียนคิดว่าตนถูกระเบิดวิเศษโจมตีแต่กลับรอดมาได้ ซ้ำยังได้เลื่อนวรยุทธ์สูงขึ้นอีกขั้น เหตุการณ์เช่นนี้นับเป็นวาสนาสูงยิ่งแล้ว ทว่าเมื่อเทียบกับหนานกงหลิววี่น เขาก็มีอาจจะเปรียบกับฝ่ายนั้นได้เลย

“เป็นไปไม่ได้! ข้าไม่เชื่อ ข้าไม่เชื่อ!” หลี่อ้าวเทียนกุมศีรษะแล้วสะบัดไปมา ให้ตายเขาก็ไม่เชื่อว่าหนานกงหลิววี่นจะฝึกฝนพลังยุทธ์ได้เร็วถึงเพียงนี้

หนานกงหลิววี่นขมวดคิ้ว แววอำมหิตบีบบังคับพาดผ่านในดวงตาคู่นั้น “หลี่อ้าวเทียน ตอบคำถามข้า!”

ความอดทนขององค์ชายจิ้นนั้นมียุ่่น้อยนิตยิ่งกว่าปลายเล็บ จะยกเว้นก็แต่กับบางคนเท่านั้น

พอได้ยินคำถามของหนานกงหลิววี่น หลี่อ้าวเทียนก็ชะงักไปนิต แต่แล้วก็หัวเราะลั่นอย่างล่ำพอง “หนานกงหลิววี่น เจ้าอยากรู้ที่อยู่ของนางตัวดีอย่างนั้นหรือ ฮ่าๆๆ ซาตินี้ข้าไม่มีทางบอกเจ้าหรอก ตามหาเอาเองเถอะ!” จบคำหลี่อ้าวเทียนก็ทำท่าจะหมุนตัวจากไป ทว่าไม่รอให้อีกฝ่ายได้ทันขยับตัว หนานกงหลิววี่นก็เข้ามาขวางตรงหน้าหลี่อ้าวเทียนทันที

“เจ้าตามสังหารนางมาตลอดใช่หรือไม่” ตอนที่ลืมตาขึ้นมาเขาก็ไม่พบตัวแล้ว นอกถ้ามีแต่ร่องรอยการต่อสู้ ทำเอาหนานกงหลิววี่นร้อนใจ

จนแทบคลั่ง พอใจเย็นลง ชายหนุ่มก็อาศัยความช่างสังเกตกระเอยตามมา ชนิดไม่ยอมให้อะไรรอดสายตาไปได้

หลี่อ้าวเทียนหัวเราะเย็นชา “ข้าตามไล่สังหารนางแล้วอย่างไร นางไม่สมควรตายอย่างนั้นหรือ” หลี่อ้าวเทียนชี้หน้าตัวเองที่ซู่วัวใช้ระเบิดพิเศษทำให้เขาต้องเสียโฉม ยามนี้ชายหนุ่มมีสภาพเหมือนปีศาจ ใครเห็นก็ต้องนึกถึงภัยทั้งสิ้น

“นางสมควรตายแล้ว!” แววดาของหลี่อ้าวเทียนเต็มไปด้วยความแค้นเคือง หนานกงหลิววินมองอีกฝ่ายเงียบๆ สีหน้านั้นสงบดุจสายน้ำ แล้วจู่ๆ ชายหนุ่มก็เคลื่อนไหวรวดเร็วดุจสายฟ้า มือข้างหนึ่งคว้าหมับเข้าที่ลำคอของหลี่อ้าวเทียน จากนั้นก็ยกอีกฝ่ายลอยขึ้น ยามอยู่ต่อหน้าหนานกงหลิววิน หลี่อ้าวเทียนก็พบว่าเขาไม่อาจขัดขืนใดๆ ได้เลย ไม่ว่าจะพยายามดิ้นรนต่อสู้เท่าไรก็ดูเหมือนจะยิ่งอ่อนแรงลงเท่านั้น ยกเว้นแต่ว่าหนานกงหลิววินจะเป็นฝ่ายยอมรามือ ไม่เช่นนั้นต่อต้านไปก็มิเกิดผลอันใดขึ้นมา ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้หนานกงหลิววินมีวรยุทธ์ชั้นเจ็ดเท่านั้น ตอนนั้นถ้าเขาประลองยุทธ์กับอีกฝ่าย ไม่แน่ว่าอาจจะเอาชนะก็เป็นได้ แต่ในยามนี้...

“จะพูดหรือไม่!” ท่อนแขนของหนานกงหลิววินราวกับเหล็ก มือที่บีบรัดลำคอแน่นเสียจนหลี่อ้าวเทียนใบหน้าแดงก่ำเพราะขาดอากาศ

ไม่นานหลี่อ้าวเทียนก็พยักหน้าขึ้นลงหนักๆ เขายังคงสงสัยเรื่องการเลื่อนระดับวรยุทธ์ของหนานกงหลิววินอยู่ไม่คลาย “พูด ข้าพูดแล้ว แต่เจ้าต้องตอบคำถามหนึ่งก่อน!”

“ว่ามา” หนานกงหลิววินเหวี่ยงอีกฝ่ายลงกับพื้น สายตาเย็นชาจับไปที่ร่างนั้น

หลี่อ้าวเทียนไม่ต่างจากขยะที่ถูกโยนลงบนพื้น ชายหนุ่มกุมลำคอของตัวเองแล้วไอโฮลกๆ ไม่หยุด ใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะกลับมาเป็นปกติ

“ถ้าต่อสู้กันเมื่อครั้งที่เราพบกันตรงปากถ้ำ ข้าจะมีโอกาสชนะเจ้าหรือไม่” หลี่อ้าวเทียนจ้องมองหนานกงหลิววิน ฝ่ายหลังปรายตามอง มุมปาก

ยิ้มหยัน “หรือเจ้าดูไม่ออกว่าข้าบาดเจ็บ?”

“อ๊ะ?” หลี่อ้าวเทียนมองหนานกงหลิววีนด้วยความตกใจ เขาบาดเจ็บจริงๆ อย่างนั้นหรือ คนที่บาดเจ็บก็คือเขา? หลี่อ้าวเทียนตะลึงกับสิ่งที่ได้ยิน

หนานกงหลิววีนดูเหมือนจะเล่นงานอีกฝ่ายยังไม่หนำใจพอ “ตอนที่ชีวิตข้ากำลังแขวนอยู่บนเส้นด้ายแบบนั้น ไม่ใช่แค่เจ้า ใครก็ตามที่พอจะมีพลังยุทธ์ติดตัวอยู่บ้างก็กำจัดข้าได้ง่ายๆ”

ที่แท้ก็เป็นเช่นนั้น...หลี่อ้าวเทียนตะลึงงัน ได้แต่มองอีกฝ่ายอย่างทำอะไรไม่ถูก

ที่แท้...เขาก็มีโอกาสนะจะได้สังหารหนานกงหลิววีนอยู่แล้วเสีย ช้ำยังง่ายตายเสียยิ่งกว่าอะไร ช่างน่าเสียดาย เป็นเพราะความเขลาของเขาเองแท้ๆ เพราะหวาดเกรงกับอำนาจของหนานกงหลิววีนจนไม่กล้าแม้แต่จะสงสัยในพลังยุทธ์ของอีกฝ่าย จึงไม่กล้าลงมือกับเขา

“ให้ตายเถอะ สมควรตายจริงๆ!” หลี่อ้าวเทียนตบหน้าตัวเองหนักๆ จนกระทั่งกระอักเลือดออกมา

“ถึงคราวเจ้าต้องบอกข้าบ้างแล้ว พุดมา ชูลืออยู่ที่ไหน” หนานกงหลิววีนยังคงมองอีกฝ่ายด้วยสายตาว่างเปล่าอยู่เช่นนั้น

พอพูดถึงนั่งตัวตื๋อ หลี่อ้าวเทียนก็กระเบิดเสียงหัวเราะออกมา “ฮ่าๆๆ หนานกงหลิววีน ที่แท้เจ้าก็มีคนที่ห่วงใย ที่แท้เจ้าก็มีจุดอ่อนเหมือนกัน!” หลี่อ้าวเทียนหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง ก่อนหน้านั้นเขาสงสัยมาตลอดว่าทำไมหนานกงหลิววีนถึงไม่ไล่ล่าตามมา จนถึงวันที่เห็นเขาถึงได้เข้าใจถ่องแท้...เพราะฝ่ายนั้นจับหนักจนมิอาจปกป้องนางเอาไว้ได้อย่างไรเล่า ถ้าเขาไม่ผิดตอนนั้นหนานกงหลิววีนคงจะอยู่ด้านในถ้ำ นั่งตัวสวบถึงได้หลอกเขาว่าอีกฝ่ายออกไปล่าสัตว์ ดูท่าแล้วนางคงจะมีเยื่อใยให้หนานกงหลิววีนไม่น้อย ทว่าตอนนี้นางตายไปแล้ว ไม่รู้ว่าหนานกงหลิววีนรู้ข่าวนี้แล้วจะเป็นอย่างไร

หลี่อ้าวเทียนรู้ว่าวันนี้เขาคงหนีไม่รอดเป็นแน่ เจ้าตัวจึงไม่เสียดายชีวิต คิดจะฉวยโอกาสนี้กระโดดแผลงในใจของหนานกงหลิววีน บาดแผลที่ฝ่าย

นั้นจะลบล้างไม่ได้ไปตลอดชีวิต!

พอคิดเช่นนั้นแล้วหลีอ้าวเทียนก็หยุดหัวเราะ เขาปราชตามองหนานกง หลิววินอย่างหย่นๆ “บุรุษเยี่ยงเจ้ากลับต้องอาศัยอิสตรีเข้าปกป้อง หนานกง หลิววิน เจ้ายังมีหน้าอยู่ในโลกใบนี้อีกอย่างนั้นหรือ”

หนานกงหลิววินมีสีหน้าเรียบเฉย มองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชา

หลีอ้าวเทียนแค้นเสียงเอ่ย “เพื่อปกป้องเจ้าแล้ว นั่งตัวตื้อลื้อถึงกับ หลอกล่อข้าให้ไปอีกทาง ตลอดเส้นทางนี้นางเฉียดตายไม่รู้กี่ครั้งต่อที่ครึ่ง ส่วนเจ้ากลับฉวยโอกาสนั้นเพื่อฝึกฝนพลังยุทธ์โดยไม่สนใจอะไร”

มือของหนานกงหลิววินกำแน่นอยู่ตรงข้างลำตัว ใบหน้านั้นแข็งตั้งขึ้น สตรีที่เขาหลงรักหัวปักหัวปำยอมสังเวยชีวิตเพื่อปกป้องเขาไว้

หลีอ้าวเทียนยังคงหัวเราะต่อไป “แต่ตอนนี้...นางตายแล้ว! ถูกข้าสังหาร จนตาย! หน้าที่เจ้าติดค้างนางชาตินี้ชดใช้อย่างไรก็ไม่หมด!”

“หนานกงหลิววิน วันนี้ข้าได้เพาะเมล็ดพันธุ์แห่งความพิศบาปลงในใจ เจ้าแล้ว วันหนึ่งมันต้องเติบโตขึ้นมาแน่ๆ!” รอยยิ้มอำมหิตบ้าคลั่งเผยขึ้นใน ดวงตาของหลีอ้าวเทียน

หนานกงหลิววินได้ยินคำพูดนั้นก็ตัวแข็งไปทั้งร่าง

‘ลั้วลั้ว...นาง...เป็นไปไม่ได้!’

ดวงตาหนานกงหลิววินแดงก่ำเต็มไปด้วยสีเลือด ท่อนแขนเรียวยาว คว่ำเข้าที่คอของหลีอ้าวเทียนอีกครั้ง ก่อนที่ชายหนุ่มจะคำราม

“เหลวไหล! หากยังพูดจาเหลวไหลอีก ข้าจะบีบคอเจ้าให้ตาย! ตายคามือของข้านี้ละ!” หนานกงหลิววินเหมือนคนขาดสติ เขาออกแรงหนักหน่วง ขึ้นทุกที ก่อนได้ยินเสียงผลัวะ! กระตุกคอท่อนหนึ่งของหลีอ้าวเทียนร้าว

“พูด! นางอยู่ที่ไหน”

หลีอ้าวเทียนกัดฟันแน่น หนานกงหลิววินเหวี่ยงอีกฝ่ายกระเด็น ด้วยโทสะ มุมปากของหลีอ้าวเทียนยกสูงขึ้น เขารวบรวมกำลังเอื้อมสุดท้าย ออกแรงดึงรั้งหินปิดปากถ้ำลงมา

หินปิดปากถ้าเคลื่อนตัวลงมาทำให้สถานการณ์ทั้งหมดพลิกผัน เมื่อเข้าไปแล้วก็ไร้หนทางกลับออกมาอีก

ดวงตาทานางงหลิววีนเป็นประกายเย็นเยียบ หรือว่าลั้วลั้วจะอยู่ในถ้ำห้วยเย็น?

เป็นดังคำกล่าวที่ว่า ‘คนเขลาครุ่นคิดพันครั้งย่อมถูกสักครา’ ก่อนตายหลี่อ้าวเทียนยังอุตส่าห์ฉลาดขึ้นมาบ้าง เขาวางกับดักไว้เบื้องหน้าหานางงหลิววีน บีบให้อีกฝ่ายต้องเลือก ถ้าหินปิดปากถ้าแตะพื้นเมื่อไร ก็หมายความว่าไม่มีทางออกอีกแล้ว เมื่อตัดสินใจเข้าไปก็กลับออกมาไม่ได้อีก แต่ชูลั้วจะอยู่ข้างในหรือยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ นานางงหลิววีนไม่อาจรู้ได้เลย หลี่อ้าวเทียนโยนโจทย์ยากมาให้ชายหนุ่มเสียแล้ว

ถ้าตัดสินใจยืนอยู่ที่เดิม เขาก็อาจจะไม่ได้พบกับชูลั้วหรือแม้แต่กระดุกของนางอีกตลอดชีวิต หากเขาเลือกที่จะเข้าไปในถ้ำ เขาก็อาจจะถูกฝังทั้งเป็นหรือออกมาไม่ได้อีกตลอดชีวิต

หินปิดปากถ้าเคลื่อนตัวลงมาอย่างรวดเร็ว เหมือนจะแค่ในพริบตาเดียว...หานางงหลิววีนก็เหาะทะยานอย่างรวดเร็วดุจสายน้ำออกไปทันที

ชายหนุ่มสะบัดเท้าไล่ล่าคอของหลี่อ้าวเทียน จากนั้นก็พุ่งตัวเข้าไปที่ปากถ้ำห้วยเย็นอย่างรวดเร็ว หินปิดปากถ้าเลื่อนลงมาเกือบจดพื้นดิน นานางงหลิววีนทิ้งตัวราบลงแล้วหมุนตัวไปยังด้านใน วินาทีนั้นเองที่...

โครม!

เสียงหินปิดปากถ้ากระแทกลงกับพื้นดินดังสนั่นจนฝุ่นกระจายไปทั่ว นานางงหลิววีนรอดชีวิตมาได้อย่างหวุดหวิด

หลังจากที่ชูลั้วถูกหลี่อ้าวเทียนขัดฝ่ามือไล่ ร่างกายที่บาดเจ็บหนักมาก่อนก็มีอาทอนไหว นางเป็นลมหมดสติอยู่ภายในถ้ำ เจ้ามังกรเทพน้อยรีบกระโดดเข้ามาหาทันที พอมันเห็นชูลั้วนอนหมดสติอยู่กับพื้นแบบนั้นก็ร้อนใจยิ่งนัก รีบเข้าไปดูๆ ไถๆ เจ้านายของมัน ทว่าเจ้านายที่คอยเล่นกับมันทุกครั้ง

กลับนอนแน่นิ่งไม่มีทีท่าว่าจะฟื้น ยิ่งพอเห็นว่าใบหน้าของอีกฝ่ายแดงก่ำ ผิวของนางก็ดูเหมือนกับจะลุกเป็นไฟ เจ้ามังกรเทพน้อยก็ยิ่งก่อกลุ่มมากกว่าเดิม ดวงตากลมโตของมันบัดนี้มีน้ำเอ่อคลอ ขอบตาแดง มันได้แต่วิ่งวนอยู่รอบๆ กายชูลัว หางเล็กๆ ก็กระดิกไปมา

ผ่านไปครู่หนึ่งเจ้ามังกรน้อยก็ปาดน้ำตา มันพนมหมอกสีขาวออกมา กลุ่มหนึ่ง ก่อนที่หมอกนั้นจะค่อยๆ เคลื่อนเข้าไปปกคลุมร่างของชูลัวเอาไว้ หมอกสีขาวที่มีไอน้ำเย็นเยียบก็คือเกล็ดหิมะที่ยังไม่ตกผลึกจนแข็ง

หากชูลัวตื่นขึ้นมาในเวลานั้นนางก็คงจะตกตะลึงมิใช่น้อย หรือว่ามังกรเทพน้อยจะเป็นผู้ครอบครองทุกธาตุ? มันครอบครองธาตุไฟ ธาตุไม้ ธาตุสายฟ้า ตอนนี้อย่างไรธาตุน้ำแข็งออกมาอีก...สมกับเป็นสัตว์วิเศษแห่งพิภพพรสวรรค์ของมันขัดโองการสวรรค์ชัดๆ แต่ยามนี้มังกรเทพน้อยมีวรยุทธ์แค่ขั้นห้าเท่านั้น มันเพิ่งจะพ้นจากภัยพิบัติมาได้ไม่นาน พลังของมันยังไม่แข็งแกร่งเท่าใดนัก อุณหภูมิภายในถ้ำนี้ลดทอนพลังของมัน แล้วไหนมันยังจะต้องปกป้องชูลัวเอาไว้อีก พอผ่านไปเพียงไม่นานเจ้ามังกรเทพน้อยก็มีอาการอึดอัด หายใจไม่สะดวก หายใจไม่สะดวกและหอบแฮกๆ

เหนื่อยหอบตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเหนื่อยถึงเพียงนี้ ดวงตาของมังกรเทพน้อยมีหยาดน้ำเอ่อคลอ มันเข้าไปสูดใช้ชูลัวด้วยท่าทางน่าสงสาร

ทำไมเจ้านายยังไม่ตื่นขึ้นมาอีก พลังของมันจะหมดเกลี้ยงแล้วนะ...

มันเข้าไปในดินแดนวิเศษแห่งนั้นไม่ได้ ดื่มน้ำทิพย์เพิ่มพลังก็ไม่ได้... ทำอย่างไรดี จะทำอย่างไรดี มังกรเทพน้อยกระดิกหางไปมาด้วยความร้อนใจ เติมน้ำเวียนรอบชูลัวไม่หยุด

พอเห็นสีผิวของนายน้อยเปลี่ยนเป็นแดงก่ำขึ้นมาอีกครั้ง เจ้ามังกรเทพน้อยก็ไม่มีทางเลือก แม้ว่าอาจจะแห้งเป็นผุยผง แต่มันก็ยังอุตส่าห์พนมหมอกน้ำค้างสีขาวออกมาคลุมร่างของชูลัวเอาไว้

มังกรเทพน้อยต้องทนกับไอร้อนและพ่นหมอกน้ำค้างเพื่อช่วยเหลือชูลัวไปพร้อมๆ กัน ไม่นานเจ้ามังกรเทพน้อยผู้แสนน่ารักก็ล้มตึงลงนอน

แผ่หราอยู่ข้างกายเจ้านาย มันได้แต่สบสายตากับอีกฝ่ายอยู่เช่นนั้น...

จะทำอย่างไรดี...สติของมังกรเทพน้อยเริ่มเลือนราง ในภวังค์มึนงงนั้น เหมือนจะได้ยินเสียงหนัๆ กระแทกกับพื้น...แต่วังเหลือเกิน อยากนอน มังกรเทพน้อยค่อยๆ ปิดเปลือกตาลง...

พอนางงงหลิววีนเข้ามาด้านในถ้ำได้ ชายหนุ่มก็เกิดสังหรณ์

บางอย่าง อุณหภูมิในถ้ำนั้นอุ่นแล้ว แต่อุณหภูมิภายในกลับสูงกว่าเกือบสิบเท่า คลื่นความร้อนแผ่ออกมารอบด้าน แม้แต่นางงงหลิววีนเองก็ยังมีรู้สึกเหมือนกับว่าผิวของเขานั้นกำลังจะปริแตกออกมา แล้วนับประสาอะไรกับ Чуลว

สีหน้าของนางงงหลิววีนเป็นกังวล เขาตะโกนเรียกนางดังลั่น “ลั่วลั่ว ลั่วลั่ว ลั่วลั่ว...”

เสียงที่แผ่ความร้อนใจดังขึ้นทุกทีๆ ถ้าวลั่วลั่วติดอยู่ในถ้ำนี้จริง ผ่านไปนานขนาดนี้ มีเพียงสวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น นางงงหลิววีนกำหัดแน่น ไม่กล้าแม้แต่จะคิดถึงผลที่ตามมา

เปลวความร้อนโหมกระพือขึ้นทุกด้าน คว้นไฟตลบไปทั่วบริเวณทำให้ทัศนวิสัยแย่ นางงงหลิววีนตะโกนจนลำคอแหบแห้งแต่ก็ยังไม่ได้ยินเสียงใดๆ ตอบกลับมา

ชายหนุ่มเริ่มสับสน เขาหวังว่าหลิววีนจะวางกับดักล่อเขา หวังว่า Чуลวจะไม่ได้อยู่ในถ้ำแห่งนี้

นางงงหลิววีนเดินไปได้ไม่เท่าไร จู่ๆ ปลายเท้าก็กระทบกับอะไรบางอย่าง เจ้าสิ่งนั้นยังส่งเสียงร้องอึงๆ แผ่วเบา แล้วทำท่าจะจับขาของชายหนุ่มเอาไว้ นางงงหลิววีนหลบวูบได้อย่างรวดเร็ว อีกฝ่ายยังไม่ทันจะฝังเขี้ยวลงไป เขาก็หิวคอมันขึ้นมาเสียก่อน

“เจ้าหมาน้อย?” นางงงหลิววีนมีสีหน้ายินดี เขาเขย่ามันโดยแรง “ตื่นเร็ว ตื่นเร็วเข้า นายเจ้าอยู่ที่ใด”

เจ้าตัวนี้เป็นสัตว์วิเศษของซูลัว ถ้ามันอยู่ที่นั่น ซูลัวก็คงอยู่ไม่ไกลแน่ๆ
มังกรเทพน้อยปริศนาขึ้นอย่างอ่อนแรง มันซึ้งทำไปที่พื้น...

มังกรเทพน้อยผู้นำส่งสารถูกเขี่ยกระเด็นทันทีที่หมดประโยชน์ เจ้าตัว
เล็กกุ่มก้นน้อยๆ ที่กระแทกพื้นแล้วเหวี่ยงไปหลังหนานกงหลิววินไป น้ำตา
เอ่อท่วมดวงตา

หนานกงหลิววินจะมีเงาใจที่โหดโหดไปสนใจมันแล้ว ตอนที่เขาเห็นซูลัว
นอนอยู่บนพื้น หัวใจของชายหนุ่มก็เต็มไปด้วยความแสบจะหยุดหายใจในวินาที
นั้น

“ลั่วลั่ว! ลั่วลั่ว!” หนานกงหลิววินเขย่าอีกฝ่ายด้วยความตื่นเต้น พอ
เห็นว่านางไม่ฟื้น สองมือของเขาก็แตะไปที่ขมับของนางแล้วถ่ายทอดพลังวิเศษ
ให้

ท่ามกลางความรู้สึกเลือนราง ซูลัวสัมผัสได้ว่าร่างของนางเบาหวิว

ราวกับว่าดวงวิญญาณจะหลุดลอยออกจากร่าง นางกำลังเดินอยู่ในเมือง
ทันสมัยที่เต็มไปด้วยคอนกรีตและเหล็กกล้า รอบตัวเต็มไปด้วยตึกสูงระฟ้า
รถราบนท้องถนนคับคั่ง ผู้คนเบียดเสียดยัดเยียด ดูอีกที่ที่กุ่มก้น

ณ ยอดเขาอวี่นลั่ว มีตของอวี่นลั่วปกคลุมทะเลน้ำอวกาศ

“เธอคิดว่าฉันชอบเธอจริงๆ หรือไง หลายปีที่ผ่านมาฉันก็แค่ตาม
ควบคุมเธอเท่านั้น” คำพูดบาดหูและรอยยิ้มเย็นชาวนเวียนอยู่ในความคิดนาง
ครั้งแล้วครั้งเล่าราวกับเสียงของปีศาจ

เจ็บ...เจ็บปวดไปทั้งหัวใจ...ร่างกายก็ปวดร้าว

รอบตัวร้อนจนผิวหนังแทบจะหลุดลอก แม้แต่ลมหายใจก็ใกล้จะหยุด
ซูลัวรู้สึกเหมือนกับร่างของนางถูกอบอยู่ในเตาเผา ทว่าทันใดนั้นเอง ไอละมุน
บางอย่างก็ค่อยๆ ไหลเวียนเข้ามาในร่างกายราวกับน้ำพุอันสดชื่นพาให้เย็นใจ
ไอละมุนนั้นแพร่ไปทั่วอวัยวะส่วนต่างๆ ทำให้ผิวที่แห้งกร้านสดชื่นขึ้น

ซูลัวสัมผัสอย่างอ่อนแรง ใบหน้าหล่อเหลาไร้ที่ติของหนานกงหลิว-

อวีนปรากฏขึ้นตรงหน้า

“ตื่นแล้วสิ? รู้สึกไม่สบายตรงไหนบ้าง”

ชูลัว้าปากแต่กลับพูดไม่ออก หลังจากที่ตักน้ำทิพย์ออกจากมิตแล้ว จิบช้าๆ นางถึงได้สติขึ้นมา

ตอนที่นางดื่มน้ำทิพย์อยู่นั้น เจ้ามังกรเทพน้อยก็คุกเข่าอยู่ตรงหน้า ดวงตากลมโตลำน้าของมันจับจ้องมาอย่างวิงวอน ทำเอาชูลัวอดหัวเราะไม่ได้ นางจึงจับอีกฝ่ายกลับเข้าไปในมิติเพื่อให้มันดื่มได้อย่างเต็มที่

ที่นี้ร้อนระอุยิ่งนัก ดุมันเถอะ ขนบนตัวแทบจะเกรียมอยู่แล้ว น่าสงสารเหลือเกิน

พอเห็นเหยื่อที่ผุดซึมขึ้นเต็มหน้าผากหนานกงหลิวอวีน ชูลัวก็ส่งน้ำทิพย์ให้อีกฝ่าย “ท่านก็ดื่มเสียสิ”

หนานกงหลิวอวีนพยักหน้า แวดตาของเขาดูเป็นกังวล “รู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง ทรมานใช้หรือไม่”

ชูลัวพยักหน้านิดๆ ก่อนจะเปลี่ยนมาสายหน้า “ตอนนี้ข้ายังทนได้ แต่เกรงว่าถ้านานกว่านี้จะไม่ไหว” อุดหนุนมิที่นี้สูงเกินไปสำหรับนาง หนานกงหลิวอวีนมองไปรอบๆ เปลวไฟในถ้ำแห่งนี้เริ่มเปลี่ยนสีแล้ว ร้อนแรงจนรู้สึกเหมือนผิวหนังจะปะทุ

ตอนนี้ชูลัวของเขาฟื้นแล้ว แต่นางได้รับบาดเจ็บสาหัส คงจะฟื้นทนอยู่ในนี้ได้อีกไม่นาน คิวเรียวของหนานกงหลิวอวีนขมวดแน่น พยายามไคร่ครวญหาทางออกไม่หยุด

ชูลัวไม่รู้เลยว่าหินปิดปากถ้ำเคลื่อนตัวลงมาแล้ว นางกระตุกแขนเสื้อของหนานกงหลิวอวีนพลางเอ่ยช้าๆ “เรารีบออกไปจากที่นี่เถอะ แล้วท่านช่วยจับหลี่อ้าวเทียนมาให้ข้าที”

หึๆ ตลอดหลายวันนี้ถูกเขาไล่ล่าเสียจนนางต้องตกอยู่ในสภาพสูญขจนตรอก แทบจะเอาชีวิตไม่รอด แต่เมื่อสถานการณ์พลิกผันแบบนี้แล้ว ถึงคราวนางได้ชำระความแค้นนี้บ้าง

หนานกงหลิววินถอนใจออกมาแล้วเอ่ย “ถ้าเจ้าอยากจะสังหารหลี้อว-
เทียนก็ไม่ต้องเป็นอีก เพราะ...เขาตายแล้ว” ตอนแรกถูกขย้ำคอ แล้วไหนจะ
ผีเท่าที่สะบัดใส่ครั้งสุดท้ายสุดอีกล่ะ ฝ่ายนั้นคงจะดับดินไปแล้ว

หนานกงหลิววินมองชูลั่วด้วยความเห็นใจ ก่อนจะลูบศีรษะนางเบาๆ
“เด็กโง่ ไม่ต้องกลัว ข้าต้องหาทางออกไปจากที่นี่ได้แน่ๆ และจะพาเจ้ากลับจวน
เอง เจ้าเชื่อข้าหรือไม่”

ชูลั่วสะดุ้งขึ้นในใจ...ความหมายของหนานกงหลิววินก็คือ...เราออก
จากที่นี่ไม่ได้ใช่มั้ยหรือนั่นหรือ

หนานกงหลิววินส่ายหน้าอย่างจนใจ “ใช่ หลี้อวเทียนปิดปากถ้ำลง
มาแล้ว”

ชูลั่วไม่พูดอะไร นางมองหนานกงหลิววินเงิบๆ “ก็ในเมื่อรู้ว่าถ้ากำลัง
จะปิดตาย แล้วท่านก็ยิ่งจะเข้ามาอีก”

หนานกงหลิววินบีบจมูกชูลั่วพลางยิ้มกริ่ม “ลั่วลั่วอยู่ข้างใน ต่อให้
ต้องบุกน้ำลุยไฟ ข้าก็ต้องเข้ามา เป็นสิ่งที่ต้องทำ” แม้ว่าเขาจะหัวเราะ แต่
แวตานั้นกลับจริงจัง ชายหนุ่มจ้องมองชูลั่วเขม็งจนนางต้องหันไปอีกทาง

ความรู้สึกอันลึกลับเช่นนั้นนางจะรับไหวอย่างไรกัน

“แค่นี้ๆๆ”

เปลวเพลิงที่ลุกโชนอยู่ภายในถ้ำหั่วเยียนรุนแรงยิ่ง ไอร้อนผะผ่าว
ปกคลุมไปทั่ว แม้จะมีพลังวิเศษปกป้องร่างกาย แต่ก็ยังรู้สึกได้ถึงความร้อน
วูบวาบ

หนานกงหลิววินไม่พูดอะไร มือกว้างประคบเข้าที่แผ่นหลังของชูลั่ว
ก่อนจะถ่ายทอดพลังพิเศษเข้าสู่ร่างกายของนาง พลังนั้นหม่นวนอยู่ภายใน
เพื่อต่อต้านการโจมตีจากเปลวเพลิง นอกจากนี้ยังมีไออุ่นที่ไหลเวียนไปทั่วร่าง
เพื่อกระตุ้นอวัยวะทุกส่วนอีกด้วย

ก่อนหน้านี้ชูลั่วถูกหลี้อวเทียนตามไล่ล่าสังหารจนต้องหนีหัวซุกหัวซุน

นางถูกฝ่ามือโถมตีเข้าใส่ครั้งแล้วครั้งเล่าจนบาดเจ็บภายใน หากไม่รีบรักษา ก็อาจกลายเป็นโรคเรื้อรังได้

ผ่านไปครู่ชูลัวจึ่งยกมือขึ้นเป็นสัญญาณให้หนานกงหลิววินหยุด ทว่าฝ่ายนั้นกลับไม่สนใจ พอนางหันหน้ากลับไปก็ต้องชะงักกับภาพที่เห็น

หนานกงหลิววินเบือนหน้าหนี ดวงตาที่ส่อแววร้ายกาจแต่เปี่ยมไปด้วยเสน่ห์คู่้นของเขามีน้ำเอ่อคลอ

“หนานกง...” ชูลัวกระตุกแขนเสื้อของเขา “ข้าไม่เป็นอะไรจริงๆ นะ”

หนานกงหลิววินสูดลมหายใจเข้าลึกๆ วงแขนทั้งสองข้างเอื้อมมาจากด้านหลังชูลัว แล้วกอดนางเอาไว้ในอ้อมอกแน่น ใบหน้าของอีกฝ่ายซุกอยู่ที่ไหล่เรียว น้ำเสียงนั้นแฝงไว้ด้วยความโกรธซึ่งปนอึดอัด “ข้าต้องแก้แค้นให้เจ้าแน่”

“หนานกง...” ชูลัวทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ก็ถูกอีกฝ่ายขัดขึ้นเสียก่อน

“ข้ารู้ สกูลหลี่เป็นหนึ่งในสิบสกูลใหญ่ มีอำนาจโยงใยซับซ้อนอย่างมิอาจคาดเดาได้ แต่แล้วอย่างไรเล่า...คนที่กล้าทำร้ายลัวลัวของข้าต้องพึงพินาศทั้งตระกูล!” น้ำเสียงของหนานกงหลิววินราบเรียบ แต่กลับแฝงไปด้วยความหนาวยะเยือกที่ทำให้คนฟังต้องพริ่นพริ้ง

“แต่ตอนนี้อาจะยังทำอะไรไม่ได้ เจ้าจะรอน้อยได้หรือไม่” เสียงนั้นแผ่วทว่าแฝงความละอายใจเอาไว้

ชูลัวมองเขาก่อนจะนิ่งงันไปครู่หนึ่ง นางยังจำเหตุการณ์ที่เทือกเขาอาทิตยอัสดงได้ดี เรื่องที่เขาทิ้งนางเอาไว้เพื่อช่วยเหลือเทพธิดาสระหยก แต่บัดนี้นางเป็นคนที่เขาสยายปีกพร้อมปกป้อง เพื่อนาง...เขาเลือกที่จะทำลายสกูลหลี่ให้พังพินาศ

เหตุใดใครระดับชูลัวถึงได้ทำให้องค์ชายจิ้น...ซึ่งเป็นทีหมายปองของสตรีทุกคนในจักรวรรดิปี้ลัว ยอมทำให้นางได้ถึงเพียงนี้ แต่ความเจ็บปวดของชูลัวกลับทำให้หนานกงหลิววินวุ่นวายใจขึ้นมา เขาก็รีบอธิบายโดยเร็ว

“หากตึงเพียงหลังหัก มันย่อมหวนมาทำร้ายเราได้ ข้าต้องลงมือในเวลา
ที่มันใจมากที่สุด เจ้าตำหนิข้าหรือไม่”

ซูลัวส่ายหน้า

สถานะของเขาสูงศักดิ์ดังเทพ แต่กลับเอ่ยวาจาแผ่วเบาเพื่อเอาใจนาง
แล้วนางจะตำหนิเขาได้อย่างไร

ซูลัวหัวเราะ “ไม่ต้องรีบร้อน รอให้ข้าแข็งแกร่งกว่านี้ พวกเราค่อย
ทำลายสกุลหลี่พร้อมๆ กัน” หลี่เหยาเหยาไล่สังหารนาง หลี่อ้าวเทียนก็อีกคน
ถือว่านางกับคนสกุลหลี่มีความแค้นต่อกันแล้ว

ทันใดนั้นเองหนานกงหลิววินก็หัวเราะ ก่อนจะลูบศีรษะอีกฝ่ายเบาๆ
“ได้ ตกลงตามนี้” นี่ถือเป็นคำสัญญาที่ลัวลัวมีต่อเขาอย่างนั้นสิ กว่่าที่นางจะ
มีพลังแข็งแกร่งพอที่จะทำลายสกุลหลี่ได้นั้นยังอีกยาวไกลนัก ทว่าอย่างน้อย
ในช่วงเวลานี้...นางก็ให้คำสัญญาแก่เขาแล้ว

“หัวเราะอะไร” ซูลัวเห็นอีกฝ่ายหัวเราะราวกับคนเขลาจึงถามด้วยความ
สงสัย

“ขันในความลำพองของเจ้านะสิ ตอนนี้จะออกไปได้หรือไม่ยังไม่รู้เลย”
หนานกงหลิววินดีดหน้าผากซูลัวด้วยท่าทางอารมณ์ดี

“หือ” ซูลัวกุมหน้าผาก เหลือบค้อนหนานกงหลิววินก่อนจะหัวเราะ
ตามไปด้วย รอยยิ้มของนางสดใสดังมวลบุปผา

ชาติก่อนตอนที่อยู่กับวินนี่ แม่ผู้ชายคนนั้นจะอบอุ่นและอ่อนโยน
ทว่าไม่เคยเข้าหาเยี่ยงนางมาก่อน ทั้งคู่คบกันอย่างเรียบง่าย เดิมทีนางคิดว่านั้น
เป็นเรื่องปกติที่คนรักคบหากัน แต่ยามนี้...การปรากฏตัวขึ้นของหนานกงหลิววิน
กลับปล้ำล้างความเข้าใจเดิมๆ ของนางไปจนหมด ความรู้สึกที่ถูกตามใจเป็น
แบบนี้เอง...ทั้งแปลกทั้งไม่ชิน แต่กลับทำให้หัวใจพองโต

“คิดอะไรอยู่ ท่าทางครี้มอกครี้มใจ?” หนานกงหลิววินหย่อนตัวลงนั่ง
ข้างๆ ฝ่ามือยังสัมผัสตรงกลางแผ่นหลังของซูลัวเพื่อถ่ายทอดพลังให้นางอยู่
ตลอดเวลา

ชูลัวหัวเราะ “นี่ขันท่านนะสิ”

“นี่ขันข้า?”

ชูลัวพยักหน้าจริงจัง “ใช่ว่าทุกคนจะมีชีวิตที่เปี่ยมไปด้วยวาสนาเช่นนี้
ดูเถาะ สถานะของท่าน พรสวรรค์ วรยุทธ์ รูปร่างหน้าตา...สวรรค์ช่างลำเอียง
ต่อท่านเสียเหลือเกิน แต่คนโง่อย่างท่านกลับทิ้งทั้งหมดนี้เสียเฉยๆ เพื่อมาตาย
เป็นเพื่อนข้า โลกใบนี้คงไม่มีใครเขลาเช่นท่านอีกแล้ว”

หนานกงหลิววินพนมมือออกทางจมูกอย่างไม่ยอมแพ้ “ถ้าข้าเป็น
คนขลา เจ้าก็เป็นเด็กบ๊อง”

“พูดจาเลอะเทอะ” ชูลัวโต้กลับเช่นกัน

หนานกงหลิววินเองก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังเหมือนกัน “ทั้งๆ ที่รู้ว่า
พลังยุทธ์ไม่แข็งแกร่ง ทั้งๆ ที่รู้ว่าหลิอ้าวเทียนจะต้องไล่ล่าเจ้าด้วยความ
โกรธแค้น แต่เจ้าก็ยังจะล่าล่าเขาไปอีกทาง แล้วเปิดโอกาสให้ข้าได้เลื่อนขั้น
วรยุทธ์ เจ้าว่าคนแบบนี้ถ้าไม่บ๊องแล้วจะเรียกว่าอย่างไรกัน เด็กบ๊อง?”

พูดถึงเรื่องนี้แล้วหนานกงหลิววินก็รู้สึกสับสนเป็นอย่างยิ่ง ทั้งขุนเคื่อง
และเปรมปรีดีในคราเดียวกัน เขาไม่โหยงอยากจะหวดกันชูลัวเสียหลายๆ ที่
เพื่อสั่งสอนนางให้เป็นบพเรียน เพื่อให้นางรู้จักทะนุถนอมตัวเองมากกว่านี้ ทว่า
มุมปากนั้นกลับยกสูงขึ้นอย่างควบคุมไม่ได้ ที่พบว่านางห่วยเหวี่ยงเข้างถึงเพียงนี้

ให้ออกสได้เลื่อนขั้นวรยุทธ์? ชูลัวแอบแลลั่น นางไม่ได้ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น
กระมัง แต่วิธีนี้เป็นทางออกที่ดีที่สุด เพราะมีแค่รอให้หนานกงหลิววินพินคืน
พลังเท่านั้น พวกเขาถึงจะมีโอกาสชนะได้ต่างหาก พอเห็นท่าทางพอกพอใจ
ของหนานกงหลิววิน ชูลัวก็ไม่อยากจะทำลายฝันหวานที่แสนจะเข้าข้างตัวเอง
ของเขา

บริเวณโดยรอบเต็มไปด้วยเปลวเพลิงสีทองที่ลุกโชนและร้อนแรง ความ
ร้อนที่ส่งผ่านมามาทำให้คนที่สัมผัสแทบจะกลายเป็นถ้ำรูลี ท่ามกลางภัยอันตราย
เช่นนี้เองทำให้ความรู้สึกของทั้งคู่ที่มีต่อกันชัดเจนขึ้นตามไปด้วย

ชูลัวรู้สึกทรมานขึ้นมา นางจึงผลักหนานกงหลิววินแล้วเอ่ย “ข้าเดิน

“ไม่ไหว ท่านลองไปหาดูว่าจะมีทางออกอื่นหรือไม่”

หนานกงหลิววินกังวลกับซูลัวเป็นอย่างมาก เขาส่ายหน้า “ไม่ ข้าจะแบก
เจ้าเอง เราจะไปพร้อมกัน”

ก่อนหน้านี้เขาได้สัมผัสกับความเจ็บปวดของการเกือบจะเสียนางไป
แล้วตอนนี้จะปล่อยนางทิ้งไว้ที่นี้เพียงลำพังได้อย่างไรกัน

ซูลัวยังไม่ทันได้รู้ตัว หนานกงหลิววินก็จับนางขึ้นมาขี่หลังของเขา
ยามที่ซบอยู่บนไหล่แข็งแกร่งนั้น นางสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นที่ทำให้
รู้สึกอุ่นใจขึ้นมาโดยไม่มีสาเหตุ ยามที่เกาะอยู่บนหลังของชายหนุ่ม นางก็รู้สึก
เหมือนอยู่ใต้ร่มไม้ใหญ่ เส้นทางข้างหน้าก็มีคนคอยบังแดดและกันฝนให้ได้
อุ่นใจ ไม่ต้องกังวลอะไร ไม่ต้องหวาดกลัวสิ่งใดอีก

หนานกงหลิววินเห็นซูลัวซบหน้าลงบนไหล่ของเขา ชายหนุ่มก็เริ่ม
ร้อนใจขึ้นมา เขาเอ่ยเสียงร่น “เจ้ารู้สึกปวดมากหรือ” พุดจบก็วางซูลัวลง
แล้วถ่ายทอดพลังวิเศษให้นาง

ซูลัวยึดมืออีกฝ่ายเอาไว้ มุมปากยกสูงเผยรอยยิ้มบางๆ “ไม่เป็นอะไร
หาทางต่อเถอะ หวังว่าเราจะได้ออกไปจากที่นี่เร็วๆ”

“ถ้าเจ้ารู้สึกไม่สบายต้องบอกข้า เข้าใจหรือไม่” หนานกงหลิววิน
มีสีหน้าขรึม ทั้งยังย้ำอีกครั้ง

ชาตินี้ถ้าจะหาคนที่ติดกับนางถึงเพียงนี้คงไม่มีอีกแล้ว...การทรยศในชาติ
ก่อนทำให้นางปิดตายหัวใจอย่างแน่นหนา การปรากฏตัวของหนานกงหลิววิน
เหมือนกับเม็ดฝนบางเบาที่ค่อยๆ สัมผัสและเปิดประตูหัวใจของนางอีกครั้ง

ซูลัวอยากให้โอกาสตัวเองอีกสักครั้ง แล้วก็อยากให้โอกาสกับหนานกง
หลิววินด้วย ถ้าเช่นนั้นก็ทำตามสัญญาสามเดือนดูก่อนแล้วกัน หลังจากนั้น
ค่อยว่ากันอีกที นางตัดสินใจได้ในที่สุด

รอยยิ้มเจ้าเล่ห์พาดผ่านในดวงตาของซูลัว แม้จะตกลงใจเช่นนั้นแล้ว
ก็ตาม แต่นางก็ไม่เผยให้อีกฝ่ายรู้ในเวลานี้หรอก อันที่จริงในช่วงเวลาวิกฤติ
เช่นนี้ สมองของนางไม่ควรจะคิดถึงเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เลยด้วยซ้ำ

อุปสรรคที่สำคัญเลยคือนางไม่อาจต้านทานไอร้อนของเปลวไฟพวกนี้
ได้ จะให้หนานกงหลิววินคอยถ่ายทอดพลังให้ตลอดเวลาแบบนี้คงไม่ได้
เพราะเขาอาจจะอ่อนแรงตามไปด้วย

ผ่านไปสักระยะชุลีก็รู้สึกว่เปลือกตาหนักอึ้ง สติของนางก็เริ่มจะ
เลือนราง ก่อนจะค่อยๆ หลับไปในที่สุด ขณะที่สติล่งลอยออกไปนั้น จิตของ
นางก็ลอยเข้าไปอยู่ในมิติ

มังกรเทพน้อยที่อยู่ในมิตินี้กลับมามีกำลังวังชาเช่นเดิม มันไม่ได้
ดูสะบักสะบอมอย่างตอนที่อยู่ในถ้ำ พอมันเห็นชุลีเดินเข้ามาใกล้ เจ้าตัวเล็กก็
จับันตัวเองแล้วมองชุลีด้วยดวงตาคู่ที่มีน้ำใสๆ คลอ

ชุลีใจอ่อนยวบกับดวงตาวาววับน้ำตาคู่นั้น นางรีบชักใช้มันว่าเกิด
เรื่องอันใดขึ้น เจ้ามังกรเทพน้อยที่แสนเชื่องกลับมีท่าทีผิดปกติไป มันเห่าร้ายๆ
ใส่ชุลีเพื่อฟ้องถึงพฤติกรรมร้ายกาจของหนานกงหลิววิน ช้างยังขอให้ชุลี
เตะเจ้ามนุษย์ใจร้ายนั้นสักหนึ่งที!

ชุลีหัวเราะลั่น หลังจากปლობมันอยู่สักพัก เจ้ามังกรเทพน้อยจึงกลับ
มาน่ารักและว่าง่ายดังเดิม ก่อนที่มังกรเทพน้อยจะส่งอะไรบางอย่างให้ชุลี
ในแวตาทองมันเต็มไปด้วยความยินดี

“แอ้วๆๆ สมบัติ สมบัติ!”

“เอ๊ะ?” ชุลีจำได้อย่างรวดเร็ว นี่มันหินสีแดงที่นางเคยสะดุดเมื่อครั้ง
ที่ไปดำหนักรื้ออวี่นี่นา ตอนหลังมันเปื้อนเลือดของนางจนทำให้สีเปลี่ยนไป
อย่างมหัศจรรย์ กลายเป็นขาวใสราวกับหยกมันแพะ สว่างวับสะท้อนแสงสู่
ดวงตา

“เจ้าสิ่งนี้ใช้ทำอะไรได้” ชุลีรับก้อนหินมาแล้วพลิกดู

หนานกงหลิววินที่อยู่ด้านนอกมิติตบใบหน้าของชุลีเบาๆ ด้วยความ
ร้อนใจ “ลั่วลั่ว! ลั่วลั่ว! ตื่นเร็วเข้า!”

เมื่อครู่หนานกงหลิววินไม่สนใจจนกระทั่งอีกฝ่ายหมดสติไป เขาจึงมี
สีหน้าร้อนใจยิ่งนัก พลังวิเศษถูกปล่อยเข้าสู่ร่างของชุลีอย่างรวดเร็ว

ทันใดนั้นชูลั้วก็ลืมตาขึ้นมาอย่างช้าๆ

“ฝันได้สักที” หนานกงหลิววินจ้องอีกฝ่ายอย่างฉุนเฉียว เขาตกใจ
เสียนเหงื่อภาพที่แตกพลั๊ก

“ข้าไม่เป็นอะไร” ชูลั้วลุกขึ้นมา แล้วจู่ๆ นางก็ต้องชะงักไป หญิงสาว
มองก้อนหินในมือด้วยความงุนงง ทำอะไรไม่ถูกไปครู่หนึ่ง...

ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นไปได้

ชูลั้วก็มองก้อนหินที่ใส่พิสุทธิ์ดุจหยกก้อนนั้นอีกครั้ง ขนาดของมัน
ยังคงเท่ากับไขเปิดไม่เปลี่ยน แต่กลับขาวใสขึ้นเรื่อยๆ ทว่า...

ชูลั้วต้องประหลาดใจเมื่อพบว่าหลังจากที่นางกำก้อนหินพิสดารก้อนนี้
เอาไว้ไอร้อนผะผ่าวที่ทำให้รู้สึกทรมานพวกนั้นก็ถูกหินก้อนนี้ซึมซับเอาไว้แทน
และความรู้สึกกดดันหนักหน่วงที่เกิดขึ้นกับนางก็บรรเทาลงในทันที

ไม่จริงกระมัง?

ชูลั้วทั้งตกใจและยินดีอย่างบอกไม่ถูก ได้แต่นั่งงันไปเพราะเรื่องน่ายินดี
ที่จุโถมเข้ามาชนิดที่ไม่ทันตั้งตัว เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นจริง เวลาคำหินก้อนนี้ไว้
นางก็ไม่ต้องกลัวถ้าห่วยเยียนที่รื้อถอนอุจันทำให้ผิวหนังแทบจะหลุดลอกอีกแล้ว
และนางก็จะมีชีวิตรอดอยู่ในถ้ำห่วยเยียนแห่งนี้ต่อไปได้

หนานกงหลิววินเห็นชูลั้วยืนนิ่งอยู่กับที่แต่มุมปากกลับยกสูงขึ้น
ท่าทางดีใจและตกใจปะปนกันอยู่อย่างนั้น เขาจึงอดแปลกใจไม่ได้ “เป็นอะไรไป”

ชูลั้วเผยหน้ามออีกฝ่าย ดวงตาทอประกายวาววับและแผ่ไปด้วยความ
ยินดี นางรีบส่งก้อนหินในมือไปให้เขาดูโดยไม่รอช้า “ท่านดูสิว่านี่คืออะไร”

หนานกงหลิววินรับหินก้อนนั้นมา ยังไม่ทันที่เขาจะได้ใช้พลังวิเศษ
ก็พบว่าความร้อนจากเปลวเพลิงรอบกายหลังไหลเข้าไปภายในหินก้อนนี้
ราวกับสายน้ำ อุณหภูมิก็เหมือนจะลดลงด้วย

สีหน้าที่เรียบเฉยอยู่เป็นนิจของหนานกงหลิววินเผยแว่แปลกใจ
ขึ้นมา ก่อนที่ชายหนุ่มจะคลี่ยิ้มที่ชวนให้หลังไหลดังดอกองฮวาเดือนสาม เขาทำ
ท่าทางจริงจัง จ้องมองชูลั้วลางๆ ชั่วๆ ชัดๆ “หินดี เป็นหินที่ดีจริงๆ มันเกิด

มาเพื่อเจ้าโดยแท้ ถือเอาไว้ให้ตี อย่าทำหายเด็ดขาด” แม้ว่าน้ำเสียงนั้นจะชิงชัง
ทว่าภายในใจของเขากลับลึกลับโลด ดีใจเสียยิ่งกว่าพบสมบัติล้ำค่าใดๆ

เขาอาจต้านทานเปลวเพลิงและรังสีความร้อนภายในถ้ำแห่งนี้ไหว
แม้ซูลัวของเขาจะได้รับพลังวิเศษไปแต่ก็คงอดทนได้ไม่นานนัก บัดนี้ถือว่า
โชคดียิ่ง นางมีก้อนหินที่ดูดซับไอร้อนเอาไว้ได้ ขอเพียงแค่นี้ไม่ทำอันตรายไป
เสียก่อน ซูลัวของเขาก็จะปลอดภัยไร้กังวล

“อืม” ซูลัวพยักหน้าแล้วกำก้อนหินไว้แน่น

“หินก้อนนี้ข้าเคยเดินสะดุดตอนที่ไปตำหนักจืออวี เดิมที่ไม่คิดว่ามัน
จะมีประโยชน์อะไรก็เลยเก็บมาดูเล่นๆ ใครจะรู้ว่ามันให้คุณได้ถึงเพียงนี้”
ซูลัวหรีดพาลางหัวเราะชอบใจ

“เฮ้อ...ความโชคดีของเจ้านี้มันช่าง...” หนานกงหลิววินลุปศิระซูลัว
วินาที่นั้นเขาพูดไม่ออกและทำสีหน้าไม่ถูกขึ้นมา ถ้าพูดถึงเรื่องความโชคดีแล้ว
ละก็ ไม่ว่าใครก็ต้องยอมสยบให้นาง

“โชคดีเป็นเพียงส่วนหนึ่งของความสามารถ แบบนี้ก็เท่ากับว่าความ
สามารถของข้าไต่ย่อยนะสิ” ซูลัวเอ่ยด้วยท่าทางล่ำพองใจ

“ใช่...ไต่ย่อย” เรื่องนี้หนานกงหลิววินเห็นด้วย “ในโลกนี้มีสักกี่คน
ที่ถูกผู้มืวฤทธิ์ขึ้นเจ็ดตามไล่สังหารได้นานถึงสามวันสามคืน”

พอพูดถึงหลืออ้าวเทียน ซูลัวก็อารมณ์ขุ่นขึ้นมา “ดีว่าตายไปแล้วนะ
ถ้าไม่เช่นนั้น...ฮึ!”

หนานกงหลิววินลุปแก้มขาวราวแผ่นหยกอย่างทะนุถนอม “ถึงอย่างไร
เจ้าก็ยังแข็งแรงไม่พออยู่ดี”

“ก็จริงของท่าน” ซูลัวถอนใจเฮือก ความสามารถของนางยังต่ำต้อยจริงๆ
ตอนนี้คนรอบข้างนางที่มีวรฤทธิ์ต่ำสุดก็ขึ้นหก ขณะที่นางเองอยู่เพียงขั้นสาม
ระดับสูงเท่านั้น แบบนี้จะให้นางอยู่ร่วมกับคนอื่นๆ ได้อย่างไรกัน

“เพราะฉะนั้นเราไม่จำเป็นจะต้องรีบออกไปจากที่นี่ อยู่ฝึกฝนพลังยุทธ์
ก่อนลักระยะก็แล้วกัน” ซูลัวกำหมัดแน่นขณะที่เอ่ยขึ้นอย่างจริงจัง

สีหน้าของหนานกงหลิววินเผยแววลังเลใจเพราะไม่เห็นด้วยนัก
“ฝึกฝนพลังยุทธ์จะทำเมื่อไรก็ยอมได้ ไม่จำเป็นต้องทำเดี๋ยวนี้”

“แต่ถ้าแห่งนี้เป็นสถานที่ฝึกฝนพลังยุทธ์ธรรมชาติ ใช่ว่าจะค้นพบกัน
ได้ง่ายๆ อีกอย่าง ข้าก็ครอบครองธาตุไฟ หากฝึกพลังที่นี้ย่อมประสบความสำเร็จ
ได้สูงขึ้นเป็นเท่าตัว” ชูลัวมองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าจริงจัง “ท่านไม่ต้องกังวล
กับข้า มีหินก้อนนี้แล้วอุณหภูมิที่นี้ก็ทำอะไรซ้ำไม่ได้”

หนานกงหลิววินยอมรับว่าคำพูดของชูลัวทุกคำล้วนเต็มไปด้วยเหตุ
ด้วยผล ทว่าเขาก็ยังไม่เห็นด้วยอยู่ดี “ถ้าหาทางออกได้ เราต้องออกไปในทันที”

“ตกลง” ชูลัวหัวเราะพลาญพยักหน้า

หินปิดปากถ้ำเคลื่อนตัวลงมาแล้ว หากคิดจะออกไปจากที่นี้ย่อมเป็น
เรื่องยากเต็มที ทั้งสองคนจึงตกลงใจว่าจะอยู่ฝึกฝนพลังยุทธ์ที่นี้ไปก่อน

ชูลัวรื้ออค้นมิติของตนจนเจอเคล็ดวิชาธาตุไฟเล่มหนึ่ง พอพิจารณาดู
ก็เห็นว่าเป็นคัมภีร์ *ตะลุยอัคคี* ที่นางโยนเข้าไปในมิติเป็นเล่มแรก

“คัมภีร์ *ตะลุยอัคคี*?” หนานกงหลิววินมองชูลัวด้วยสีหน้าแปลกๆ
พลาญพึมพำ “ดวงของเจ้าดีมากทีเดียว วังสระหยกก็มีคัมภีร์ *ตะลุยอัคคี* เล่ม
หนึ่งและเก็บรักษาไว้เป็นอย่างดี คนนอกไม่มีโอกาสได้เห็น”

“พรีต!” ชูลัวผลอยหัวเราะออกมา “ดูทำแล้วข้าคงจะมีวาสนากับคนสกุล
หลี่จริงๆ แม้แต่เคล็ดวิชาที่ยังมีเหมือนกัน แล้วคนสกุลหลี่มีใครฝึกพลังยุทธ์
ในคัมภีร์เล่มนี้บ้าง”

เส้นผมของหนานกงหลิววินพลิวสยายให้ความรู้สึกสง่างามและโอหัง
ลำพอง เลี้ยวหน้าด้านข้างดูมีเสน่ห์น่าหลงใหล ชายหนุ่มพยักหน้าแล้วตอบ
“หลี่อ้าวฉง¹ ทายาทรุ่นสามแห่งสกุลหลี่ฝึกฝนพลังยุทธ์นี้ เมื่อก่อนเขามิ่วยุทธ์
ขั้นเจ็ด ไม่รู้ว่าเวลานี้บรรลุถึงขั้นไหนแล้ว”

“หลี่อ้าวฉงหรือ” ชูลัวไม่เคยได้ยินนามนี้มาก่อน

¹ หลี่อ้าวฉง (李傲穹) อักษร ‘อ้าว’ (傲) มีความหมายว่าท่ายโสโอหัง อักษร ‘ฉง’ (穹) มี
ความหมายว่าท้องฟ้า

ดวงตาของหนานกงหลิววีนเป็นประกายดังหยกม่านา² ก่อนจะเอ่ย
เนียนๆ “หลี่อ้าวเทียนที่ว่าโอหัง หากเทียบกับหลี่อ้าวฉงแล้วก็ต้องเรียกว่า
ถ่อมตนเลยละ”

“ถ้าเป็นเช่นที่ท่านว่า หลี่อ้าวฉงคนนี้จะน่าชิงชังนัก?”

“แน่นอน” หนานกงหลิววีนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา ท่าทางไม่สนใจไยดี
ดวงตาคู้งามจับมาที่ชูลั่วพร้อมกับพยักหน้าอย่างเห็นด้วย “อายุสามสิบกว่าก็
ฝึกฝนจนบรรลุขั้นเจ็ด เรียกว่ามีพรสวรรค์ใช้ได้” ชายหนุ่มจําใจวิจารณ์อีกฝ่าย
เช่นนั้น

ชูลั่วแลบลิ้น “มาตรฐานของท่านก็สูงเกินไป ระดับหลี่อ้าวฉงก็ต้อง
เรียกว่าเป็นผู้มีพรสวรรค์ที่หาได้ยากยิ่งในจักรวรรดิแล้ว ใครจะแปลกพิสดาร
เช่นท่านเล่า อายุเท่านี้ก็มีวรยุทธ์ถึงขั้นแปด?”

หนานกงหลิววีนเซยคางชูลั่วขึ้นแล้วยิ้มทั้งปากและตา “เด็กน้อย ในใจ
ของเจ้า...ข้าเก่งกาจถึงเพียงนี้หรือ?”

‘คนหลงตัวเอง ชมนิดหน่อยก็อวดตัวเสียมากมาย...’

ชูลั่วหยิกแก้มของเขาแล้วยิ้มกว้าง “เจ้าคะ เจ้าคะ องค์ชายจิ้นเก่งกาจ
ที่สุด รีบไปหาทางออกเร็วๆ เข้า ไม่อย่างนั้นองค์ชายจิ้นผู้แสนเก่งกาจก็ต้อง
ถูกขังอยู่ในถ้ำห้วยเยียนแห่งนี้ และไม่มีโอกาสได้ออกไปสร้างความเดือดร้อน
ให้ใครอีก”

“คนเหล่านั้นมีสิทธิ์อะไรที่จะได้รับความเดือดร้อนจากข้า ข้าจะสร้าง
ความเดือดร้อนให้เจ้าคนเดียว” พุดจบหนานกงหลิววีนก็โน้มตัวเข้ามาจุมพิต
ที่แก้มของชูลั่ว

ชูลั่วเตะใส่อีกฝ่ายอย่างอารมณ์เสีย “รีบไปเร็วๆ เข้า อย่ามัวอ้อยอิ่ง”

พอถูกชูลั่วใช้เท้าสะกิด ชายหนุ่มก็ได้แต่ลุกขึ้นด้วยอาการเหินๆ แล้ว
เดินออกไปหาหนทางโดยดี ทว่าเดินไปได้เพียงสองก้าวก็ทำท่าลังเลเสียด้าย
พร้อมกับมองนางอย่างวิงวอน ชูลั่วโบกมืออย่างรำคาญด้วยท่าทางราวกับ

² ม่านา (玛瑙) คือ อัญมณีชนิดหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มของหินโมรา

องค์หญิง “รีบไปรีบกลับ”

“รู้แล้วนะ” หนานกงหลิววินตอบกลับด้วยอารมณ์ขุ่น รอให้กลับถึงจวนสกุลซูก่อนเถอะ เขาจะต้องส่งคนไปสุ่ขอลั่วลั่วตัวดีมาเป็นชายาให้ได้ ถึงตอนนั้นอยากจะกอดหรืออยากจะจูบก็ได้ตามใจชอบ เขาจะจูบนางสามครั้งหลังมื้ออาหารเลยทีเดียวน คิดแล้วชายหนุ่มก็ก้าวพรวดออกไปอย่างขุ่นเคือง

ซูลู่มองเบื้องหลังของอีกฝ่ายที่ลับตาไป จากนั้นก็ทำให้ปลอดภัยไปแล้วเริ่มฝึกฝนคัมภีร์ *ตะลุยอัคคี*

คัมภีร์ *ตะลุยอัคคี* แบ่งเป็นห้าชั้น ตอนนี้อยู่ชั้นแรกที่ซูลู่ฝึกฝนก็คือห้าอัคคี ซึ่งหาได้เกี่ยวข้องกับน้ำทิพย์ไม่ ทว่าเกี่ยวพันกับขอบเขตของน้ำทิพย์

หากเปลวเพลิงปกคลุมบ่อน้ำทิพย์ได้ในหนึ่งเพลงยุทธ์ก็หมายความว่าฝึกฝนสำเร็จ ทว่าซูลู่ในยามนี้มีวรยุทธ์เพียงชั้นสามระดับสูง หากจะฝึกฝนคัมภีร์ *ตะลุยอัคคี* เล่มนี้ ก็ดูจะเป็นการฝืนกำลังเต็มที่ แต่โชคดีที่เปลวเพลิงในถ้ำห้วยเย็นช่วยเพิ่มธาตุไฟในตัวซูลู่ ทำให้นางใช้มันเพื่อฝึกฝนพลังยุทธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้น และได้ผลเป็นเท่าตัว

วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว แค่พริบตาที่ผ่านพ้นไปกว่าสิบวัน...

หลังจากที่หนานกงหลิววินฝึกฝนพลังยุทธ์ของเขาแล้ว ชายหนุ่มก็จะออกไปค้นหาทางออก ทว่าทุกครั้งที่ต้องกลับมาพร้อมกับความผิดหวัง

ซูลู่เองก็ฝึกฝนพลังยุทธ์ไปกว่าสิบวันเช่นกัน พลละกำลังของนางต้องใช้คำว่ารุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว เพราะการครอบครองมิติติดตามกายยิ่งทำให้การฝึกฝนของนางแตกต่างจากคนทั่วไป ขณะที่จิตซึ่งอยู่ในมิตีฝึกฝนพลังธาตุมิตี ร่างกายที่อยู่นอกมิตีก็ฝึกฝนพลังธาตุไฟ ทั้งนอกมิตีและในมิตีประสานและเกื้อหนุนกันได้อย่างดีเยี่ยมจนหลอมรวมเป็นหนึ่ง ทำให้พลังของซูลู่ก้าวหน้าขึ้นมาก รวดเร็วประหนึ่งนั่งเครื่องบินก็มีปาน แม้แต่หนานกงหลิววินก็ยังอดตกใจกับระดับความเร็วในการฝึกฝนพลังยุทธ์ของนางไม่ได้

วันนี้เอง Чуลารู้สึกว่านางไก่ล้จะล้มผัสกับเส้นแบ่งระหว่างชั้นวรยุทธ์แล้ว นางเชื่อว่าอีกไม่นานตนเองจะบรรลุถึงขั้นสี่ อันที่จริงระยะเวลาที่ Чуล้วยุทธ์อยู่ที่วรยุทธ์ชั้นสามนั้นเป็นเพียงช่วงสั้นๆ เท่านั้น แต่เพราะที่ผ่านมากเกิดเหตุการณ์วุ่นวายมากมาย จึงทำให้นางรู้สึกว่ตนเองหยุดนิ่งนานเกินไปแล้ว

หลายวันมานี้ Чуล้วยรวบรวมสมาธิในการฝึกฝนอย่างหนักหน่วง วันนี้หญิงสาวจึงตั้งใจว่าจะพักผ่อนเพื่อให้ผ่อนคลายเสียหน่อย หลังจากนั้นค่อยทุ่มเทให้การฝึกในช่วงสุดท้ายอย่างเต็มที่

หลังจากที่ Чуล้วยจับมังกรเทพน้อยเข้าไปอยู่ในมิติ มันก็รู้สึกเบื่อหน่ายขึ้นมา ทว่าผ่านไปไม่นานเจ้าตัวเล็กก็เจออะไรสนุกๆ เข้า

ตั้งแต่ที่ Чуล้วยมายังเกาะแห่งนี้ นางก็เกือบจะลืมน้เจ้าปลาจื่ออวี๋แก้วไปเสียสนิท ถึง Чуล้วยจะลืมน แต่มังกรเทพน้อยกลับนำปลาจื่ออวี๋แก้วที่นางทิ้งๆ ขว้างๆ ไว้ในมุมหนึ่งของมิติมาวางข้างๆ ที่นอนของมันแล้วเฝ้ามองอยู่ทุกวัน

หากคิดว่ามังกรเทพน้อยดีต่อเจ้าปลาจื่ออวี๋แก้วก็เป็นความเข้าใจผิดอย่างใหญ่หลวงแล้ว...ทุกวันตามเวลาอาหาร มังกรเทพน้อยจะมาหยุดอยู่ตรงหน้าปลาจื่ออวี๋แก้วแล้วเดินวนไปวนมา เพราะปลาจื่ออวี๋แก้วจะคายหินผลึกออกมาทุกวัน วันละสามครั้ง เหมือนแม่ไก่ออกไข่ไม่มีผิด ส่วนหินผลึกที่มันคายออกมานั้นจะมีคุณภาพสูงหรือต่ำก็อยู่ที่โชคหรือวาสนาของคนที่จะได้รับ

ทุกครั้งที่ปลาจื่ออวี๋แก้วคายหินผลึกลงมาในอ่าง มังกรเทพน้อยก็จะเอาจมมือของมันคว้ขึ้นมาแล้วส่งเข้าปากตัวเองโดยไม่ลังเล มันเคี้ยวกรูบกรับราวกับเด็กเคี้ยวลูกกวาด

เจ้ามังกรเทพน้อยแอบปฏิบัติกรลับๆ ทุกครั้งโดยไม่ให้ Чуล้วยจับได้ บางครั้งหินผลึกที่ปลาจื่ออวี๋แก้วคายออกมาก็มีสีฟ้าและสีน้ำเงินด้วย ทว่าเจ้านายของมันยังไม่ทันได้รู้ตัว หินผลึกเหล่านั้นก็ถูกเจ้าตัวดีกินเป็นของว่างไปเสียแล้ว หาก Чуล้วยรู้ว่าหินผลึกสีน้ำเงินถูกมังกรเทพน้อยกินเป็นอาหารว่างแล้วละก็ นางคงได้แต่กุมหน้าอกด้วยความเจ็บปวดใจและเสียดายอย่าง

แสนสาหัส ทว่าซูลัวในยามนี้ดำรงอยู่ในมิติเพื่อฝึกฝนพลังยุทธ์

ผ่านไปอีกวัน คลื่นพลังวิเศษระลอกหนึ่งก็กระเพื่อมเบาๆ ในอากาศ
ซูลัวลืมหันตาคืนซ้าๆ มุมปากยกสูง ท่าทางของนางลึบโลดอย่างเห็นได้ชัด

หนานกงหลิววันยังคงหลับตาสนิท ท่าทางของเขาดูเกียจคร้านแต่ก็
แฝงด้วยความร้ายกาจ ลำพองเอาแต่ใจ ชายหนุ่มหันหน้ากลับมาเลิ่กิ้วสูง
พลงยืมให้ “สำเร็จแล้ว?”

“อืม!” ซูลัวเผยรอยยิ้มบางๆ ยึดแขนขาอย่างเมื่อยขบแล้วเอ่ยด้วย
น้ำเสียงยินดี “สวรรค์เมตตา ในที่สุดก็บรรลุถึงขั้นสี่เสียที ไม่ง่ายเลยจริงๆ”

หนานกงหลิววันบีบจมูกเล็กๆ นั้น “ถ้าอย่างนี้เรียกว่าไม่ง่าย คนอื่นๆ
ก็คงไร้ที่ยืนเสียแล้วกระมัง? คิดดูว่าเจ้าเพิ่งฝึกฝนพลังยุทธ์ไปกี่วันกัน”

ซูลัวกะพริบตาปริบๆ พลงโอดขึ้น “ก็วันอะไรงั้น บัดนี้ใกล้จะเดือน
ห้าแล้ว”

“ใกล้จะเดือนห้า? นานถึงเพียงนั้นเชียว” รอยยิ้มร้ายกาจของหนานกง
หลิววันกว้างขึ้น ชายหนุ่มในยามนี้ดูมีเสน่ห์ที่ไม่ใช่น้อย “ระยะเวลาไม่ถึง
ห้าเดือน จากผู้ไม่มีพลังใดๆ จนกระทั่งได้ครอบครองวรยุทธ์ จาการยุทธ์ชั้นหนึ่ง
จนถึงขั้นสี่ ความเร็วแบบนี้มีที่ไหนกัน ในประวัติศาสตร์จักรวรรดิบัลลวหาเคย
มีปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่”

ดวงตาของซูลัวเป็นประกายวาววับขึ้นทันที “เช่นนั้นหรือ ถ้าเช่นนั้น
ข้าก็เป็นคนแรกในประวัติศาสตร์?”

“ใช่!” หนานกงหลิววันเอ่ยอย่างหนักแน่น “ถ้าว่ากันเฉพาะเรื่อง
ความเร็วในการฝึกฝนพลังยุทธ์ก็ต้องเป็นเจ้านี้ละ”

ซูลัวดีใจเป็นอย่างยิ่ง รอยยิ้มของนางกว้างขึ้น แม้แต่ดวงตาก็ยังยิ้มตาม
ไปด้วย ก่อนหน้านี้นางโอดครวญมาตลอดว่าตนเองฝึกฝนพลังยุทธ์ได้ช้า
เกินไป พลังก็ยังไม่แข็งแกร่งพอเลยทำให้ถูกคนโล่ล่าสังหารจนต้องหนีหัวซุก
หัวซุนแบบนี้ แต่พอได้ยินคำพูดของหนานกงหลิววัน ในใจของนางก็สงบลง
ได้

จะว่าไปแล้วการฝึกฝนพลังยุทธ์ของนางก็รวดเร็วจริงๆ คนอย่างซูซีที่ได้รับการกล่าวขานว่าเป็นสาวน้อยผู้เปี่ยมพรสวรรค์ แต่จนถึงบัดนี้ฝ่ายนั้นก็ยังมีวรยุทธ์แค่ขั้นสี่เท่านั้น เมื่อก่อนซูซีเคยโอหังและข่มเหงนางมากมาย แต่ตอนนี้นางนี่ละที่จะเหยียบอีกฝ่ายให้จมดิน

ใบหน้าหล่อเหลาของหนานกงหลิววินจับอยู่ที่ซูลั่วพลางเอ่ยกลับหัวเราะ “ถ้ารักษาความเร็วระดับนี้ไว้ได้ หากจะบรรลุถึงขั้นแปดภายในสองปีก็เชื่อว่าจะเป็นไปไม่ได้”

“ขอให้มันเป็นเช่นนั้นเถิด” ซูลั่วหัวเราะอย่างพอใจเช่นกัน

ทันใดนั้นสีหน้าของนางก็เปลี่ยนไปนิด เจ้าตัวมองก้อนหินในมืออย่างตกใจ ก่อนจะหันไปหาหนานกงหลิววิน สายตาของชายหนุ่มมาหยุดอยู่ที่หินก้อนนี้เช่นกัน เขาเอ่ยอะไรไม่ออกไปครู่

“เกิด...เกิดอะไรขึ้น” ซูลั่วชี้ไปที่เจ้าก้อนหินพิสดารแล้วถามขึ้นอย่างแปลกใจ ก่อนหน้านั้นมันยังดูดซับไอความร้อนรอบๆ ตัวนางอยู่เลย แต่หลังจากที่ซูลั่วบรรลุวรยุทธ์ขั้นสี่แล้ว พลังของก้อนหินนี้ก็ดูจะเพิ่มสูงขึ้นมาก!

หากบอกว่าเมื่อก่อนหินก้อนนี้ค่อยๆ กลืนกินไอความร้อน ในยามนี้คงต้องบอกว่ากินอย่างตะกรุมตะกราม เหมือนมีพลังมหัศจรรย์ที่ทำให้เปลวเพลิงธำโถมเข้ามาที่มัน จากนั้นเจ้าก้อนหินนี้ก็กลืนกินเปลวเพลิงและกระแสร้อนไปจนหมดสิ้น

“ท่านรู้สิที่ว่าภายในถ้ำนี้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปหรือไม่” ซูลั่วถามขึ้นอย่างสงสัย นางรู้สิว่าอุณหภูมิภายในถ้ำยามนี้ลดต่ำกว่าตอนที่นางเข้ามา หรือว่าจะมีสาเหตุมาจากพลังของนางที่เพิ่มสูงขึ้น

หาู้ไม่ว่าหนานกงหลิววินกลับพยักหน้าน้อยๆ “ถ้าแม้แต่เจ้ายังสังเกตได้ก็คงลดต่ำลงมากจริงๆ นั่นละ”

“พูดอะไรของท่าน พลังข้าอ่อนด้อยนักหรือไร” ซูลั่วค้อนควัก แต่ก็เอ่ยอย่างจริงจัง “ไม่เชื่อว่าหินก้อนนี้สูบไอร้อนเข้าไปได้จริงๆ หรือคะ”

หนานกงหลิววินหัวเราะอย่างมีลัษณคมใน ขนตาดำขลับคู่หนึ่งนั้นเป็น

แพงาม ริมฝีปากบางเฉียบทำให้เจ้าตัวตุงตมยิ่งขึ้น ชายหนุ่มลุ่มลิ้นชะงัก
เบาๆ “เด็กน้อยผู้โชติ เจ้างดิมต่ำกับความสนั้นนเถิด” พุดจบหนานกงหลิววัน
ก็ทิ้งนางเอาไว้แล้วไปหาทางออกตามเส้นทางที่เดินไปเมื่อวันก่อน

ตลอดสิบกว่าวันนี้เขาไม่เคยยอมแพ้เรื่องหาทางออกไปจากที่นี่ เขาจะ
ต้องพาตัวออกไปให้ได้ เพราะไม่อาจทนเห็นตัวต้องตกระกำลำบากอยู่
ภายในถ้ำแห่งนี้ไปพร้อมกับเขา

ถ้าหัวเขียนอันกว้างขวางถูกชายหนุ่มสำรวจไปกว่าครึ่งแล้ว จะเหลือ
ก็แค่บริเวณทิศตะวันออกเฉียงใต้ของถ้ำที่ยังไม่ได้เหยียดกรายไป วันนี้ชายหนุ่ม
จะทุ่มกำลังทั้งหมดเพื่อสำรวจพื้นที่ที่เหลือ

ความสนใจของตัวยังคงอยู่ที่หินประหลาดก้อนนั้น ที่น่าแปลกใจ
ก็คือบริเวณโดยรอบมีอุณหภูมิลดลงจริงๆ ต่ำลงเสียจนกระทั่งนางอดทนได้ใน
ระยะเวลาหนึ่งกำหนดโดยไม่ต้องถือก้อนหินเอาไว้

ภายในหินก้อนนั้นคืออะไรกันแน่ มหัศจรรย์โดยแท้ ตัวลุ่มลิ้นไปมา
ทั้งยังรู้สึกว่าภายในมีบางสิ่งบางอย่างที่รอให้นางค้นหา ตอนที่ตัวถ่ายทอดพลัง
ลงไป นอกจากจะสัมผัสได้ถึงความร้อนที่แผ่ซ่านในแล้วก็ไม่มีการใดๆ
อีก เมื่อก่อนหินก้อนนี้กรีดร้องได้ ตอนนั้นเกือบเป็นเหตุให้หลัวอ้าวเทียนตาม
นางมา ทว่ายามนี้ดูเหมือนมันจะหลับไหล ไม่มีปฏิกิริยาใดๆ เลยสักนิด

ไม่ผิดไปจากที่หนานกงหลิววันเอาไว้ ตัวลุ่มลิ้นยิ่งนั่งเพราะหินก้อนนี้
เปลืองเลือดของนาง ทำให้นางกลายเป็นเจ้านายของมัน ยิ่งมันสูบความร้อนจาก
เปลวเพลิงไปมากเท่าไร ก็ยิ่งจะมีประโยชน์ต่อการฝึกฝนพลังธาตุไฟของนาง
มากขึ้นเท่านั้น ตัวลุ่มลิ้นอยากให้เจ้าก้อนหินนี้สูบเปลวเพลิงในถ้ำไว้ให้หมดเสีย
จริง

สำหรับตัวแล้ว ถ้าหัวเขียนเป็นสถานที่ที่เหมาะสมจะฝึกฝนพลังยุทธ์
โดยแท้ มีอาจหาที่ใดมาเปรียบกับที่แห่งนี้ได้ นางจึงไม่ปล่อยให้เวลาผ่านไป
โดยเปล่าประโยชน์ สองสามวันมานี้ตัวจึงฝึกฝนอย่างหนัก นอกจากกินอาหาร

กับนอนหลับแล้ว เวลาที่เหลือนางก็ใช้ไปกับการฝึกฝน ฝึกไปพร้อมกันทั้งกาย ที่อยู่นอกมิติและจิตที่อยู่ในมิติ

สิบวันหลังจากนั้นวรยุทธ์ของชูลั้วก็เลื่อนจากขั้นสี่ระดับต้นเป็นขั้นสี่ระดับกลาง! การฝึกฝนที่รวดเร็วเช่นนี้หากใครรู้ก็จะต้องตกตะลึงไปตามๆ กัน ในขณะเดียวกันไอความร้อนภายในถ้ำก็ถูกหินมหัศจรรย์ของนางสูบพลังเข้าไปกว่าครึ่งค่อน แม้ในยามนี้ชูลั้วจะไม่กำหนดก็ฝึกฝนพลังยุทธ์ได้อย่างสะดวกดาย

“ฝึกฝนพลังยุทธ์แบบนี้จะไม่เป็นอะไรใช่ไหม” ชูลั้วมองฝ่ามือทั้งสองข้างของตน เท่าที่นางรู้มา ผู้ที่มีพรสวรรค์หลายคนหากจะเลื่อนพลังจากขั้นสี่ระดับต้นเป็นระดับกลาง อย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาถึงครึ่งปี แต่นางกลับใช้เวลาเพียง...สิบกว่าวันเท่านั้น! แม้แต่นางก็ยังให้คำนิยามไม่ถูก...

หนานกงหลิววันสำรวจไปทั่วร่างชูลั้วก่อนจะถอนใจ มือข้างหนึ่งลูบศีรษะนาง “ร่างกายไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร พลังกำลังก็ดูจะแข็งแกร่งดี ไม่น่าจะเป็นอะไร”

“ถ้าเช่นนั้นก็ดี” ชูลั้วผายมือออก ท่าทางจิตใจ สีหน้าของนางปรากฏแววกลัดกลุ้ม เจ้าตัวจึงถอนใจเบาๆ “มานับดูแล้ว อีกสามวันก็จะถึงสงครามซึ่งเป็นชีวิตายที่กำหนดไว้แล้ว แต่ข้ายังหาทางออกไปจากที่นี่ไม่ได้เลย” ชูลั้วรู้สึกอัดอั้นขึ้นมา

นางไม่ใช่คนขี้ขาดหัวหด ในเมื่อรับคำท้ามาแล้ว หากนางไม่ปรากฏตัว...ต่อไปจะยังมีหน้าอยู่ในเมืองหลวงได้อย่างไร อีกอย่าง เวลานั้นวรยุทธ์ของนางก็สูงขึ้นมาก เป็นเวลาที่เหมาะอย่างยิ่งที่จะเผยความสามารถออกมา หากต้องถูกขังไว้ในถ้ำเช่นนี้ คงทำให้นางอดตายเป็นแน่

มุมปากของหนานกงหลิววันยกขึ้นสูงก่อนจะเปลี่ยนเป็นหัวเราะอย่างมีลัษณคมใน เขาจูงมือชูลั้วแล้วเอ่ย “มานี้ ไปกับข้า”

“ไปที่ใดกัน” ชูลั้วถามขึ้นด้วยความสงสัย

หนานกงหลิววินกลับหัวเราะอย่างเจ้าเล่ห์ “ถึงแล้วเจ้าก็รู้เอง”

ถ้าหัวเขียนมีขนาดกว้าง ด้านในเต็มไปด้วยเปลวเพลิงร้อนแรงที่บดบังทัศนวิสัย มือข้างหนึ่งของซูลัวถูกหนานกงหลิววินจูงไว้ อีกมือก็กำก้อนหินแน่น ทั้งคู่เดินลัดเลาะไปตามเส้นทางที่คดเคี้ยว ไม่รู้ว่าเดินไปนานเท่าใด จู่ๆ ห้องศิลาขนาดเล็กก็ปรากฏขึ้นตรงหน้า

หนานกงหลิววินผลักบานประตูหินหนานั้นเข้าไปอย่างคันทันก่อนจะจูงมือซูลัวให้เดินตาม

“เอว?” พอเห็นสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ซูลัวก็อดแปลกใจไม่ได้ สิ่งที่เห็นคือโรงสีทองที่มีรูปร่างพิเศษ รอบๆ โรงสีทองถูกล้อมด้วยประกายสะท้อนอ่อนๆ ราวกับปกป้องสิ่งที่อยู่ด้านในเอาไว้ไม่ให้ใครสัมผัส

“นั่น...” ซูลัวมองหนานกงหลิววินด้วยสายตาจางน

“นี่คือค่ายกลปิดตายแบบโบราณ...” หนานกงหลิววินอธิบายขึ้นก่อนจะหยุดไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเอ่ยต่อ “ขอเพียงแค่เปิดโรงสีทองนี้ได้ พวกเราย่อมเจอทางออก”

ซูลัวพอจะเข้าใจขึ้นมา ถ้าเช่นนั้นค่ายกล กับดัก และอาวุธลับในที่แห่งนี้นี้คงจะถูกหนานกงหลิววินจัดการไปเรียบร้อยแล้ว ไม่เช่นนั้นคงไม่มายืนอยู่ตรงนี้ได้อย่างปลอดภัยหรอก

“อ๊ะ ตรงนี้มีสัญลักษณ์” ซูลัวชี้ไปยังตำแหน่งด้านล่างของโรงสีทองแล้วอ่านออกเสียงทีละคำ “หาก-จะ-เคลื่อน-ย้าย-ค่าย-กล-ต้อง-ใช้-พลัง-ของ-หิน-ผลึก-สี-เขียว-หนึ่ง-พัน-ก้อน”

“หนึ่งพันก้อน? เยอะถึงเพียงนี้เขียว!” ซูลัวกะพริบตาปริบๆ แล้วกุมขมับอย่างจนด้วยคำพูด “นั่นมันกลลวงชัดๆ ใครจะพกหินผลึกติดตัวมาตั้งมากมายเพียงนั้น”

หนานกงหลิววินไพล่มือไว้ด้านหลัง สายตาของเขายังจ้องอยู่เช่นนั้น ก่อนจะพยักหน้าลงพลาบๆ “ดูท่าว่ากฎนี้จะกำหนดไว้สำหรับเจ้านะ”

ซูลัวพูดไม่ออก นางต้องยอมรับว่าหนานกงหลิววินพูดถูกต้องทั้งหมด

เพราะนอกจากคนที่โชคดีมีมิติติดตามกายอย่างนาง คนอื่นๆ ไปจะรวบรวมพลังหินผลึกที่มากมายขนาดนั้นมาในเวลาจำกัดได้อย่างไร

หญิงสาวโอตครวญอย่างเจ็บปวด “ค่าผ่านทางต้องใช้หินผลึกสีเขียวถึงหนึ่งพันก้อน ละโมบเสียจริง ไม่ได้หาทรัพย์สินมาเองก็เรียกร้องได้สิ”

สิ่งเดียวที่ทำให้นางสงบลงได้ก็คือ นางจำได้ว่าองค์รัชทายาทยังติดค้างหนี้เงินก้อนใหญ่ รอให้นางออกไปให้ได้ก่อนเถอะ ค่าผ่านทางนี้นางต้องทบทเป็นดอกเบี้ยขององค์รัชทายาทแน่ๆ

ซูลั่วนั้นพึมพำพลางยื่นมือเข้าไปในมิติ แต่พอเอื้อมมือไป สีน้าของเจ้าตัวก็เปลี่ยนไปโดยพลัน

สายตามลปลาบของหนานกงหลิววินจับไปที่ใบหน้าอีกฝ่าย “เป็นอะไรไป”

ซูลั้วทำหน้าที่เหมือนอยากจะร้องไห้ “หินผลึกของข้า! หาย-ไป-หมด-แล้ว!”

“...”

สิน้าของหนานกงหลิววินยังนิ่งเรียบเช่นเดิม “เกิดอะไรขึ้น”

ซูลั้วไม่ได้ตอบคำถามนั้น แต่คว้าเจ้าตัวต้นเหตุออกมาแทน ก่อนจะถลึงตาใส่มัน มังกรเทพน้อยในยามนี้ตัวลั่นจนขดเป็นก้อนกลม อึ้งทำสองข้างยกขึ้นมาปิดหน้าปิดตาเอาไว้ ได้แต่เหลือบมองซูลั้วผ่านร่องนิ้ว

ซูลั้วโมโหจนแทบอยากจะฟาดก้นของมัน “เจ้าเด็กดี้อ แอบกินหินผลึกไปจนหมดเกลี้ยง แยกที่สุด เจ้ามันโจรร้ายในบ้านชัดๆ”

จำได้ว่าก่อนเข้ามาที่ห้องศิลา ในอ่างของปลาจื่ออวี่ก็ยังมีหินผลึกอยู่เต็มไปหมด นอกจากหินผลึกสีเขียว ก็ยังมีทั้งสีฟ้าและสีน้ำเงิน แต่พอซูลั้วค้นดูเมื่อครู่ นางไม่เห็นแม้แต่เศษสีเขียวใดๆ ของหินผลึก

มังกรเทพน้อยกะพริบตาปริบๆ มองซูลั้วด้วยสายตางุนงงและไร้เดียงสา ท่าทางของมันน่าสงสารจนนางไม่กล้าลงมือ

ซูลั้วจนด้วยคำพูด ได้แต่จ้องหน้ามันแล้วสั่งสอนไปชุดใหญ่ “เจ้าเด็ก

ตัวนี้กินหินผลึกเป็นของว่างหมดเลยได้อย่างไรกัน อย่างน้อยก็ต้องเหลือไว้ให้ข้าใช้เป็นค่าผ่านทางบ้างสิ ตอนนี้อะไรเราเลยออกไปจากที่นี่ไม่ได้แล้ว”

อุตสาห์หาทางออกเจอ แต่กลับออกไปไม่ได้เสียนี้ ความรู้สึกเช่นนี้มันน่ากลัวจิตตายเสียจริง

มังกรเทพน้อยมองซูลัวเงียบๆ มันเอียงหัวคิอยู่ครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ตัดสินใจควักหินผลึกสีน้ำเงินก้อนหนึ่งออกมาส่งให้ซูลัวด้วยความเสียตาย

พอเห็นว่าหินผลึกก้อนนั้นถูกขบแหวกไปครึ่งจนเห็นรอยเขียวอย่างชัดเจน ซูลัวก็แทบระเบิดอารมณ์ออกมา

“เจ้ายังกล้าซ่อนอีกหรือ!” ซูลัวถลึงตาใส่มัน เจ้ามังกรน้อยตัวลั่นเทามันทำท่าทางอึดอดและเสียตาย ลังเลอยู่นานกว่าจะยอมส่งหินผลึกสีฟ้าสมบูรณ์อีกก้อนหนึ่งให้ซูลัว

ท่าทางอึดอดและเสียตายของมันดูน่าสงสารยิ่งนัก รวากับเจ้านายของมันเป็นโจรปล้นทรัพย์ก็ไม่ปาน ให้ตายเถอะ...ซูลัวจำได้ว่าตอนนั้นนางจับปลาจ้อจึงมาไว้ในมิติหลายตัว ช่วงที่ผ่านมานี้แม่นางกับหนานกงหลิววันจะกินไปบ้าง แต่ดูๆ แล้วก็มักจะเหลืออยู่อีกหลายตัว ซูลัวนับจำนวนปลาบกกับหินผลึกสีน้ำเงิน นับไปนับมาก็ยังขาดอยู่อีกจำนวนหนึ่ง สุดท้ายนางเลยจำต้องออกคำสั่งกับเจ้าตัวเสป

มังกรเทพน้อยผู้เฝ้าทรัพย์สมบัติประจำตัวนางจำใจควักหินผลึกอีกสองสามก้อนที่แอบซ่อนไว้ส่งให้ซูลัว ก่อนที่มันจะเบือนหน้าหนีไปอีกทางอย่างไม่พอใจ

“เจ้าตัวเล็กนี่ก็มีอารมณ์กับเขาด้วย ไม่น่าเชื่อจริงๆ” ซูลัวยิ้มเอาใจมันลูบขนเบาๆ พลางให้สัญญา “เอละๆ หนึ่งเดือนนับจากนี้ ไม่ว่าปลาจ้ออวี่แก้วจะคายหินผลึกสีอะไรออกมา ข้ายกให้เจ้าทั้งหมด พอใจแล้วหรือยัง”

มังกรเทพน้อยพอใจขึ้นมา มันสะบัดหางแล้วโถมเข้ามาในอ้อมอกของซูลัวอีกครั้ง ก่อนจะลี้ไปลี้มาอย่างออต้ออน นางลูบหัวมันเบาๆ แล้วก็เริ่มลุ่มใจขึ้นมา

เจ้าตัวนี้เป็นมังกรเทพที่มีชาติกำเนิดอันสูงศักดิ์แท้ๆ แต่ดูเอาเถอะ ตอนนั้นมันเหมือนลูกสุนัขเข้าไปทุกทีแล้ว ถ้าบิดาของมันกลับมา ไม่รู้ว่าเขาจะคิด บัญชีกับนางอย่างไรบ้าง....แต่เรื่องนี้ยังไม่น่ากังวลเท่าไร เรื่องที่นางกลัดกลุ้ม ที่สุดก็คือ หากรวบรวมหินพลีจนเคลื่อนย้ายค่ายกลได้แล้ว นางจะยากจน ขึ้นแค้นเพียงไหน

หลังจากรวบรวมพลังหินพลีได้ ชูลั้วก็นำมามอบให้หนานกงหลิววิน ชายหนุ่มสังกัดพลังจากปลาจิ้งจอกและหินพลีทั้งหมดมาใส่ไว้ในค่ายกล เขา หลับตาสนิท จากนั้นก็วาดมือไปมา ก่อนจะผนึกสัญลักษณ์รูปร่างซับซ้อนไป ยังประกายใสที่ครอบอยู่ด้านบนโลงสีทอง

เวลาผ่านไปทีละนิด...ในที่สุดหนานกงหลิววินก็ลืมตาขึ้น เขาจับมือ ชูลั้วเอาไว้แล้วพานางเข้าไปนอนในโลงสีทอง ก่อนที่ฝาด้านบนจะเลื่อนปิดลง ตามเดิม

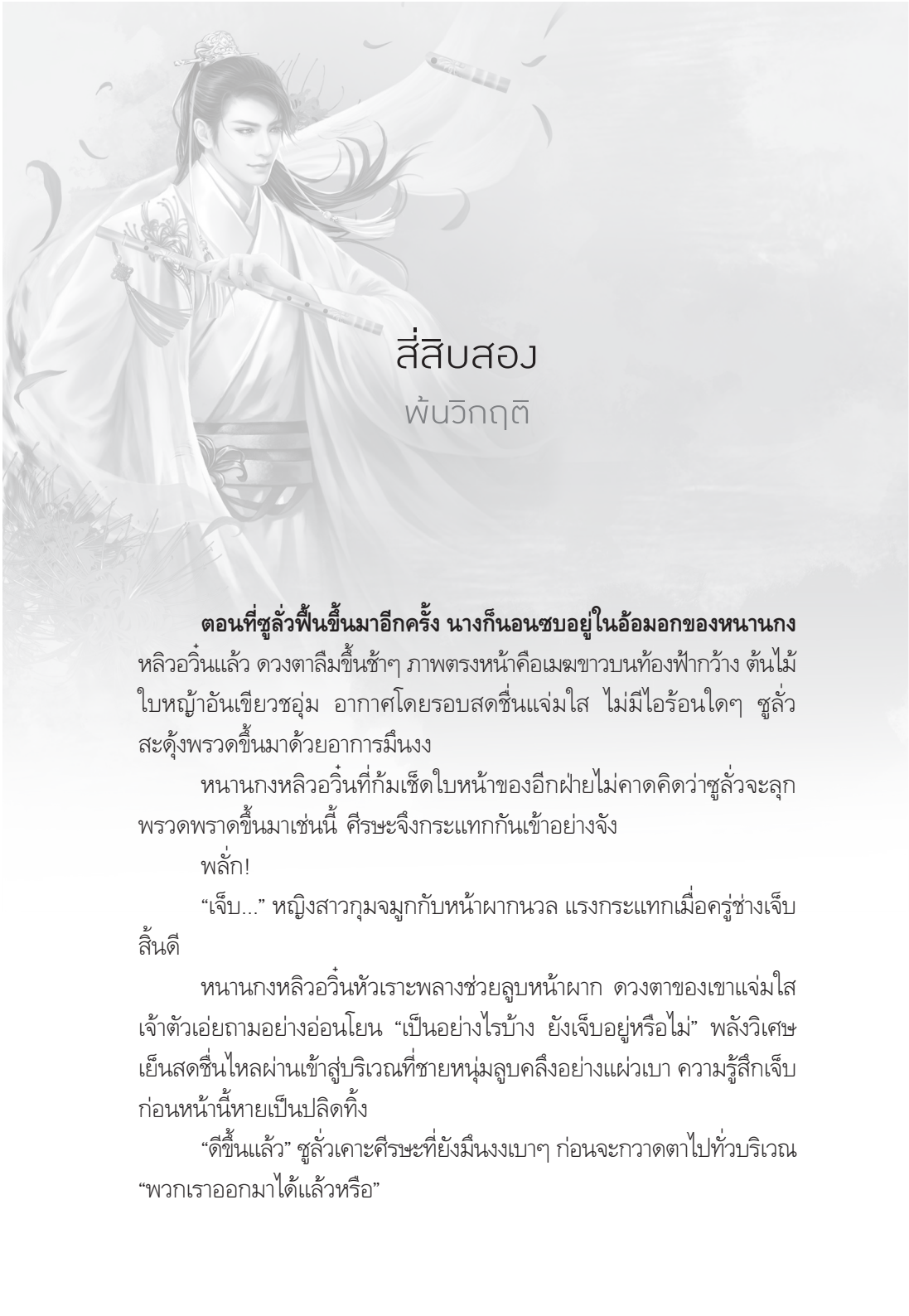
ภายในมีแต่ความมืดมิด พื้นที่ด้านในค่อนข้างจะคับแคบสำหรับสองคน หนานกงหลิววินคิดว่าร่างชูลั้วแล้วจับให้นางนอนทับบนร่างของเขา ศีรษะ ของชูลั้วแนบกับแผงอกของฝ่ายนั้นจนได้ยินเสียงหัวใจของหนานกงหลิววิน ดังชัดเจน

หนานกงหลิววินเอ่ยเรียบๆ “ยามเป็นได้ร่วมเรียงเคียงหมอน ยาม ตายได้อาศัยโลงเดียวกันเยี่ยงนี้ก็ไม่เลวเหมือนกัน”

ชูลั้วตัดบทขึ้นทันที “ข้าต้องมีชีวิตอยู่ แล้วก็จะมีชีวิตยืนยาวด้วย”

ชายหนุ่มบิบบจุ่มก้นนั้น เลิกคิ้วเรียวขึ้น แสดงท่าทางคล้ายยิ้มคล้าย ไม่ยิ้ม “แบบนี้ก็ยิ่งดี ข้าจะได้อยู่กับเจ้าไปนานๆ เช่นกัน”

ชูลั้วอดค้อนใส่อีกฝ่ายไม่ได้ ทันใดนั้นเองคลื่นพลังวิเศษหนักหน่วงก็ กระทบเข้ามาในสมองของนางจนรู้สึกวิงเวียน หน้ามืด และตาลาย หลังจากนั้น หญิงสาวก็เหมือนจมดิ่งลงสู่ความมืดมิด

สี่สิบสอง

พันวิกฤติ

ตอนที่ซูลัวฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง นางก็นอนซบอยู่ในอ้อมอกของหนานกง หลิววินแล้ว ดวงตาสีเขียวเข้มๆ ภาพตรงหน้าคือเมฆขาวบนท้องฟ้ากว้าง ต้นไม้ใบหญ้าอันเขียวชอุ่ม อากาศโดยรอบสดชื่นแจ่มใส ไม่มีไอร้อนใดๆ ซูลัวสะดุ้งพรวดขึ้นมาด้วยอาการมึนงง

หนานกงหลิววินที่ก้มเซ็ดใบหน้าของอีกฝ่ายไม่คาดคิดว่าซูลัวจะลุก พรวดพราดขึ้นมาเช่นนี้ คิริระจึงกระแทกกันเข้าอย่างจัง

พลັก!

“เจ็บ...” หญิงสาวกุมจมูกกับหน้าผากนวล แรงกระแทกเมื่อครู่ช่างเจ็บ ลึนดี

หนานกงหลิววินหัวเราะพลางช่วยลูบหน้าผาก ดวงตาของเขาแจ่มใส เจ้าตัวเอ๋ยถามอย่างอ่อนโยน “เป็นอย่างไรบ้าง ยังเจ็บอยู่หรือไม่” พลั้งวิเศษเย็นสดชื่นไหลผ่านเข้าสู่บริเวณที่ชายหนุ่มลูบคลึงอย่างแผ่วเบา ความรู้สึกเจ็บก่อนหน้านั้นหายเป็นปลิดทิ้ง

“ดีขึ้นแล้ว” ซูลัวเคาะคิริระที่ยังมีนงงเบาๆ ก่อนจะกวาดตาไปทั่วบริเวณ “พวกเราออกมาได้แล้วหรือ”

สถานที่แห่งนี้ดูคุ้นตา เป็นที่ที่นางถูกหลี้อ้วเทียนทำร้ายจนกระอักเลือด แล้วจึงเห็นหัวซุกหัวซุนเข้าไปในถ้ำหัวเหียน นางจะลืมนเส้นทางนี้ได้อย่างไรกันเล่า

เพียงระยะเวลาสั้นๆ สรรพสิ่งยังคงเดิม แต่คนนั้นต่างไป หลี้อ้วเทียนลึนลม ขณะที่พวกเขาถูกรอออกมาจากถ้ำได้

“วันนี้วันที่เท่าไรแล้ว” ซูลัวไม่รู้ว่าจะตัวเองหมดสติไปนานเท่าใด

หนานกงหลิววันเข้าใจความหมายในคำพูดนั้นจึงตอบนาง “ไม่ต้องกังวล ยังเหลืออีกสองวันก่อนการทำดวล”

นางหมดสติไปถึงหนึ่งวันหนึ่งคืน?

คลับคล้ายคลับคลาว่าเรือใหญ่โตลำนั้นของหนานกงหลิววันใช้เวลาเดินทางจากฝั่งมาถึงเกาะจื่อจิงหนึ่งวันหนึ่งคืนเต็มๆ ตอนหลังนางก็ลอยคว้างอยู่กลางทะเลและถูกคลื่นซัดไปมาอยู่หนึ่งคืนเต็มจนกระทั่งมาถึงที่นี่

ตอนนี้ไม่มีแม่แต่แพ ดูท่าแล้วคงไม่ทัน...

“ต้องเข้าร่วมจริงๆ หรือ” หนานกงหลิววันมองซูลัวด้วยแววตาจริงจัง ใบหน้าคมเข้ม ดวงตาดูงามลึกล้ำดูจะเลสาบ ความหมายของอีกฝ่ายก็คือส่งคนไปจัดการซูลิงเสียก็สิ้นเรื่อง เหตุใดจึงต้องรบกวนายเช่นนี้ด้วย

ซูลัวเลิกคิ้วสูง สายตาที่สลับกลับมานั้นนิ่งสงบ น้ำเสียงมุ่งมั่นเอย่ขึ้น “นี่เป็นการประลองยุทธ์ครั้งแรกของข้า ข้าต้องไปให้ได้”

หากยังไม่เผยแพร่ยุทธ์ออกมาก็แล้วไป แต่ความสามารถของนางเป็นที่รับรู้ไปทั่วแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็แสดงออกมาให้ทุกคนได้เห็นไปเลยดีกว่า จะได้ไม่มีใครเห็นว่านางเป็นเพียงต้นหญ้าไร้ค่าที่เหยียบย่ำได้ง่ายๆ อีก

“เมื่อเจ้าตั้งต้นเช่นนี้ ข้าย่อมต้องช่วยให้เจ้าสมปรารถนาอยู่แล้ว” หนานกงหลิววันหัวเราะยามที่มองอีกฝ่าย ก่อนจะคว้าท่อนไม้ที่ท่อนหนึ่งขึ้นมา แล้วจับมือซูลัวไปที่ริมทะเล

แค่ท่อนไม้ท่อนเดียว? ซูลัวเงยหน้ามองหนานกงหลิววันอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก ใบหน้าของอีกฝ่ายขาวเนียน ตั้งจมูกโด่งเป็นสัน โครงหน้าดูจวบ

เครื่องหน้าชัดเจน งดงามจนมิอาจหาสิ่งใดเปรียบและไม่อาจจะสลายไปได้
หนานกงหลิววินจงมือชูลั่วพร้อมกับยึดตัวตรง ก่อนจะก้าวยาวๆ ไป
ในทะเล แล้วโยนท่อนไม้ที่ถือติดมาด้วยลงไป

“ไม่ต้องทำแพหรือ” ชูลั่วคิดไปคิดมาก็รู้สึกว้าวี่นี้ดูจะเสี่ยงอันตราย
เกินไป

“เจ้าเชื่อใจข้าหรือไม่” หนานกงหลิววินมองชูลั่วด้วยแววตาจริงจัง

“ข้าเชื่อใจท่าน” ดวงตาดำสนิทของชูลั่วเป็นประกายวาววับ

“ถ้าเช่นนั้นก็จงเชื่อให้ตลอด ข้าจะพิสูจน์ให้เจ้าเห็นเองว่าการตัดสินใจ
ของเจ้านั้นถูกต้องเพียงไร” หนานกงหลิววินกำมือของนางแน่น จากนั้นก็เหาะ
ละลิวพาชูลั่วไปหยุดอยู่บนท่อนไม้ที่ลอยคว้างอยู่กลางทะเล

“ออกเดินทางได้” หนานกงหลิววินหันมาหัวเราะพร้อมกับกุมมือชูลั่ว
อยู่เช่นนั้น คนหนึ่งยืนอยู่เบื้องหน้า อีกคนอยู่ด้านหลัง

จับคำหนานกงหลิววิน ท่อนไม้ที่รับน้ำหนักของคนทั้งสองก็พุ่งตรงไป
ข้างหน้าอย่างรวดเร็วราวกับติดเครื่องยนต์ ชูลั่วรับรู้ได้ว่าหนานกงหลิววิน
เป็นผู้ควบคุมพลังลมและใช้มันขับเคลื่อนท่อนไม้นี้ นางสัมผัสได้ถึงสายลม
ที่ปะทะเข้ามารอบกาย ทว่าเจ้าตัวกลับไม่รู้สึกหนาวเย็นเพราะหนานกงหลิววิน
อีกนั่นละ ที่บังคับความเร็วและทิศทางลมให้โอบล้อมพวกเขาเอาไว้แต่เพียง
ภายนอกเท่านั้น ราวกับเป็นเกราะป้องกันกระแสน้ำที่มองไม่เห็น

ความเร็วเช่นนี้ไวกว่าเรือสำราญที่โดยสารมาก่อนหน้านั้นมากนัก

ทันใดนั้นเองสีหน้าของนางก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย “เซตคลื่นน้ำวน” ชูลั่ว
จับมือหนานกงหลิววินแน่น น้ำเสียงแผ่วต่ำแต่แฝงความกังวलयู่ในที่

นางยังจำเหตุการณ์เล่นเรือผ่านคลื่นน้ำวนก่อนหน้านี้ได้ดี เพราะเห็น
กับตาว่าขนาดผู้ที่มีวรยุทธ์แข็งแกร่งอย่างกลุ่มของหลันเซวียนก็ยังต้องใช้พลัง
อย่างมากกว่าจะผ่านพ้นวิกฤติไปได้ ตอนนั้นพวกเขายังอยู่บนเรือสำราญ ทว่า
บัดนี้มีเพียงท่อนไม้เล็กๆ ท่อนเดียวเท่านั้น

“ไม่ต้องกลัว มีข้าอยู่ทั้งคน” ริมฝีปากแดงสดของหนานกงหลิววิน

ยกขึ้นสูง เขาหัวเราะพลางตอบไล่ล่า “ลืมนะสิ ดูลีลาการแสดงของข้า”

คลื่นน้ำวนขนาดใหญ่ผุดพองพรายสีดำนี้น่าเหมือนกับบ่อสุรที่อัปาคำราม หากไม่ระวังพลั้งเผลอย่อมถูกคลื่นกินจนไม่เหลือแม้แต่ซาก ยามที่ต้องเผชิญกับอเวจีในตำนานเช่นนี้ สีหน้าของหนานกงหลิววีนกลับไม่เปลี่ยนไปเลย แม้แต่นิด เขายังหัวเราะได้อย่างผ่อนคลายเช่นเดิม

ชายหนุ่มหลบเลี่ยงคลื่นน้ำวนสองระลอกแรกไปได้อย่างรวดเร็วปานลูกธนู ทั้งไว้เพียงพองพรายสีขาวเป็นทางยาว คลื่นน้ำวนระลอกที่สามกำลังจะเข้าปะทะเบื้องหน้า หนานกงหลิววีนโอบเอวบางของซู่ว่ ท่อนไม้ั้นดูเหมือนจะติดอยู่ตรงใต้ฝ่าเท้าของเขา พอชายหนุ่มกระโดดตัวลอย ท่อนไม้ก็ลอยละลือตติขึ้นมามีตัว ก่อนจะไปปะทะผิวน้ำสงบไว้คลื่นอีกครั้งในระยะที่ไกลออกไปราวสิบจั้ง แม้จะหวาดเสียวแต่ก็ปลอดภัยดี

ระลอกคลื่นในเขตคลื่นน้ำวนเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา หนานกงหลิววีนพาซู่ว่หลบซ้ายหลิกขวาผ่านแนวคลื่นน้ำวนลูกแล้วลูกเล่า การเคลื่อนไหวของเขาเหมือนจะมูทะลุ กล้าได้กล้าเสีย แต่แท้จริงแล้วแต่ละย่างก้าวล้วนแต่ผ่านการคิดและคำนวณอย่างรอบคอบจากสมองอันชาญฉลาดมาแล้ว

ประสบการณ์เช่นนี้ทั้งอันตรายและเร้าใจ!

ตอนแรกซู่ว่ยังนึกเป็นกังวลอยู่บ้าง ทว่าไม่นานความรู้สึกเหล่านั้นก็ปลานการไปสิ้น ช้านางยังรู้สึกเพลิดเพลินเป็นอย่างยิ่ง พอเทียบกับการยืนอยู่บนท่อนไม้กลางทะเลแบบนี้แล้ว กิจกรรมในยุคที่นางจากมาอย่างเช่นปีนผา เล่นเรือใบ หรือแม้แต่กระโดดบันจี้จัมพ์ก็ดูจะไร้สีสันไปเลย

“สนุกหรือไม่” หนานกงหลิววีนรวบเอวนางไว้แน่น เพื่อให้มั่นใจว่าหากพลาดพลั้งอย่างไรก็เข้าถึงตัวนางได้ในทันที

“อืม! สนุกจริงๆ ด้วย” ซู่ว่พยักหน้าอย่างตื่นเต้น นางจำได้ว่าเป่ยนเฉิงเคยเย้ยหยันหลันเซวียนกับเย้ยหมิงว่าฝีมือการไต่คลื่นน้ำวนของพวกเขารวมกันแล้วยังสู้หนานกงหลิววีนไม่ได้แม้แต่เศษเสี้ยว ก่อนหน้านั้นนางยังไม่เชื่อ แต่ยามนี้เชื่อชนิดไร้ข้อกังขา หนานกงหลิววีนมีความสามารถทางด้านนี้

จริงๆ

เขตคลื่นน้ำวนเป็นบริเวณที่ใครๆ ต่างก็หวาดกลัวและพากันหลีกเลี่ยง ที่นั่นคุณราก็ตูดคลื่นเรือลำแล้วลำเล่าให้จมหายไป ทว่าสองหนุ่มสาวคู่นี้กลับสนุกสนานไปกับประสบการณ์ที่เสี่ยงอันตราย ท่าทางเพลิดเพลินยิ่งนัก หากมีใครเห็นเข้าคงคิดว่าพวกเขาบ้าไปแล้วอย่างแน่นอนที่เห็นคลื่นน้ำวนเป็นสนามเด็กเล่นเช่นนี้

หนานกงหลิววินเคลื่อนตัวอย่างรวดเร็ว ใช้เวลาแค่เพียงก้านธูปก็ข้ามผ่านเขตคลื่นน้ำวนอันกว้างใหญ่มาได้ พอเห็นท่าทางซูลั่วเหมือนจะยังไม่พอใจ หนานกงหลิววินจึงบีบจมูกนางอย่างหยอกเย้า “คลื่นน้ำวนที่นี้ยังไม่เท่าไร ครั้งต่อไปข้าจะพาเจ้าไปท่องอเวจีพันลี้ ที่นั่นสิถึงจะเรียกว่าสนุกของจริง”

สถานที่ที่หนานกงหลิววินบอกว่าสนุก ซูลั่วคิดว่านางไม่ไปคงจะดีกว่า นางไม่อยากจะเอาชีวิตไปทิ้งแบบนั้น เจ้าตัวจึงเปลี่ยนเรื่อง “ด้วยความเร็วระดับนี้ก็คงจะไปถึงทัน”

ผ่านไปหนึ่งวันเต็มแล้ว พวกเขาเหลือเวลาเพียงแค่สิบสองชั่วยามเท่านั้น “ไม่ต้องกังวลไป หากนั่งเรือเจ้าก็จะสบายกว่านี้” หนานกงหลิววินพยักหน้า ลักพักรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเขา

“เป็นอะไรไป” ซูลั่วมองตามสายตาไปยังเบื้องหน้า นางก็เห็นจุดสีดำตรงหน้ามายังพวกเขาด้วยความเร็ว...เรือลำหนึ่งนั่นเอง

“ช่างได้จังหวะเหลือเกิน กำลังต้องการอยู่พอดี” มุมปากของซูลั่วเผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ “ท่านว่าจะใช้พวกเป่ย์เงินอิงที่ออกมาตามหาเราหรือไม่”

หนานกงหลิววินส่ายหน้าอย่างหนักแน่นปนรังเกียจ “เรือของเป่ย์เงินไฉนจะยอมซื้อเช่นนี้”

ซูลั่วจ่นด้วยคำพูด แต่นางก็ต้องยอมรับว่าที่อีกฝ่ายเอ่ยมานั้นมีเหตุผล ไม่นานเรือลำนั้นก็มาหยุดอยู่ตรงหน้าพวกเขา...

ชายฉกรรจ์หน้าตาดุร้ายคนหนึ่งมองมายังซูลั่ว ดวงตาคู่นั้นเป็นประกายวาวขึ้นมาทันที รอยยิ้มที่กว้างขึ้นเผยให้เห็นฟันเหลืองกรังทั่วทั้งปาก

“แม่นาง จะต้องลอยอยู่กลางทะเลไปโย ธิบขึ้นเรือมาเร็วเข้า บนเรือของเรามีทั้งอาหารและน้ำ เจ้าจะอาบนํ้าก็ได้ละ ดีกว่าลอยเคื่องอยู่ในน้ำเช่นนั้นมากมายนัก”

ผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในท้องทะเลมานานเช่นเขาย่อมรู้ว่า สิ่งทีคนทีล่อยคว้างอยู่ในทะเลต้องการมากที่สุดก็คืออาหารลัค่า นํ้าลัค่าอีก แต่ใครจะคิดว่ชูลั่วกลับปรายตามองด้วยสายตาเย็นชา แล้วหันไปถามหนานกงหลิววิน “ขึ้นหรือไม่”

ชายหนุ่มยังไม่ทันเอ่ยตอบ ชายผู้นั้นก็แย่งพูดขึ้นมาเสียก่อน

“เขาขึ้นไม่ได้”

“เพราะอะไรเขาถึงขึ้นไม่ได้ พวกท่านจะช่วยคนเหตุใดจึงช่วยเพียงคนเดียว” ชูลั่วแสรังไวยวายขึ้นมา

“ช่วยคน? ฮ่าๆๆ” ตอนนั้นเองชายฉกรรจ์อีกหลายคนก็ปรากฏตัวขึ้นทั้งหมดพากันขีมือมาที่ชูลั่วแล้วหัวเราะลั่น เจ้าคนที่ดูจะเป็นหัวหน้ากุมท้องขณะหัวเราะ “เด็กน้อย เจ้าคงไม่คิดว่าพวกเราเป็นพระโพธิสัตว์มาโปรดหรอกนะ ช่วยคน? ช่างน่าขันนัก”

คนอื่นพอได้ยินก็หัวเราะรับ “แม่นางรู้หนังสือหรือไม่ ดูชื่อเสียงเรียงนามของเราเสียก่อน!”

“พรรคเจียวหลงแห่งทะเลตงไห่?” ชูลั่วถามหนานกงหลิววินด้วยสีหน้าฉงน “ท่านเคยได้ยินหรือไม่”

แวะเย็นชาอำมหิตจางๆ เผยขึ้นในดวงตาทอประกายล้าลึกของหนานกงหลิววิน “พรรคเล็กๆ ไม่มีสิทธิ์ล่อดเข้าหูข้า”

นั่นถือเป็นวาทะที่ทั้งโอหัง แข็งกร้าว และเยียมไปด้วยอำนาจ...

หนานกงหลิววินไม่พูดอะไรก็แล้วไป แต่พอเขาเอ่ยคำพูดประโยคนี้ออกมา ก็เท่ากับว่าล่งเกินพรรคเจียวหลงแห่งทะเลตงไห่ทันที

“กล้าดูแคลนพรรคเจียวหลงแห่งทะเลตงไห่อย่างเราหรือ รนหาที่ตายชัดๆ!” ลูกพีโจรสลัดตวาดลั่น

“ตายเสียเถอะ!” ชายฉกรรจ์คนอื่นๆ ก็ตะโกนขึ้นมาเป็นเสียงเดียวกัน
บรรยายกาศยามนั้นคุกรุ่นเต็มไปด้วยความเดือดดาล

“พวกเจ้าฆ่ามันเสียแล้วจับผู้หญิงมา เอาตัวไปมอบให้พี่ใหญ่ พี่ใหญ่
ต้องตกรางวัลอย่างหนักแน่!” ลูกพี่โจรสลัดออกคำสั่งพลางจ้องมองซูว์ตา
เป็นมัน โอกาสที่จะได้เจอสตรีหน้าตาหมดจกลางทะเลเช่นนี้หาได้ยากยิ่งนัก
ถ้าปล่อยให้นางหลุดมือไปมีเสียของแยะหรือ

พรรคเจียวหลงแห่งทะเลตงไห่ไม่ได้มีเรือเพียงลำเดียว เท่าที่กวาด
ตากราวๆ มีไม่น้อยกว่าหกลำ ซึ่งทั้งหกลำนั้นก็ตึงโอบล้อมหนานกงหลิววิน
และซูว์ตาที่ยืนอยู่บนท่อนไม้

ริมฝีปากแดงดังชาดของหนานกงหลิววินยกสูง ใบหน้านั้นโหดเหี้ยม
ร้ายกาจขึ้นมาทันที รอยยิ้มของชายหนุ่มไม่ต่างกับคำพูดที่เอ่ยไปเมื่อครู่ ย้าย
ให้พรรคเจียวหลงแห่งทะเลตงไห่โมโหเป็นพื้นเป็นไฟขึ้นมา

พอเห็นเรือทุกลำตีโอบเข้ามา รอยยิ้มที่มุมปากของหนานกงหลิววิน
ก็ยิ่งเผยให้เห็นแววเยาะหยันอย่างชัดเจน

“แม่นาง รีบขึ้นเรือมาเร็ว ไม่อย่างนั้นเจ้าเองก็ต้องตายด้วยเช่นกัน!”
ลูกพี่โจรสลัดตวาดใส่ซูว์ตาเสียงดัง

ดวงตาของซูว์ตาเป็นประกายเย็นชา “ไม่จำเป็น”

“เหตุใดจึงต้องยอมสละชีวิตเพื่อบุรุษพรรคนั้นกัน ดาบไว้ตา ถึงตอนนั้น
พลาดพลั่งทำร้ายบุพผางามเช่นเจ้าไปด้วยคงไม่ดีแน่ ขึ้นมาเร็วๆ ข้าจะ
ทะนุถนอมเจ้าเอง” ลูกพี่โจรสลัดเผยรอยยิ้มที่เห็นฟันเหลืองดูอัปลักษณ์ยิ่งนัก

พอซูว์ตาได้ยินเช่นนั้น นางก็เอ่ยเยาะหยัน “เชิญลงมือได้เต็มที่ เข้ามา
เลย”

เจ้าพวกกุ่มฝอยพวกนี้จะมีแรงสักเท่าไรกันเชียว นางเกรงว่าหนานกง
หลิววินจะลงมือได้ไม่หนำใจเสียมากกว่า

“ในเมื่อเจ้าพูดเช่นนี้ก็อย่าหาว่าข้ารังแกสตรีก็แล้วกัน! พี่น้องทั้งหลาย
ฆ่าชายผู้นี้เสีย แล้วข้าจะตกรางวัลให้ทุกคน!” ลูกพี่โจรสลัดเห็นซูว์ตาไม่รับไมตรี

จึงตะโกนลั่นอย่างไม่เห็นแก่หน้านางอีก

“ขอรับ!” สมุนทั้งหมดพากันโถมตีไปยังจุดที่หนานกงหลิววีนและซูลัวยืนอยู่

ลูกธนูดอกแล้วดอกเล่าถาโถมเข้ามาอย่างรวดเร็วปานสายฟ้าจนได้ยินเสียงหึ่งๆ แหวกอากาศ แต่ละดอกพุ่งเข้ามาอย่างเฉียบไว แม่นยำ และยากจะต้านทาน

ทุกคนเต็มไปด้วยความเชื่อมั่นเต็มเปี่ยม เพราะอีกฝ่ายเป็นเพียงแค่ว่ายหิงที่ลอยคว้างอยู่กลางทะเลเท่านั้น มิต่างจากลูกไก่ที่อยู่ในกำมือ

รอยยิ้มเย็นชาผุดขึ้นที่ริมฝีปากของหนานกงหลิววีน ไม่มีใครเห็นเขาขยับเขยื้อนร่างกาย ไม่เคลื่อนไหวแม้แต่ปลายแขนเสื้อ แต่พลันบางอย่างที่มองไม่เห็นก็ก่อกำเนิดขึ้นและปกป้องรอบๆ กายของเขากับซูลัว

ปั๊กๆ!

เสียงลูกธนูปะทะกับกำแพงที่มองไม่เห็น แม้จะแทงเข้าอย่างจังแต่ก็ทะลุเข้าไปไม่ได้ พลังนั้นดุจเรือหัวคางของขงเบ้ง³ ที่ใช้ป้องกันลูกธนูโดยเฉพาะ

พอลูกพีโจรสลัดเห็นเช่นนั้น สีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไปทันที โกรธซึ่งเสียจนแทบจะระเบิด พรอคเจียวหลงแห่งทะเลแดงให้เป็นที่ใหญ่อยู่ในเขตน่านน้ำนี้มาตลอด ตอนนี้อีกกลับถูกอีกฝ่ายตอบโต้ ถ้าควบคุมสถานการณ์ไม่ได้ ต่อไปจะมีหน้าอยู่ในทะเลแดงให้แห่งนี้ได้อย่างไรกัน

“พวกเราบุกเข้าไป! พวกมันมีเพียงสองคน แคเรือดมน้ำลายก็รดพวกมันจนจมน้ำตายได้แล้ว ทุกคนอย่ายอมแพ้ บุกเข้าไป!” ฝ่ายนั้นออกคำสั่งให้โถมตีอย่างไม่ลังเล

“มีพิษ” ซูลัวชี้ไปที่ปลายลูกธนูที่แข็งค้างอยู่รอบตัวแล้วเอ่ยเสียงเรียบที่ปลายของมันส่งกลิ่นบางอย่างเจือจาง หากถูกลูกธนูนี้เข้า ผลนั้นคงยากจะคาดเดา ผู้ประโศกฮันตันอย่างซูลัวพอจะรู้จักพิษสงของแมงป่องแดงเก้าหาง

³ ในวรรณกรรมเรื่อง สามก๊ก ขงเบ้งนำหน้าคางและกองฟางมาล้อมรอบเรือขณะที่สู้รบกัน เพื่อป้องกันการโถมตีและเป็นอุบายเพื่อยึดลูกธนูของศัตรู

อยู่บ้าง

หนานกงหลิววินยืมบาง ทำทางไมยี่หระอยู่เช่นนั้น เขาสะบัดแขนเสื้อไปข้างหน้าแผ่วเบา ทำทางราวกับปิดฝุ่นผง ทว่าการเคลื่อนไหวที่เหมือนไม่มีอะไรนี้เองกลับเป็นภัยต่อเจ้าโจรสลัดพวกนี้จนถึงแก่ชีวิต

ลูกหนูที่แข็งค้างอยู่รอบตัวหนานกงหลิววินเหล่านั้นเบนกลับไปในทิศทางตรงข้าม ก่อนจะพุ่งตรงเข้าใส่ฝายนั้นอย่างรวดเร็ว ใครปล่อยลูกหนูดอกไหนมา มันก็พุ่งไปที่คนผู้นั้นราวกับมีตาก็มีปาน

ลูกหนูที่ถูกหนานกงหลิววินควบคุมเอาไว้เต็มไปด้วยพลังรุนแรงและโหมกระหน่ำราวกับท่าฝน

หวิดๆ!

เสียงลูกหนูเสียดลมที่แหวกอากาศ มาทำเอาพวกโจรสลัดหน้าถอดสีด้วยความหวาดกลัว ต่างก็ตะลึงงันไปเพราะไม่คาดคิดว่าเรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้

สวบๆ!

ตอนที่ทุกคนกำลังตกตะลึงอยู่นั้น เสียงลูกหนูที่ทะลุเนื้อก็ดังขึ้นไม่ขาดสาย

“อ้ากกก...!”

พวกโจรสลัดที่ถูกลูกหนูพากันร้องโหยหวนไม่หยุด ช่างอเนกอนาถยิ่งนัก เจ้าพวกโจรสลัดที่ทำทางโอหังในตอนแรก บัดนี้แค่หนานกงหลิววินสะบัดแขนเสื้อเบาๆ ลูกหนูก็พุ่งปักทั่วร่างของพวกมัน

คนที่โชคดียังเพียงทรุดลงนอนร้องครางอยู่บนเรือ ขณะที่บางรายก็เซตกลงไปในทะเลแล้วจมหายไปกับสายน้ำอย่างรวดเร็ว หนานกงหลิววินควบคุมได้แม่นยำราวกับจับวาง ลูกหนูเหล่านั้นปักสวบเข้าที่แขนบ้าง ขาบ้าง ล้วนแต่เป็นตำแหน่งผิวที่มีเนื้อหนาทั้งสิ้น

หากคิดว่าหนานกงหลิววินมีเมตตาปราณี ถ้าเช่นนั้นก็เข้าใจผิดมหันต์แล้ว ลูกหนูเหล่านี้เคลือบยาพิษที่ทำให้ถึงแก่ความตาย ลูกหนูที่ส่งไปไม่ได้แทงเข้าในจุดตาย แต่ทำให้โจรสลัดต้องทรมาณอยู่พักใหญ่กว่าจะขาดใจตายเอง

ยามนี้หนานกงหลิววินจับมือชูลั่วเอาไว้ พลังยื่นมองดูเหตุการณ์
เจียบๆ อยู่บนท่อนไม้ ใบหน้าของชายหนุ่มปรากฏรอยยิ้มเฉยชา ท่าทางของ
เขาดูผ่อนคลาย รวกับว่าภาพความเจ็บปวดทรมานตรงหน้าไม่เกี่ยวข้องกับตน
เลยสักนิด

ชูลั่วแอบลอบถอนใจไม่ได้ คนพวกนี้ร้ออ่านเป็นศัตรูกับหนานกงหลิววิน
ช่างโชคร้ายเสียจริง ในเวลานี้หามีใครกล้าต่อกรกับหนานกงหลิววินไม่

“ละครฉากนี้สนุกหรือไม่” หนานกงหลิววินก้มลงยิ้มให้ชูลั่ว

สังหารคนเป็นมดปลวกด้วยใบหน้าเบื่อนยิ้ม ช้ายังถามว่าสนุกหรือไม่...
พอเปรียบเทียบกับอีกฝ่ายแล้ว ชูลั่วก็รู้สึกว่ตนเองช่างไม่มีบุคลิกของความ
เป็นนักฆ่าเอาเสียเลย

“ถ้าลั่วล้วยังไม่พอใจละก็...” รอยยิ้มบางๆ กับประกายวิบวับที่ปรากฏ
ขึ้นในดวงตาของหนานกงหลิววิน เหมือนเจ้าตัวจะนึกอะไรสนุกๆ ขึ้นมาได้
อีก คำพูดประโยคนี้ของเขาทำเอาพวกที่ยังรอดชีวิตอยู่บนเรือหน้าถอดสี่เลย
ที่เดียว โดยเฉพาะลูกพีโจรสลัดผู้นั้น

เขาคือคนที่มั่วยุทธ์สูงที่สุดในบรรดาลูกน้องทั้งหมด และก็หลบถูกรณ
ของหนานกงหลิววินได้เยาะและรวดเร็วกว่าใคร แต่ช่วยไม่ได้ที่ก่อนหน้านี้
ชายคนนี้อ่อนน้อม แต่คำพูดหยาบโลนที่พาดพิงชูลั่วก็ไม่มีเหตุผลให้หนานกง
หลิววินต้องละเว้นชีวิตอีกฝ่ายแล้ว ชายหนุ่มจึงสนใจเจ้าคนนี้เป็นพิเศษ

ลูกธนูดอกแล้วดอกเล่าแทงเฉียดร่างของมันไป จากศีรษะไปที่ใบหน้า
ลำตัว แขนขา...ทุกดอกเพียงแค่ถากและทิ้งบาดแผลเล็กๆ เอาไว้ แต่พิษ
ชนิดนี้แปลกประหลาดนัก...

มันทำให้...คันเคะเยอ

ยามนี้ทั้งใบหน้าของเจ้าลูกพีโจรสลัดนั้นบวมขึ้นราวกับหัวหมู แม้แต่
ดวงตาทั้งสองข้างก็ปูดบวมออกมา

“ได้โปรดไว้ชีวิตด้วยท่านจอมยุทธ์ พวกเรามีตาหามีแวไม่ บังอาจล่วงเกิน
พวกท่าน ได้โปรดเถิด เห็นแก่ที่พวกเราถูกพิษทั้งตัวแบบนี้แล้ว ไว้ชีวิตพวกเรา

ด้วยเถิด”

หนานกงหลิวอินใช้แค่เพลงยุทธ์เดียว ไม่ลี จริงๆ แล้วไม่ได้ใช้สักเพลงยุทธ์เลยด้วยซ้ำ ก็ทำให้ทุกคนแทบจะกระอักเลือดสิ้นลม เจ้าพวกกึ่งฝอยเหล่านี้จะต้านทานวรยุทธ์ที่แข็งแกร่งเช่นนี้ได้เอี่ยงไร ดูท่าว่าแม้แต่ผู้ที่ได้ชื่อว่าเป็นพี่ใหญ่ของพวกมันก็คงต่อกรกับเขาได้ไม่ถึงสิบกระบวนท่าด้วยซ้ำ

คนผู้นี้แข็งแกร่งยิ่งนัก เขาเป็นใครกันแน่

หนานกงหลิวอินเพียงปรายตามองอย่างเย็นชา สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลงแม้แต่หน่อย ลูกพีโจรสลัดยังพอมิตายอยู่บ้าง ความสามารถในการสังเกตไม่เป็นสองรองใคร ไม่เช่นนั้นเขาคงไม่ก้าวขึ้นมาอยู่ถึงจุดนี้ได้

เขาชมความเจ็บแล้วคุกเข่าลงตรงหน้าซูลัว ปากก็วิงวอนขอความเมตตา “แม่นางผู้มีจิตใจดีงาม ปลอ่ยพวกเราไปเถิด ชาตินี้ข้าจะสำนึกบุญคุณของท่านตลอดไป ได้โปรดเถิด ได้โปรดเถิดท่าน...”

ตอนนั้นเองบรรดาลูกน้องที่เหลืออยู่บนเรือก็ลากสังขารที่คันเคเยอไปทิ้งร่างมาคุกเข่าอ้อนวอนซูลัวกันเป็นแถว

ซูลัวปรายตามองพวกนั้นอย่างเฉยชา สีหน้าของนางนิ่งเรียบ หากนางเป็นหญิงสาวไร้อะไรสักอย่างไม่แน่ว่าอาจจะใจอ่อนกับคำวิงวอนและปลอ่ยคนพวกนี้ไป

ทว่านางไม่ใช่ นางในชาติก่อนใช้ชีวิตอยู่ในโลกอันดำมืด ผ่านคมหอกคมดาบและการฆ่าฟันมาตลอด ความดีงามคืออะไร เมตตาคืออะไร...นางไม่รู้จัก คำเหล่านี้ไม่อยู่ในพจนานุกรมของนาง นางรู้เพียงแต่ว่าหากไม่ถอนรากถอนโคนเสียให้สิ้น เดี่ยวเจ้าวัชพืชรุกรุกตาทั้งหลายก็จะงอกขึ้นมาให้รำคาญใจอีก หากติงเพียงหลังหัก มันก็จะงวกลับมาฉกเอาได้ เพราะแบบนี้เองซูลัวจึงทำเพียงอมยิ้ม แล้วหันไปมองชายหนุ่มที่ต้องการจะเอาชีวิตคนเหล่านี้ด้วยสีหน้าเรียบเฉย แม้แต่คำขอร้องแทนก็ไม่มีหลุดออกมาจากปากสักประโยค

พวกโจรสลัดที่พากันคุกเข่าอ้อนวอนได้แต่โกรธซึ่งอยู่ในใจ สบตาหาความอ้ำหิตของซูลัวที่เห็นความตายใกล้เข้ามาแต่กลับไม่ยื่นมือเข้าช่วย

ชูลุ่มองหนานกงหลิววินด้วยรอยยิ้มที่แฝงอยู่ในสีหน้า “ข้าไม่ขอร้อง
แทนคนพวกนี้ ท่านผิดหวังมากใช่หรือไม่”

บุรุษส่วนใหญ่ก็มักพึงใจกับกระต่ายขาวไร้เดียงสาตัวน้อย หรือไม่ก็
บุปผาอันบอบบาง แต่คนอย่างชูลัวหาได้เป็นเช่นนั้นไม่

หนานกงหลิววินไม่ได้เอ่ยคำใด เขากลับโอบชูลัวเข้ามาไว้ในอ้อมแขน
มุมนกยกลูกขึ้น พอใจกับท่าทีของนางเป็นอย่างยิ่ง

“ข้าชอบที่เจ้าเป็นเช่นนี้” หนานกงหลิววินประทับรอยจูบนบนแก้มนวล
ข้างหนึ่ง

ท่ามกลางเสียงร้องคร่ำครวญโหยหวน จะมีก็แค่คนที่ไม่เห็นใครอยู่ใน
สายตาท่าอย่างหนานกงหลิววินเท่านั้นที่ทำเรื่องเช่นนี้ได้ ชูลัวค่อนข้างโล่งอกฝ่าย
อย่างอารมณ์เสีย แต่ชายหนุ่มกลับแอบขโมยจูมพิตนางอีกครั้ง

เหมือนจู่ๆ องค์ชายจิ้นจะรู้สึกได้ว่าเจ้าคนพวกนี้เป็นก้างขวางคอเขา
ชายหนุ่มจึงโบกมือว๊วๆ รวากับไล่แมลงวันด้วยความรังเกียจ “ไปๆ ไสหัวไป”

พวกโจรสลัดพอเห็นท่าทางเช่นนั้นก็รีบผุดลุกขึ้นเฝ้าด้วยความยินดี จาก
นั้นก็ถอนสมอเรือ บังคับหางเสือ แล้วแล่นเรือจากไปอย่างรวดเร็ว

ชูลุ่มองหนานกงหลิววินอย่างสงสัย ถ้าวัดจากความเข้าใจของนาง
ที่มีต่อชายผู้นี้ คนคนนี้จะแคบเสียยิ่งกว่าอะไร มีแค่นี้ก็ต้องชำระ ช้างยังต้อง
ชำระให้หนักเป็นเท่าตัวอีกด้วย แล้วเหตุใดถึงได้ปล่อยคนเหล่านั้นไปได้ง่ายๆ
เช่นนั้น

แล้วก็ก็เป็นไปตามคาด หนานกงหลิววินพยักหน้าเรียบๆ “พรรค
เจียวหลงแห่งทะเลตงไห่? หลังจากนั้นจะไม่มีชื่อนี้อีกต่อไป”

“ท่านแอบทำอะไรอีก” ชูลัวงงน เมื่อครุ่นนางจับตามองหนานกงหลิววิน
ตลอดเวลา แต่ก็ไม่เห็นว่ามีอีกฝ่ายจะขยับตัวทำอะไร การคาดเดาของนางเกิด
จากที่นางเข้าใจนิสัยของอีกฝ่ายดีเสียยิ่งกว่าอะไร

หนานกงหลิววินบีบปลายจมูกชูลัวด้วยความเอ็นดู เลิกคิ้วพลงยิ้ม
ให้ “ไม่มีอะไร ก็แค่ปายยาสะกดรอยตามไว้ที่ลูกธนูเท่านั้น”

“ท่านจะกำจัดให้สิ้นซาก?”

“ถูกต้อง” นานกงหลิววินพยักหน้า “โจรสลัดแห่งทะเลตงให้มีชื่อเสียงเลื่องลือ พรรคเจียวหลงเป็นที่รู้จักที่สุดในบรรดาทุกพรรค การปล้นสะดมเรือสินค้าของพวกมันไม่ได้ทำกันอย่างลับๆ อีกต่อไป ปกติแล้วเรือพวกนี้หาตัวจับยาก ถ้าหลวงส่งคนเข้ามากวาดล้าง พวกมันก็จะหายตัวไปอย่างรวดเร็ว การกวาดล้างของทางการจึงไม่สำเร็จเลยสักครั้ง”

ซูลั่วหัวเราะก่อนจะเอ่ย “ใครจะคาดคิดว่าโจรสลัดเหล่านี้รันทาที่ตายโดยแท้ บังเอิญมาตกอยู่ในเงื้อมมือของท่านพอดี นี่ละที่เรียกว่าสวรรค์มีตา” จากนั้นก็ถอนใจ “น่าเสียดายที่พวกเราต้องรีบกลับ ไม่อย่างนั้นก็คงกวาดล้างคนพวกนี้ได้หมด”

“จะยากอันใดเล่า” นานกงหลิววินแตงนิ้วชี้กับนิ้วหัวแม่มือเข้าที่ริมฝีปากก่อนจะเป่าลมออกมา เสียงแหลมแปลกหูดังสะท้อนก้องขึ้นในอากาศ จุดสีดำเล็กๆ ที่เห็นได้ตั้งแต่ระยะไกล พอใกล้เข้ามาซูลั่วถึงได้รู้ว่าเป็นเรือสำราญลำหนึ่งแล่นตรงมายังตำแหน่งที่พวกเขาอยู่ด้วยความเร็วเต็มกำลัง

“สวรรค์! เรือสำราญของท่านจริงๆ” ซูลั่วจำได้ นี่เป็นเรือสำราญลำเดียวกับที่พวกเขาไปตกปลาจื่อจิงที่เกาะจื่อจิงนั่นเอง

ซูลั่วมองนานกงหลิววินด้วยความแปลกใจ เขารู้ได้อย่างไรว่าเรือสำราญลำนี้กำลังใกล้เข้ามา นางเริ่มรู้สึกว่าจะไม่มีสิ่งใดที่เกินความสามารถของบุรุษผู้นี้อีกแล้ว ขอเพียงนางเสนอ แคเขาสะบัดมือ ทุกอย่างก็จัดการได้อย่างเรียบง่าย แสนจะง่ายดายยิ่งนัก ยังมีความสามารถอีกเท่าไรกันที่นานกงหลิววินไม่ได้เผยออกมา ยังมีเรื่องมหัศจรรย์อีกเท่าไรที่รอให้นางค้นพบ

เรือสำราญลำใหญ่แล่นมาหยุดอยู่ตรงหน้าคนทั้งคู่ เป่ยเจินอิงรีบพุ่งออกมาหา นานกงหลิววินกับซูลั่ว ตื่นเต้นดีใจเสียจนน้ำตาแทบคลอเบา

“หลายวันมานี้พวกท่านหายไปไหนมา! พวกเราเป็นกังวลจะตายอยู่แล้ว ออกเรือตามหาพวกท่านไปตามเกาะใหญ่น้อยไม่รู้กี่แห่ง!” เป่ยเจินอิงโวยวายเสียงดังตั้งแต่ยังเข้าไปไม่ถึงตัว

หนานกงหลิววินโอบเอวชูลั่วเอาไว้แล้วลอมละลิวมาหยุดอยู่บนเรือ เขาปรายตามองเป่ยเงินอิงแค่ผ่านๆ ก่อนจะเอ่ยเสียงเรียบ “กังวลอะไรกัน”

เป่ยเงินอิงคอค้างก่อนจะพ่นลมหายใจออกมา “ข้ารู้ว่าท่านมีเก้าชีวิต ข้าไม่ได้หวังท่านสักหน่อย พวกเราหวังพี่สะใภ้ต่างหาก! ท่านไม่รู้อะไร ตอนนั้นพวกเราตกลงไปกับดัก เหลือแค่หลี่อ้าวเทียนกับพี่สะใภ้สองคน ยิ่งคิด พวกเราก้ยิ่งกลัดกลุ้ม พยายามรีบหาทางออกมาให้ได้ ทว่าทำอย่างไรก็หาทางออกจากกับดักนั้นไม่ได้สักที”

เป่ยเงินอิงรูปหน้าอกที่หัวใจเต้นรัว พวกเขาไม่ได้เขลาขนาดจะมองไม่ออกว่าพี่น้องสกุลหลี่ล้วนแต่ผูกใจเจ็บกับชูลั่วทั้งสิ้น หากมีพวกเขาอยู่ด้วย หลี่อ้าวเทียนย่อมไม่กล้าลงมือแต่อย่างใด ทว่าโชคไม่ดีที่ชูลั่วต้องระหกระเหินเพียงลำพัง จะเป็นหรือตายก็มีโอกาสเดา

ชูลั่วยิ้มบาง “ดูสิ ข้าก็รอดปลอดภัยมานี่นา ไม่เป็นอะไรเลยสักนิด”

“ข้ารู้อยู่แล้วว่าพี่สะใภ้มีบุญบารมีเสมอฟ้า คนดีสวรรค์ย่อมคุ้มครอง” เป่ยเงินอิงหัวเราะเก๋ๆ พลังลุ่มปดระตัวเอง “ใช่แล้ว คนสกุลหลี่ออกตามหาหลี่อ้าวเทียนไปทั่ว พี่สะใภ้พบเขาหรือไม่”

หลี่อ้าวเทียน?

ขายน่าวหนาผู้นั้นได้กลายเป็นผีเผ่าเกาะร้างไปตลอดกาลแล้ว แม้แต่ร่างก็ถูกเปลวเพลิงทำลายลงจนสิ้น ไม่เหลือร่องรอยอะไรแม้แต่คนเดียว

ชูลั่วมีสีหน้านิ่งขณะหันไปสบตากับหนานกงหลิววิน

หนานกงหลิววินปรายตามองเป่ยเงินอิงด้วยสีหน้าเรียบเฉยพลงน่อย “ก็ในเมื่อบางคนมีบุญบารมีเสมอฟ้า บางคนก็ยอมอัปโชคไว้ว่าสนา หรือไม่ก็สังเวชชีวิตจมลงไปในก้นทะเลก็เป็นได้ ใครจะรู้”

เป่ยเงินอิงไร้คำพูดในทันที คนที่กล้าเอ่ยถึงหลี่อ้าวเทียนแบบนี้ก็คงมีเพียงแค่หนานกงหลิววินผู้เดียว คนอื่นๆ หากเอ่ยเช่นนี้ออกมามีหวังถูกคนสกุลหลี่จัดการไม่เหลือซาก

ชูลั่วผายมือทั้งสองข้างออกพลงนัยใหญ่ “ตอนนั้นตำหนักจื่ออวี่กำลัง

จะหายไป ทุกคนต่างก็หนีเอาตัวรอดทั้งนั้น คนที่แทบจะรักษาชีวิตตัวเองเอาไว้ไม่ได้ก็มีมากมาย ใครจะยังมัวห่วงผู้อื่นอีกเล่า”

เปยเงินอิงถูกจอมโกหกตาใสอย่างหนานกงหลิววินกับซูลัวหลอกให้เขวไปอีกทาง จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่คำพูดของอีกฝ่ายนั้นถูกต้องเป็นที่สุด เจ้าตัวพยักหน้าเห็นด้วย “ก็จริง ชีวิตใครคนนั้นก็ต้องรับผิดชอบ หลีอ้าวเหียนจะเป็นหรือตายก็ได้เกี่ยวข้องกับเราไม่”

หนานกงหลิววินพยักหน้าขึ้นลงราวกับกำลังสั่งสอนอบรมอีกฝ่าย “เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องห่วงเลย”

เปยเงินอิงหัวเราะพืดเผื่อน “ใช่ๆข้าจะอย่าห่วงเลย แต่หลีอ้าวเหียนหายตัวไปเช่นนี้ คนสกุลหลี่ส่งหลีเหยาเสียงมาพบข้า ใช่ว่าท่านจะไม่รู้จักนิสัยของคนผู้นี้”

หลีเหยาเสียงเป็นทายาทรุ่นสองของสกุลหลี่ มีสถานะเป็นรองเพียงบิดาของหลีอ้าวเหียน วรยุทธ์ขั้นแปดระดับสูง นิสัยโอหังลำพอง จิตใจคับแคบ ถือหางคนของตัวเอง

พอเปยเงินอิงเอ่ยถึงหลีเหยาเสียง หนานกงหลิววินก็ขมวดคิ้วน้อยๆ ทว่าไม่ได้มีทีท่าอะไรมากกว่านั้น

การได้พบซูลัวอีกครั้งเป็นความดีใจอย่างที่สุดของเปยเงินอิง ทว่ายังไม่ทันได้แสดงความรู้สึกออกมา หนานกงหลิววินก็ให้เขาไปปฏิบัติภารกิจใหม่อีกเรื่อง

“อะไรระ กวาดล้างโจรสลัด? อย่าบอกว่าเป็นพรรคเจียวหลงแห่งทะเลตงไห่?” เปยเงินอิงสายตึ้งระรัวๆ “ไม่ได้ๆ เจ้าพวกนั้นผลุบๆ โผล่ๆ หาตัวจับยาก สวรรค์เท่านั้นที่รู้ว่าพวกมันซ่อนตัวอยู่ที่ใด กวากองทัพจะออกเดินทางไปถึง พวกมันก็หายเข้ากลีบเมฆไปแล้ว”

ซูลัวยิ้มจนดวงตาเรียวโค้งขึ้น “ครั้งนี้หนานกงหลิววินยื่นมือเข้าช่วยเจ้าไม่ต้องห่วงเลยถึงเพียงนั้น”

“พี่รอง ท่านจะลงมือหรือ” ดวงตาของเปยเงินอิงเป็นประกายวาววับขึ้น

มา เผยให้เห็นแววคาดหวัง

“ไม่ใช่จะลงมือ แต่ลงมือไปแล้วต่างหาก” นานางทลิวอินส่งหยกขึ้นหนึ่งให้อีกฝ่าย “ไปจัดการที่”

พอได้ยินคำพูดนี้ เป่เจินอิงก็ยิ้มกว้าง พรคเจียวหลงแห่งทะเลตงไต้หวันไม่เคยถูกทางการกวาดล้างสำเร็จมาก่อน ทรัพย์สินสมบัติที่สะสมไว้คงจะมีมากมายมหาศาล

ในยามปกติไม่รู้ว่าคุณมันซ่อนตัวอยู่ที่ไหนก็ต้องปล่อยเลยตามเลย แต่คราวนี้นานางทลิวอินยื่นมือเข้าช่วยแบบนี้ ย่อมต้องสำเร็จอย่างแน่นอน

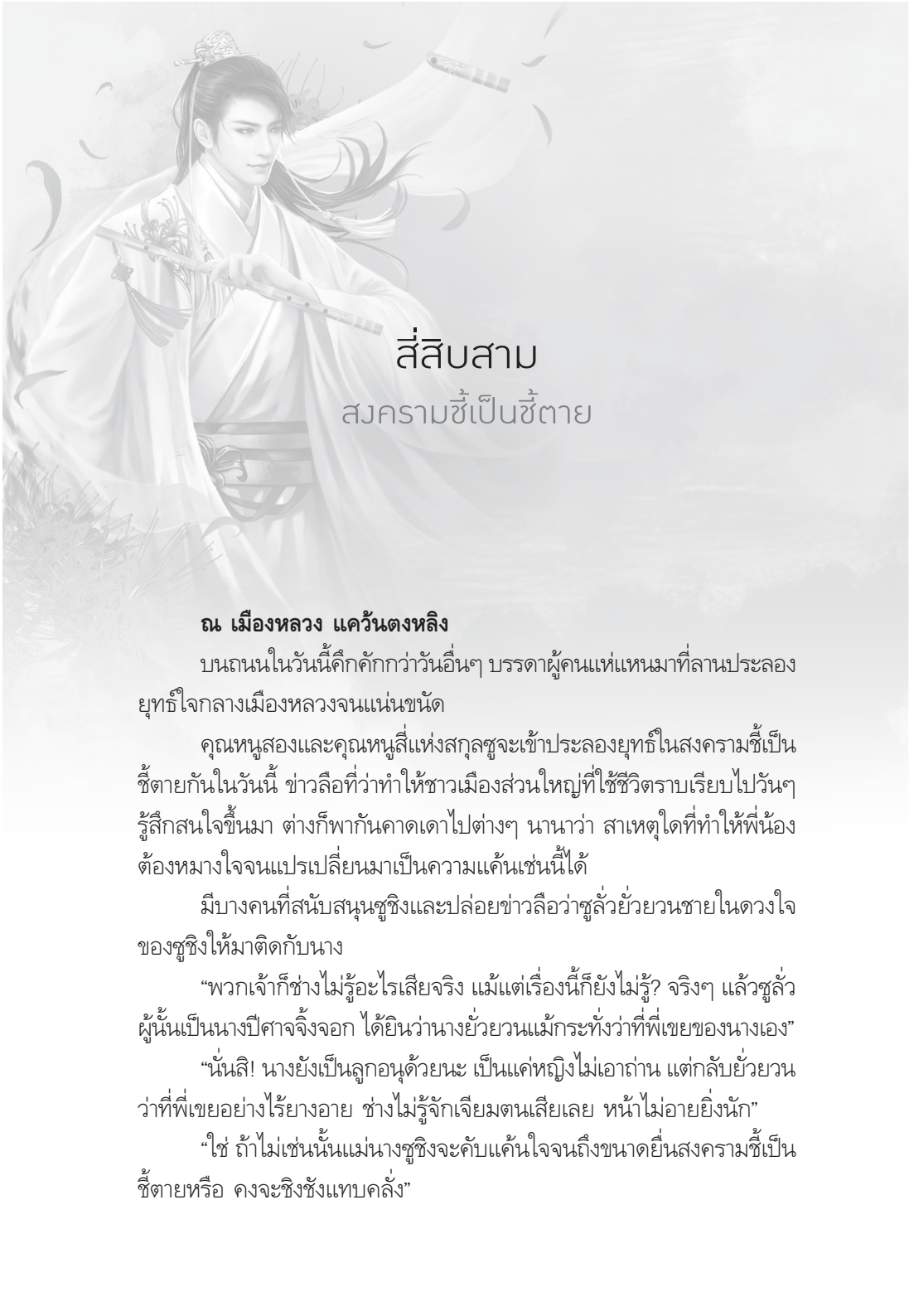
เป่เจินอิงรับหยกมาแล้วยิ้มจนตาบิยบิยเผยฟันขาวสะอาดให้ซูลั่ว “พี่สะใ้วใจ ช้าต้องเก็บของดีๆ ไว้ให้ท่านแน่นอน รอให้ท่านชนะกลับมาแล้วเราค่อยแบ่งสมบัติกัน”

“ถ้าเช่นนั้นก็ดี” ซูลั่วตอบอีกฝ่าย

วิธีสะสมทรัพย์สินที่เร็วที่สุดไม่ใช่การหารายได้ แต่เป็นการแย่งชิงมาต่างหาก หลายปีมานี้พรคเจียวหลงแห่งทะเลตงไต้หวันทำตัวกำเริบเลิ่บสาน ช้าทางการยังไม่เคยกวาดล้างได้เสียที แค่นี้ถึงทรัพย์สินสมบัติของพวกนั้นก็ทำให้ซูลั่วแทบน้ำลายสอแล้ว จะโทษว่านางละโมภก็คงไม่ได้ เพราะหลังจากที่จ่ายค่าผ่านทางออกจากถ้ำห้วยเย็นไปแล้ว ก็ทำเอานางกลายเป็นยาจกไปทันที

นานางทลิวอินหัวเราะพลางลูบคิระชะนาง น้ำเสียงของเข่าอ่อนโยน “ไปกันเถอะ”

ชายหนุ่มสั่งกำลั้งทหารทั้งหมดที่อยู่บนเรือสำราญให้ติดตามไปพร้อมกับเป่เจินอิง ส่วนตัวเขาก็พาซูลั่วนั่งเรือลำเล็กเดินทางต่อไปเพียงสองคนเท่านั้น

สี่สิบสาม

สงครามชี้เป็นชี้ตาย

ณ เมืองหลวง แคว้นตงหลิง

บนถนนในวันนี้คึกคักกว่าวันอื่นๆ บรรดาผู้คนแห่แหนมาที่ลานประลองยุทธ์ใจกลางเมืองหลวงจนแน่นขนัด

คุณหนูสองและคุณหนูสี่แห่งสกุลซู่จะเข้าประลองยุทธ์ในสงครามชี้เป็นชี้ตายกันในวันนี้ ชาวสื่อที่ว่าทำให้ชาวเมืองส่วนใหญ่ที่ใช้ชีวิตราบเรียบไปวันๆ รู้สึกสนใจขึ้นมา ต่างก็พากันคาดเดาไปต่างๆ นานาว่า สาเหตุใดที่ทำให้พี่น้องต้องหมางใจจนแปรเปลี่ยนมาเป็นความแค้นเช่นนี้ได้

มีบางคนที่สนับสนุนซู่ชิงและปล่อยข่าวลือว่าซู่ลว้ย้วยวนชายในดวงใจของซู่ชิงให้มาติดกับนาง

“พวกเจ้าก็ช่างไม่รู้อะไรเสียจริง แม้แต่เรื่องนี้ก็ยังไม่รู้? จริงๆ แล้วซู่ลว้ย้วยวนนั้นเป็นนางปีศาจจิ้งจอก ได้ยินว่านางย้วยวนแม้กระทั่งว่าที่พี่ชายของเธอเอง”

“นั่นสิ! นางยังเป็นลูกอนุด้วยนะ เป็นแค่หญิงไม่เอาถ่าน แต่กลับย้วยวนว่าที่พี่เขยอย่างไรร้ายอายุ ช่างไม่รู้จักเจียมตนเสียเลย หน้าไม่อายยิ่งนัก”

“ใช่ ถ้าไม่เช่นนั้นแม่นางซู่ชิงจะคับแค้นใจจนถึงขนาดยื่นสงครามชี้เป็นชี้ตายหรือ คงจะซิงซังแทบคลัง”

“หากข้ามีน้องสาวเช่นนี้คงจะบีบคือนางให้ตายไปตั้งแต่ต้น จะได้ไม่ถูกหักหลังเอาแบบนี้”

เสียงเล่าลือที่ไร้ความรับผิดชอบเหล่านี้แพร่สะพัดรวดเร็วเสียยิ่งกว่าสายลม จนรู้กันไปทั่วเมืองหลวง แต่ก็เชื่อว่าทุกคนจะคล้อยตามกับคำพูดนั้นมีหลายคนให้เห็นต่างออกไป

“น่าขันชะมัด ก็ในเมื่อซูลัวเป็นแค่หญิงไร้ความสามารถและไร้ปัญญา ถ้าอย่างนั้นนางมีตืออะไรไปยั่ววนวาทที่พี่เขยผู้นั้น พี่เขยของนางตาบอดหรือไร แล้วถ้าเขาโง่มถึงเพียงนั้น หญิงงามผู้สูงศักดิ์อย่างแม่นางซูลัวจึงจะหมายปองคนอย่างเขาหรือ”

“พูดไปพูดมาสรุปแล้วก็เป็นเรื่องของว่าที่พี่เขยผู้นั้นละ ตกลงชายผู้นั้นคือใครกัน คนที่ซูลัวหมายตาคงจะไม่ใช่คนธรรมดาสามัญเป็นแน่”

“ได้ข่าวว่าคือองค์ชายจิ้น”

“พริต...ถ้าเช่นนั้นก็น่าขันเข้าไปใหญ่ ถ้าบอกว่าซูลัวยอมสยบให้องค์ชายจิ้นนะข้าพจะเชื่อ แต่องค์ชายจิ้นจะพอพระทัยซูลัวอย่างนั้นหรือพูดจาเลอะเทอะ”

“นั่นสิ ยิ่งกว่านั้นยังลือกันว่าหญิงไม่เอาถ่านอย่างซูลัวแย่งองค์ชายจิ้นไปจากซูลัวอีก”

“ฮ่าๆๆ น่าขันชะมัด ยังไม่ต้องพูดถึงหญิงไร้ค่าอย่างซูลัว แค่ตัวซูลัวเองเถอะ นางมีคุณสมบัติอะไรให้องค์ชายจิ้นสนพระทัยในตัวนาง ข้ายังกล้าบอกว่าองค์ชายจิ้นเป็นชายที่นางหมายตา นางคิดว่าตนเองเป็นใครกัน!”

เพราะมีการถกเถียง ผู้คนจึงสนใจมากขึ้น คำเล่าลือที่พูดกันปากต่อปากทำให้การทำประลองยุทธ์ในวันนี้มีชาวเมืองแห่แหนมาร่วมชมมากถึงหมื่นคน

ลานประลองยุทธ์ขนาดใหญ่ในเมืองหลวงแห่งนี้ผู้คนได้ถึงหมื่นคน ยามนี้กลางเวทีประลองมีสตรีในชุดสีแดงเพลิงผู้หนึ่งยืนตัวตรงอยู่ด้านบน ใบหน้าของนางหมดจดงดงามแจ่มใสดุจดอกบัว บรรยาการศรอกายเย็น

ยะเยือก

ซุซิงยืนอยู่บนเวที นางได้ยินคำวิพากษ์วิจารณ์ของคนด้านล่างอย่างชัดเจน แรกๆ คำพูดเหล่านั้นก็ดูเหมือนจะเข้าข้างนาง ส่วนใหญ่ล้วนแต่ตำหนิซูลัวเกือบทั้งสิ้น แม้ใบหน้าของคุณหนูรองแห่งสกุลซุจะเรียบเฉยราวกับผิวน้ำที่สงบไร้คลื่น แต่ภายในใจของนางกลับสั่นปิติ ทว่าไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่กระแสคำวิจารณ์เริ่มเปลี่ยนไป คำเล่าลือเลี้ยวๆ หายๆ ของนางเริ่มสะพัดขึ้น ส่วนใหญ่จะถากถางนางที่เพ้อพกหลงใหลในตัววงศ์ชายจีนไปเอง

เรื่องนี้เดิมทีก็เป็นหนามแหลมที่ซ่อนลึกอยู่ในใจของซุซิงอยู่แล้ว พอคนเหล่านี้พยายามจะบังม้นออกมา ก็ยิ่งรู้สึกทรมานกว่าการฆ่านางให้ตายเสียอีก ซุซิงกำหมัดแน่น สีหน้าเย็นชาเยือกหยิ่ง นางท่องชื่อซูลัวเจี๋ยๆ ในใจ ขณะที่ดวงตาเป็นประกายมาดร้าย

เวลาผ่านไปทีละนิดๆ ทว่าซูลัวก็ยังไม่ปรากฏตัว ผู้คนด้านล่างเวทีประลองต่างก็เริ่มไม่พอใจขึ้นมา พวกกันตะโกนโหวกเหวก “เกิดอะไรขึ้น ไหนว่าสงครามซี้เป็นซี้ตายอย่างไรละ ไกล่จะถึงเวลาแล้ว คนละ”

“นั่นสิ พวกเราตีมาตั้งแต่เช้า กว่าจะแย่งที่นั่งดีๆ ได้ไม่ใช่เรื่องง่าย ล้อกันเล่นหรืออย่างไร”

“ซูลัวคงไม่ได้เกิดขลาดกลัวจนไม่กล้ามาหอรกนะ ซิซะ น่าอัปอายนัก”

“หากกลัวก็ไม่ควรรับคำท้า ในเมื่อรับคำท้าแล้วก็ต้องไม่กลัว ข้าว่าอุปนิสัยของคุณหนูสี่แห่งจวนสกุลซุคงไม่น่านับถือสักเท่าไร มีน่านางถึงทำเรื่องเลวร้ายอย่างการแย่งชิงว่าที่พี่เขยมาเป็นของตัวเอง”

ข้อถกเถียงต่างๆ นานาเหล่านั้นทำให้หลานเซวียนร้อนใจจนเหงื่อแตกพลั๊ก เป่ยเฉินอิงกับอันเยี่ยหมิงพากันออกเรือตามหาหนานกงหลิววีน ส่วนเขาซ่างโซคร้ายได้รับการกิจให้มาแก้ไขสถานการณ์ และสร้างกระแสวิจารณ์ที่นี่เพื่อให้พี่สะใภ้ได้ต่อสู้กับอีกฝ่ายอย่างเป็นทางการและเท่าเทียม แผนสร้างความกดดันให้ซุซิงของเขาได้ผลขึ้นแล้วแท้ๆ ทว่าไกล่จะถึงเวลาขนาดนี้แต่ทำไมพี่สะใภ้กลับยังไม่ถึง

ถึงอย่างไรความปลอดภัยของนางก็ถือว่าเป็นเรื่องสำคัญที่สุด เพราะถ้าเกิดเหตุอันใดขึ้นกับนาง ก็แปลว่าต้องเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นกับหนานกงหลิววีนเป็นแน่ หลันเซวียนเกาหัวแกรๆ ด้วยความร้อใจ ก่อนจะผุดลุกขึ้นหันซ้ายแลขวาวอย่างหุดหิด

หลันชวี่ซึ่งเป็นแม่ทัพคู่ใจหลันเซวียนโคงคำนับพลางเอ่ยถาม “คุณชายจะ...จะยังดำเนินการต่อหรือไม่ขอรับ”

หลันเซวียนนึกถึงคำกำชับที่อันเยี่ยหมิงสั่งเอาไว้ ไม่ว่าผีสะใภ้จะมาลานประลองหรือไม่ ก็ต้องกู้ศักดิ์ศรีกลับมาให้ได้

พอนึกถึงเรื่องนี้แล้วหลันเซวียนก็โบกมืออย่างรำคาญใจ “ต่อๆ”

เวลาประลองยุทธ์บีบเข้ามาทุกวินาที ทว่าสิ่งที่ทำให้ทุกคนคิดไม่ถึงก็คือจนถึงบัดนี้ก็ยังไร้แววของซูลัว

บนเวทีประลองยุทธ์ มุมปากของซูซิงยกขึ้นสูงเผยให้เห็นแววยัยหยัน

“ซูลัว ก้าวอย่างนั้นหรือ ไม่กล้ามาใช้หรือไม่ เช่นนี้แล้วจะคู่ควรกับองค์ชายจิ้นได้อย่างไร มิสิทธิ์อันใดร้องขอให้เขาทำดีกับเจ้า เจ้ามันไม่คู่ควร! ไม่คู่ควร!”

สีหน้าของซูซิงเย็นเยียบ นางยืนส่งอำมบุณเวทีประลองยุทธ์ที่ปูไว้ด้วยแผ่นหินอ่อน ภายในใจนั้นยี้มเยาะ หากซูลัวไม่มา ไม่เพียงแต่พิสูจน์ว่าคนอย่างซูลัวนั้นชี้ขาดนัก หลังจากนั้นชื่อของนางก็จะขึ้นบัญชีดำของจักรวรรดิ อย่าหวังว่าจะได้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขอีก!

ในจักรวรรดิปี้ลัวแห่งนี้ ไม่ว่าใครต่างก็นับถือและชื่นชมผู้มีวรยุทธ์แข็งแกร่ง เหยียดหยามคนชี้ขาด ดังนั้นจึงมีกฎกำหนดไว้ว่าผู้ที่ไม่มาปรากฏตัว ณ สงครามชี้เป็นชี้ตาย จะต้องถูกออกหมายจับ ไม่ว่าใครที่ต้องการจะไล่ล่าคนผู้นั้นเพื่อนำมาแลกกับค่าหัวราคาสูงด้วยกันทั้งสิ้น

เพราะเหตุนี้...หากปรากฏตัว...ก็ต้องตาย ไม่ปรากฏตัว...ก็ต้องตาย! แววดาของซูซิงเย็นชา ความอำมหิตและประสงค์ร้ายผุดขึ้นในดวงตานาง

เวลาเดียวกันนั่นเอง หญิงสาวดงามเหนือโลกีย์ผู้หนึ่งนั่งสงบนิ่งอยู่ในห้องรับรองชั้นสองของโรงน้ำชาใกล้ลานประลอง นางมองไปที่เวทีประลองยุทธ์ด้านล่างด้วยดวงตาที่ลึกล้ำและยากจะคาดเดา ไม่มีใครรู้ว่านางกำลังคิดสิ่งใด

มือขวาของนางหยิบหมวกตาข่ายผ้าไหมมาคลุมศีรษะเอาไว้เพื่ออำพรางใบหน้าและดวงตาที่ดำสนิทจนน้ำหมึกของนาง

คนที่มาฆังดูพูดกันไปต่างๆ นานา ไม่ว่าคนของหลันเซวียนจะพยายามสยบข่าวลืออย่างไร แต่การที่ซูลัวไม่ปรากฏตัวขึ้นเช่นนี้ก็ทำให้คนพวกนั้นรู้สึกว่าคุณคุณหนูสี่แห่งสกุลซุสร้างเรื่องแหกตาเข้าให้แล้ว ทำเอาทุกคนในที่นั้นเกิดอารมณ์ร่วมเดียวกันก็คือโกรธแค้นในตัวซูลัวขึ้นมา

หลันเซวียนกดขมับที่เต้นตุบๆ ได้แต่หัวเราะเผื่อนในใจ ‘พีสะใจ หากท่านยังไม่มาอีกก็คงไม่ได้การแล้ว’

“ยังเหลืออีกสามนาที่สุดท้าย แต่ผู้เข้าร่วมการประลองยุทธ์อีกคนยังไม่ปรากฏตัว” กรรมการประลองยุทธ์เดินมาหยุดบนเวทีพลางกวาดตาไปทั่ว จากนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เป็นที่รู้กันดีว่า ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุอันใด หากลงนามในหนังสือทำรบแล้วไม่ขึ้นเวทีสงครามซึ่งเป็นชู้ตาย จากนั้นไปก็ต้องยอมรับการไต่ล่จากยอดฝีมือทั่วทั้งแผ่นดิน”

จบคำพูด เวลา ก็ผ่านไปอีกหนึ่งนาที่

“สองนาที่สุดท้าย” หลังจากคำบอกของกรรมการ ผู้คนก็พากันวิพากษ์วิจารณ์ให้ขรม

“ไม่จริงกระมัง แม่นางซูผู้นั้นไม่กล้ามาจริงๆ อย่างนั้นหรือ”

“นั่นสิ ที่แท้ก็เป็นพวกซี้ซลาด ได้ยินว่าแม่นางผู้นี้ภายนอกดูเหมือนคนไม่เอาถ่าน แต่แท้จริงแล้วนางแอบฝึกฝนพลังยุทธ์อย่างลับๆ ข้าคิดว่านางจะมีความสามารถเสียอีก คิดไม่ถึงจริงๆ...”

“จริงด้วย เดิมทีข้ายังคิดว่าแม่นางซูลัวคนนี้ดูท่าที่ใช่ได้ อยากจะดูการตอบโต้จากบุตรอนุเสียหน่อย ใครจะคิดว่านางกลับไม่กล้าปรากฏตัวเสียนี้”

น้ำเสียงเย็นชาของกรรมการฯ ขึ้นอีกครั้ง “นาที่สุดท้าย”

ในยามนี้ทุกคนต่างก็เงิบกริบจนแทบจะกลืนหายใจ รอคอยวินาทีสุดท้ายที่กำลังจะมาถึง

ตึกตอก ตึกตอก ตึกตอก ตึกตอก...

เวลาในยามนี้เดินไปอย่างเชื่องช้า ช้าเสียจนรู้สึกราวกับว่าโลกจะหยุดหมุนไปด้วย

“ลิบ-แก-แปด-เจ็ด...” เสียงนับถอยหลังดังขึ้น ทุกคนก็พลอยนับพร้อมกันในใจด้วยความตื่นเต้น

ในห้องรับรองชั้นสอง หญิงสาวผู้มีใบหน้าที่งดงามเหนือปวงชนเผยรอยยิ้มบางๆ ที่มุมปากดังดอกไม้ในคิมหันตฤดู รอยยิ้มนั้นเย็นชาขึ้นทุกทีๆ ‘ซูลั้ว คิดไม่ถึงว่าข้าจะเอาชนะเจ้าได้ง่ายดายถึงเพียงนี้ เจ้าช่างทำให้ข้ารู้สึกไม่ประสพผลสำเร็จเอาเสียเลย’

ทว่าเพียงไม่นาน รอยยิ้มก็แข็งค้างอยู่ที่ริมฝีปาก ราวกับถูกใครสกัดจุดเอาไวนาทีที่ไม่อาจกระดิกกระเดี้ยไปไหนได้

คนที่สองลอยละลิวมาจากที่ไกลๆ ชุดคลุมยาวของบุรุษหนุ่มโบกสะบัด ชายกระโปรงของสตรีนางนั้นพลิ้วไหว หนึ่งในนั้นใบหน้าที่หล่อเหลาและสง่างาม ส่วนหญิงสาวที่อยู่เคียงข้างก็งดงามหมดจด ทั้งสองคนกุมมือกันไว้ ดูราวกับคู่รักที่สวรรค์สร้างมาเคียงคู่กัน

แค่พริบตาเดียวหนานกงหลิววีนก็จูงมือซูลั้วขึ้นไปหยุดอยู่บนเวทีประลอง

“ข้าก่อน” ชายหนุ่มยกมือขึ้นโบก ผู้คนด้านล่างพากันเงิบเสียงฮือฮาที่ดังราวระลอกคลื่นลงในทันใด

ทุกสายตาจับจ้องไปยังชายหนุ่มผู้แสนสง่าบนเวทีอย่างไม่ว่างตา

องค์...องค์ชายจิ้น? เป็นไปได้อย่างไร! เป็นไปไม่ได้! เหตุใดองค์ชายจิ้นจึงปรากฏที่ลานประลองยุทธ์แห่งนี้ ข้ายังจูงมือสตรีนางหนึ่งมาด้วยกัน

แบบนี้หมายความว่าอย่างไร

ทันใดนั้นเองผู้คนที่อยู่ด้านล่างเวทีประลองต่างก็มีอาการตื่นเต้น!
คลุ้มคลั่ง!

“ดูสิ! นั่นคือองค์ชายจิ้น องค์ชายจิ้นจริงๆ ด้วย อ้าา!” สตรีนางหนึ่ง
ทำท่าทางตื่นเต้นเสียจนแทบจะเสียนสติ

“เป็นไปได้อย่างไร! องค์ชายจิ้นมาที่นี่ได้อย่างไร! นี่เป็นการประลอง
ของคุณหนูจวนสกุลซุ่ไม่ใช่หรือ เหตุใดจึงมาปรากฏตัวที่นี่ได้”

“หรือว่าจะเป็นดังคำเล่าลือ บุตรสาวทั้งสองของจวนสกุลซุ่ต่อสู้กัน
เพราะองค์ชายจิ้น?”

“แม่นางที่องค์ชายจิ้นจู่มือมาคือใคร นางคู่ควรอะไรให้องค์ชายจิ้น
จู่มือ มีสิทธิ์อะไรกัน!”

บรรดาสาวน้อยสาวใหญ่พากันกรีดร้องตะโกนอย่างบ้าคลั่งด้วยความ
อิจฉาริษยา เสียงร้องโห่หวนครวญตรงทำเอาลานประลองสั่นสะเทือนไปทั่ว
บริเวณ

สายตาประสงคร้ายแทบทุกคู่มองมายังซูลัว ทำเอาคนที่ส่งบั้งมา
แต่ไหนแต่ไรอย่างนางก็ยังอดประหม่าไม่ได้ เจ้าตัวพยายามจะปลดมือออก
แต่ฝ่ามือของหนานกงหลิววินกลับกำแน่นดุจท่อนเหล็ก ไม่ปล่อยยี่ให้นาง
หลุดมือไปได้ ชายหนุ่มมองเหตุการณ์วุ่นวายด้านล่างเวทีพลางขมวดคิ้วน้อยๆ
เขายกมือขวาขึ้นแล้วขยับลงช้าๆ เป็นเชิงปราชัย ทันใดนั้นเองเสียงอะอะ
เอ็ดตะโรเหล่านั้นก็เงียบกริบทันที เป็นความเงียบที่น่ากลัวยิ่ง

บรรดาผู้อาวุโสที่ได้รับเชิญให้มาเป็นกรรมการตัดสินพากันส่ายหน้า
พลางยิ้มผิ่เผื่อน ผู้พิทักษ์กฎสมาคมผู้เฒ่าแห่งเมืองหลวง หัวหน้าสำนักวิชา
แห่งเมืองหลวง ผู้อาวุโสแห่งสหพันธ์ทหารรับจ้าง...แม้แต่ผู้อาวุโสทั้งสามที่
ทรงอำนาจในเมืองหลวงแห่งนี้ก็ยังสามารถยิ้มเผื่อนๆ เท่านั้น

หากจะวัดกันในเรื่องวรยุทธ์ หนานกงหลิววินหาใช่คู่ต่อสู้ของพวกเขา
ไม่ ถ้าวัดกันในเรื่องของพลังอำนาจในการครอบงำผู้คนแล้วละก็ พวกเขา

สามคนรวมกันก็ยังไม่ทรงอิทธิพลเท่ากับมือข้างนั้นของชายหนุ่ม

หนานกงหลิววีนมองไปยังใบหน้าแดงก่ำของบรรดาอิสตรีด้านล่างด้วยดวงตาวาววับ คิ้วเรียวขมวดเข้าหากัน จากนั้นก็หันไปทางกรรมการพลางเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เริ่มได้เลยหรือไม่”

กรรมการประลองยุทธ์ตะลึงงันเหมือนไม่ได้สตียู่ครูเพราะสายตาของหนานกงหลิววีน

ซูว์ล้วยมั้งแล้วเอ่ยถามอีกครั้ง “ขอถามท่านกรรมการ การประลองจะเริ่มได้เลยหรือไม่”

ไม่รอให้กรรมการได้ตอบ มุมปากของซูชิงก็ยกขึ้นอย่างเย้ยหยัน “ซูว์ล้วยเจ้ามาช้า”

ซูว์ล้วยมั้งพลางหันตามองซูชิง ไม่เจอกันหลายวันดูเหมือนพลังในตัวซูชิงจะเปลี่ยนไปจากเดิม นางปรายตามองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชา น้ำเสียงของนางสงบราบเรียบ “ข้ามาสาย?”

ซูชิงทำหน้าตึง นางแค้นหัวเราะออกมา “ใช่ เจ้ามาสาย เพราะฉะนั้นเจ้าแพ้แล้ว ข้าจะไม่สั่งทหารเจ้าหรือก เจ้าฆ่าตัวตายเองก็แล้วกัน”

ซูว์ล้วยยังไม่ทันได้เอ่ยปากตอบ สายตามปลาบของหนานกงหลิววีนก็เหลือบไปมองซูชิง ทำเอานางรู้สึกเย็นยะเยือกไปถึงชั่วหัวใจ จากนั้นเขาก็หันไปยังด้านล่างเวที เอ่ยออกมาเนิบนาบด้วยน้ำเสียงเย็นเยือกดูจ๋าแข็ง “พวกเจ้าเห็นว่าคุณหนูสี่สกุลซูมาสายเช่นนั้นหรือ”

“ไม่... ไม่สาย!” ผู้คนที่อยู่ด้านล่างตะโกนก้องขึ้นมาเป็นเสียงเดียวกัน หนานกงหลิววีนหันกลับมา ดวงตาแฝงไปด้วยรอยยิ้มเย้ยหยัน ก่อนที่จะเลิกคิ้วมองซูชิง “ได้ยินหรือไม่”

“ท่าน!” ความโกรธพลุ่งพล่านปรากฏขึ้นในแววตาของซูชิง!
องค์ชายจิ้นทรงลำเอียงอย่างเห็นได้ชัดถึงเพียงนี้ ไม่ว่าใครก็มองออกว่านางไม่กล้าพอที่จะตำหนิอีกฝ่าย เพราะในเมืองหลวงแห่งนี้ไม่มีใครกล้าพอที่จะล่วงเกินองค์ชายจิ้น

หนานกงหลิวอันปรายตามาหยุดที่ใบหน้าของซูชิง แวตาดำเฒ่านั้น
แฝงไปด้วยความเย้ยหยัน ก่อนจะเอื้อมมือหนาที่แสนจะอบอุ่นมาลูบศีรษะ
ซูลว้อย่างอ่อนโยน “เล่นให้สำราญใจ ข้าจะรอเจ้าอยู่ด้านล่าง”

เล่นให้สำราญใจ? ซูชิงเบิกตากว้าง ดวงตาแดงก่ำเป็นสีเลือด นางถลึงตา
ใส่ซูลว้ มือที่อยู่ข้างลำตัวกำแน่น! ครั้งนี้เป็นสงครามซึ่งเป็นชีวิตายระหว่างนาง
กับซูลว้ แต่องค์ชายจิ้นกลับบอกให้ซูลว้เล่นอย่างสำราญใจ? ซูชิงโกรธซึ่งจน
แทบกระอักเลือด

บนห้องรับรองชั้นสองของโรงน้ำชา ดวงตาอาทมาตร้ายของสตรี
ที่แสนงดงามเหนือผู้ใดจับจ้องมาที่ซูลว้ ดังงูพิษที่พร้อมจะฉกกัดได้ทุกเมื่อ

ณ เวทีด้านล่างเจียบสนธิ เจียบจนน่าหวาดเกรง...ไม่มีใครคาดคิด
มาก่อนว่าองค์ชายจิ้นจะงมมือซูลว้มาที่นี่ ไม่มีใครคิดว่าหญิงไร้ค่าที่ถูกทอดทิ้ง
จะมีรัศมีเจิดจ้าถึงเพียงนี้ ไม่มีใครคาดคิดว่าองค์ชายจิ้นจะให้ความสนทสนม
แก่นางขนาดนี้...

บรรดาหญิงสาวทั้งหลายที่เฝ้าทูลนบขององค์ชายจิ้นราวกับเทพจึงไม่ต่าง
จากการถูกสายฟ้าฟาดลงมาอย่างจัง ได้แต่ยืนแข็งค้างอยู่กับที่ ไม่รู้ว่าจะ
จะทำเช่นไร

ผู้อาวุโสแห่งสหพันธ์ทหารรับจ้างกระแอมเบาๆ พลางลูบเคราแพะ
ของตน “ในเมื่อมาพร้อมแล้ว ถ้าอย่างนั้นก็เริ่มได้”

สายตาของผู้เฒ่าที่มีใบหน้าเปี่ยมไปด้วยความปรานีท่านนี้กวาดมองมา
ทางซูลว้ วินาทีนั้นดูเหมือนจะเผยแววสนใจใคร่รู้ออกมา เขาคือเป่ย์เงินมู่
ท่านปู่สามของเป่ย์เงินอิง

แม้ว่าเป่ย์เงินอิงจะได้ชื่อว่าเป็นประธานสหพันธ์ทหารรับจ้าง แต่เพราะ
เขาอายุยังน้อยจึงยังต้องเรียนรู้จากท่านปู่ผู้นี้อยู่เสมอ ถ้าจะบอกว่าเป่ย์เงินอิง
เป็นผู้กุมอำนาจสหพันธ์ทหารรับจ้าง ก็ต้องกล่าวว่าผู้เฒ่าเป่ย์เงินมู่คนนี่เองที่
เป็นนายใหญ่ผู้อยู่เบื้องหลัง แล้วจะเป็นใครเสียอีกเล่าที่มีอิทธิพลพอที่จะเชิญ
ผู้เฒ่าท่านนี้ให้มาเป็นกรรมการในสงครามซึ่งเป็นชีวิตายได้

ชูชิงปรายตามองชูล้อย่างผยอง มุมปากของนางยกสูงอย่างเยาะหยัน “อี! ไม่สาวยอย่างนั้นหรือ ก็ได้ ในเมื่อเจ้าเลือกจะตายอย่างทรมาน ถ้าอย่างนั้นข้าก็จะสนองให้เจ้าเอง”

ชูล้วยิ้มบางทั้งยังมีสีหน้าราบเรียบ “ชูชิง จะว่าไปแล้วข้าก็ไม่เคยล่วงเกินอะไรเจ้า เหตุใดเจ้าถึงได้แค้นเคืองข้าถึงเพียงนี้”

ความโกรธลูกโชนขึ้นในดวงตาของชูชิง “พูดเหลวไหล!”

ทว่าชูล้วยิ้มอย่างนี้เพราะต้องการยั่วให้ชูชิงโมโห นางจึงเอ่ยอย่างเนิบนาบขึ้นอีก “หรือว่าจะเป็นเพราะทหานกงหลิววีน แต่เขาก็ไม่เคยสนใจเจ้ามาก่อน แม้แต่เจ้าเป็นใคร เขาก็ยังไม่รู้จักเสียด้วยซ้ำ แบบนี้แล้วเจ้ามีสิทธิ์อะไรมาหึงหวงกัน”

ชูล้วย่อยอย่างช้าๆ ชัดๆ ด้วยน้ำเสียงเอื่อยเฉื่อย แต่สำหรับชูชิงแล้ว คำกล่าวพวกนั้นหนักหน่วงราวกับหินพันซั่งที่มีพลังสังหารอย่างรุนแรง

“ชูลู่ หุบปาก!” พอถูกแทงใจดำเข้าเต็มๆ ทั้งดวงตาและใบหน้าของชูชิงก็แดงก่ำ

“หรือไม่ใช่? เจ้าคิดเองเออเองคนเดียวแหละ เพื่อไปว่าองค์ชายจิ้นมีใจให้เจ้า สุดท้ายพอรู้ความจริงว่าเป็นเรื่องเข้าใจผิด พอถูกผู้คนนิทาเยาะเย้ย เจ้าก็เอาความโกรธมาระบายลงที่ข้า ต่อหน้าผู้คนมากมายเช่นนี้เจ้ายังกล้าจะปฏิเสธอีกหรือ” ชูล้วย้วย มองอีกฝ่ายคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

คนเย็นชาเฉยเมยอย่างชูชิงบัดนี้ถูกคำพูดของชูล้วย้วยจนแทบเป็นบ้า แต่เหมือนชูล้วยังจะไม่สนใจ นางจึงเอ่ยต่อ “ชูชิง เจ้าบีบให้ข้าลงนามในหนังสือทำรบ คราวนั้นเจ้ามีวรยุทธชั้นสี่ ส่วนข้ามีวรยุทธเพียงแค่ชั้นสาม หึๆ เจ้าช่างกล้าเอื้อนเอ่ยคำทำนองออกมา”

ฮือฮา...

ผู้คนด้านล่างราวกับตื่นจากฝันมาพบกับความจริง แต่ละคนพากันเงี้ยวพึงด้วยความสนใจ ขณะมองสองพี่น้องตรงหน้าซบเสียวกันให้ตายไปข้างหนึ่ง

คำพูดของชูล้วยักตั่นมากขึ้นทุกทีจนชูชิงมีอาจปฏิเสธได้!

ความจริง...ที่แท้ความจริงเป็นเช่นนี้เอง!

ที่แท้ชูซิงก็เพื่อไปว่าองค์ชายจิ้นมีใจให้นาง ที่แท้พอชูซิงรู้ความจริงก็ อับอายจนแปรเปลี่ยนเป็นความโกรธซึ่ง แล้วไปบรรยายลงที่ห้องสาว ที่แท้ชูซิง บีบให้น้องสาวที่มีพลังยุทธ์อ่อนกว่าต้องลงนามในหนังสือทำรบ ที่แท้ทำทาง ไม่เห็นใครอยู่ในสายตากับทำทางเยือกเย็นสงบนิ่งก็เป็นภาพลวงตาที่นางสร้าง ขึ้นมาทั้งนั้น!

สายตาคำนวณมากจับไปที่ร่างของชูซิง ใบหน้าของนางแดงก่ำขึ้นทันที มือข้างลำตัวลั่นระริกน้อยๆ ยามนี้นางบรรลุโทสะสูงสุดแล้ว

ชูลั่วมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเฉยชา มุมปากยกขึ้นสูง ‘ชูซิง ครานี้ เจ้าบีบให้ข้าลงนามหนังสือทำรบ เจ้าคิดบ้างหรือไม่ว่าวันนี้ละที่ข้าจะแฉความจริง ทั้งหมุดออกมาแล้วตบหน้าเจ้าอย่างจัง ไซลิ เจ้าที่ยืนอยู่ยอดเมฆาเห็นข้าเป็น ดังมดปลวกมาแต่ไหนแต่ไร เจ้าคงหาได้คิดว่าจะมีวันนี้ไม่ แต่ไม่นานเจ้าก็จะ รู้ว่ามดปลวกตัวนี้ละที่ล้มช้างได้เช่นกัน’

สีหน้าของชูซิงในยามนี้บิดเบือน่ามอง เดี่ยวเขียวคล้ำเดี่ยวแดงก่ำ รวากับจานสี ‘ชูลั่ว ในเมื่อเจ้ารันทาที่ตาย ถ้าอย่างนั้นก็ตายเสียเถิด!’

“สงครามซึ่งเป็นชีวิตตายจะอยู่รอดหรือมอดม้วยก็ขึ้นอยู่กับองค์การสวรรค์ ห้ามมิให้ล้างแค้นกันเป็นการส่วนตัว” กรรมการยืนประจำตำแหน่งกลางลาน ประลองกวาดดาไปที่ชูซิงและชูลั่ว “การประลองยุทธ์ในครั้งนี้เกิดขึ้นระหว่าง ชูซิงกับชูลั่วแห่งสกุลซู ทั้งสองคนเข้าประจำที่”

เมื่อเห็นว่าทั้งชูซิงและชูลั่วพยักหน้ารับรู้แล้ว กรรมการก็เอ่ยเรียบๆ “ในเมื่อทั้งสองฝ่ายต่างเตรียมตัวพร้อมแล้ว ถ้าเช่นนั้นก็เริ่มการประลองได้!” ยังไม่สิ้นคำกรรมการดี ชูซิงก็หัวเราะเสียงอ่ำมิดแล้วสืบท้าเข้ามาอย่างรวดเร็ว พลั้งวิเศษปกคลุมไปทั่วร่างของนาง ความแข็งแกร่งแผ่กระจายออกมา เป็นระลอก!

ขึ้นท่า! ชูลั่วหรีตามอง หัวใจสั่นไหวน้อยๆ แต่สีหน้ายังไม่เปลี่ยนไป แม้แต่เม็ด

ในวันท้องครั้นทายาทเอ๋ยปราคาสนางเอาไว้ ทั้งยังปลั่งปากออกมาว่า อาจารย์ของชูชิงได้มอบของขวัญพิเศษมากมายให้นางเพื่อให้ได้รับชัยชนะในการต่อสู้ครั้งนี้ แม้กระทั่งช่วยให้ชูชิงบรรลุพลังยุทธ์ถึงขั้นห้า ดูท่าแล้วคงจะเป็นจริงดังคำกล่าวขององค์รัชทายาท ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยุทธ์หรือประสบการณ์ในการต่อสู้ ชูชิงล้วนเหนือว่านางมากนัก หากไม่ระวัง แม้ไม่ถึงแก่ชีวิต แต่ก็ย่อมบาดเจ็บอย่างแน่นอน

ชูลั่วมองชูชิงด้วยสีหน้าเคร่งขรึม

ในตอนต้นชูชิงถูกชูลั่วยั่วจนอับอายและแปรเปลี่ยนเป็นโทสะจนแทบจะระเบิดออกมา ทว่าพอเริ่มจะต่อสู้จริงๆ โทสะเหล่านั้นกลับมลายหายไป ชนิดไม่เหลือร่องรอย สิ่งที่ปรากฏแทนก็คือรังสีโหดเหี้ยมอำมหิต

ชูลั่วรู้สึกเสียดาย เมื่อครุ่นงจใจยั่วให้ชูชิงโกรธ สาเหตุก็เพราะต้องการให้เลือดลมของคนเป็นพี่แปรปรวน จิตใจไม่นิ่ง แต่คาดไม่ถึงเลยว่าอีกฝ่ายจะสงบได้รวดเร็วถึงเพียงนี้ ดูท่าว่าที่ชูชิงมาถึงจุดนี้ได้คงมิใช่แค่คำคุย และต้องมีตัวอยู่ในตัวไม่น้อยทีเดียว

“กระบี่โลกันตร์!” ลั่นเสียงชูชิง กระบี่ปล้ำแสงสีขาวเป็นประกายวาวคมกริบก็พุ่งไปที่ลำคอของชูลั่ว กระบี่เล่มนี้หน้าตาดูธรรมดา แต่มีเพียงชูลั่วเท่านั้นที่รู้ว่ามันแฝงไว้ด้วยความร้ายกาจเพียงใด

พลั๊วะ!

ชูลั่วปล่อยฝ่ามือมารกลางเวหาออกไปรับกระบี่เล่มนั้น ยามที่อาวุธทั้งสองปะทะกันจึงเกิดเสียงดังก้องที่สะท้อนจนบาดแก้วหู

นางก้าวถอยหลังเตรียมตั้งรับการโจมตีที่จะเข้ามาอีกครั้ง หัวใจของนางสั่นระรัวขึ้น วรยุทธ์ขั้นห้าไม่ใช่ความสามารถที่พลังขั้นสี่ระดับกลางจะต่อกรด้วยได้ง่ายๆ แค่เรื่องความหนักหน่วงของพลังจากอีกฝ่ายก็มากกว่านางเท่าตัวแล้ว

ซ้ำกระบี่ของชูชิงก็มีใช้กระบี่ธรรมดาๆ เสียด้วย ตอนที่สัมผัสกระบี่เล่มนี้นางก็รับรู้ได้ถึงความเย็นเยียบที่พัดผ่านสันหลัง ชูลั่วรู้ดีว่านางไม่อาจ

ต่อกรกับชูชิงด้วยพลังวิเศษได้เลย แต่นางฝึกวิชาเทพร่ายรามาแล้ว ฉะนั้นจึงมีความปราดเปรียวว่องไว และประสบการณ์ในชาติก่อนนางก็ถนัดเรื่องการลอบสังหาร ดังนั้น...นางจะต่อสู้กับอีกฝ่ายซึ่งๆ หน้าไม่ได้ ต้องใช้เล่ห์กลเข้าช่วย

พอคิดได้เช่นนี้ดวงตาของชูล้วยก็เปลี่ยนประกาย จากนั้นเจ้าตัวก็หันหลังกลับแล้วออกวิ่งทันที ฝีเท้าของนางว่องไวปราดเปรียว ชายกระบี่ปรองพลัวไหวรวดเร็วจนเหลือเพียงเงาจางๆ เป็นทางยาว

ชูชิงไม่โหยงแทบคลั่ง!

“คิดจะหนีหรือ เจ้าคิดว่าวันนี้จะหนีรอด? ฮี!” ชูชิงตามติดชูล้วยไม่ปล่อยรังสีอำมหิตพุ่งโถมเข้ามา

กระบี่โล่กันตร์ในมือของชูชิงพุ่งทะยานไปยังเบื้องหลังของชูล้วยอย่างรวดเร็ว...หัวชูล้วยเหมือนกับปลาหนีชีวิต⁴ ที่ตื่นหลุดมือไปได้ ครึ่งสองครึ่งยังไม่เท่าไร แต่ทุกครั้งอีกฝ่ายก็ยังหนีรอดไปได้เช่นเดิม เพราะแบบนี้เองความขุ่นข้องที่ชูชิงกล้ำกลืนลงไปอย่างยากลำบากจึงปะทุขึ้นมาอีกครั้ง

บนเวทีประลอง คนหนึ่งวิ่งหนี อีกคนวิ่งไล่ คนหนึ่งก็รอดพ้นอย่างฉิวเฉียด ส่วนคนไล่ก็กวาดตามอย่างเคื่องแค้น ความเร็วของพวกนางมองตามไม่ทัน จะเห็นก็เพียงฝุ่นเงาที่ทิ้งไว้เป็นทางเท่านั้น

ผู้คนด้านล่างเวทีประลองแทบจะหยุดหายใจ สายตาจับจ้องที่ภาพตรงหน้าเหมือนกลัวว่าจะพลาดจากเด็ด

“แม้ว่าชูล้วยจะวิ่งได้เร็วและหลบหนีได้อย่างงดงาม แต่การวิ่งหนีก็ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหา”

“ข้าคิดว่าชูล้วยล้ารับคำท้าเช่นนี้ นางก็น่าจะมีไม้เด็ดอะไรบ้าง ที่แท้ก็เอาแต่หนีหัวซุกหัวซุน”

“เอาแต่หนีไม่ตอบโต้ ไม่ซำก็เรี่ยวอมพ่ายแพ้ ไม่มีอะไรน่าติดตามเลย...”

“ก็ไม่มีอะไรจะต้องติดตามอยู่แล้ว ชูชิงมีพรสวรรค์สูงส่ง ซ้ำยังเป็นศิษย์

⁴ ปลาหนีชีวิต (泥鳅) หรือปลาเลน เป็นปลาที่มีลักษณะคล้ายปลาไหล ท่อหุ้มด้วยเมือก จับติดมือยาก

มีครุติ การประลองครั้งนี้ทางต้องชนะอย่างแน่นอน ไม่มีอะไรผิดพลาดอยู่แล้ว” ผู้คนด้านล่างพากันวิพากษ์วิจารณ์ ทุกคำล้วนแต่มั่นใจว่าซูซิงต้องมีชัยเหนือการประลองครั้งนี้แน่นอน

ซูลัวฟังคำวิจารณ์ต่างๆ จากด้านล่าง มุมปากก็เผยรอยยิ้มบางๆ เสียงนิทานเหล่านี้ไม่มีผลอะไรกับนางจนนิดเดียว ขณะที่ซูซิงได้ยืนแล้วก็รู้สึกอีกเข็มลำพองขึ้นมา ถึงองค์ชายจิ้นจะเข้าข้างซูลัวแล้วอย่างไรเล่า ไม่ว่าพรสวรรค์หรือพลังยุทธ์ ซูลัวก็หาเทียบนางได้ไม่ ผู้คนที่อยู่ที่นั่นล้วนแต่ชื่นชมนางกันทั้งลัน

สายตาของซูซิงเหลือบมองไปทางองค์ชายจิ้น นางอยากจู้ว่าบัดนี้ องค์ชายเสียใจหรือไม่ที่เลือกซูลัว?

จังหวะที่นางมองไปทางฝ่ายนั้น จู่ๆ องค์ชายจิ้นก็เผยรอยยิ้มกว้างให้นาง รอยยิ้มนั้นมีเสน่ห์อย่างเหลือร้าย ยั่วเย้าน่าหลงใหล ทำเอาสติของคนที่เห็นแทบล่องลอย! การเคลื่อนไหวของซูซิงเหมือนจะแข็งค้างในทันที...

เพราะต้องการจะยั่วโห้ซูซิง ซูลัวจึงจับตามองที่สีหน้าของอีกฝ่ายตลอดเวลา และนางก็ได้เห็นว่าซูซิงแทบจะตกอยู่ในภาวะที่สับสนกับหนานกงหลิววั้น มุมปากของซูล้วยกสูง เผยรอยยิ้มมีเสน่ห์ออกมา!

จูดอ่อน! ในที่สุดก็เจอจูดอ่อนของซูซิงเข้าให้แล้ว กลยุทธ์หนุ่มรูปงามขององค์ชายจิ้นมันไม่ได้จังหวะจริงๆ

เมื่อยอดฝีมือเข้าทำหั่นกัน กลยุทธ์นับหมื่นย่อมพลิกผันได้ในชั่วพริบตา ซูซิงกล้าเสียสมาธิในเวลาเช่นนั้นหรือไม่หรือ เจ้าชายประมาทเหลือเกินตอนนั้นเองที่ฝ่ามือสีดำปรากฏขึ้นเหนือศีรษะซูซิง

ผัวะ!

ฝ่ามือมารกลางเวหาปะทะเข้าไปใส่ศีรษะของซูซิงอย่างไร้ความปรานี!

ทว่าซูซิงก็สมกับที่เป็นผู้มีวรยุทธ์ชั้นห้า วินาทีที่ฝ่ามือมารกลางเวหาปะทะเข้าไป นางก็ได้สติกลับคืนมา แต่ยามนั้นเจ้าตัวทำอะไรไม่ถูก เลยได้แต่เบี่ยงตัวและกลิ้งหลบไปทางขวา

ทว่าคนที่คุ้นเคยอยู่กับการต่อสู้ทำหั่นอย่างซูลัวจะปล่อยให้อีกฝ่ายรอด

ไปได้ง่าย ๆ ได้อย่างไร

“ตะลุยอัคคี!” ชู๊ว้ตะโกนเสียงดัง ตอนที่ชู๊ว้กำลังอยู่กับพื้นนั้น ทะเลเพลิงก็ลุกไหม้ขึ้นมาพร้อมกับสายน้ำ

ชู๊ว้ไม่ทันระวังเสียหลักล้มลงไปในกองเพลิง ความเจ็บปวดตาโหมเข้าใส่จนน้ำตาแทบไหล ต้องกรี๊ดร้องออกมา “อ๊าา...”

เปลวเพลิงนี้ชู๊ว้ได้มาจากถ้ำห้วยเยียน มันจึงร้อนแรงกว่าไฟทั่วไปหลายเท่าตัว แต่ในระยะเวลาสั้นๆ เส้นผมของชู๊ว้ก็ถูกไฟลามเลีย

ชู๊ว้ที่ตั้งตัวได้อย่างยากลำบากตะโกนเสียงดัง “วิชาเกราะน้ำแข็ง!”

นางเป็นผู้นครองธาตุน้ำแข็ง จึงสร้างปรากฏการณ์น้ำแข็งขึ้นมาโอบล้อมเอาไว้ วินาทีนั้นเปลวเพลิงที่กำลังลุกโชนก็ปะทะกับไอที่เย็นเยียบและดับมอดลงในทันที

ทว่าไม่ว่าให้ชู๊ว้ได้มีโอกาสตั้งตัวอีกครั้ง ชู๊ว้ก็ยังมีดสันคมกริบพุ่งเข้าใส่ด้านหลังของอีกฝ่ายอย่างเงียบเชียบ!

ปรากฏการณ์น้ำแข็งของชู๊ว้คลุมแค่ศีรษะของนาง แต่บริเวณลำคอกลับไม่มีเกราะปกคลุม จึงเปิดโอกาสให้ชู๊ว้เล่นงานได้อีกครั้ง

“อ๊า...” ชู๊ว้กรี๊ดร้อง เลือดสดๆ หลังรินออกจากบาดแผลที่ลำคอ

ชู๊ว้เหมือนจะยังไม่หนำใจกับฝีมือของนาง จึงถอยกลับออกมาด้วยท่าทางเสียดาย

แม้นางจะลงมือได้สำเร็จ ทว่าการโต้ตอบของชู๊ว้ก็ไม่ช้า ในช่วงสำคัญนั่นเอง เกราะน้ำแข็งก็ปรากฏรอบลำคอของนางอย่างทันทั่วทั้งที่ ป้องกันไม่ให้ปลายมีดสันเข้าไปได้แม้เพียงครั้งเดียว

หากไม่สามารถกำจัดชู๊ว้ได้ สิ่งที่จะตามมาก็คือการแก้แค้นอย่างโกรธเกรี้ยวและคลุ้มคลั่ง

เมื่อโจมตีไม่สำเร็จ ชู๊ว้จึงล่าถอยอย่างรวดเร็ว ชู๊ว้ผู้บ้าคลั่งหาใช่คนที่นางจะรับมือได้ไหว

ยามนี้ทั่วบริเวณทั้งลานประลองอยู่ในความเงียบงัน

จากการต่อสู้เมื่อครู ตั้งแต่ที่ซูลัวปล่อยพลังฝ่ามือมารกลางเวหาไปจนกระทั่งโจมตีด้วยเปลวเพลิง จากนั้นก็ใช้มิติล้นลอบสังหารอีกฝ่าย ดูเหมือนจะเป็นระยะเวลายาวนาน ทว่าแท้จริงแล้วเกิดขึ้นเพียงในชั่วพริบตาเท่านั้น

ซูลัวยืนสงบอยู่ที่มุมหนึ่งของเวทีประลองยุทธ์ สายลมอ่อนพัดเส้นผมดังไหมสีนิลของนางให้พลิ้วไหว ชายกระโปรงประดับกรุยกราย ดูเหมือนกับมีประกายเจิดจ้าปกคลุมทั่วร่างของนางและให้ความรู้สึกสูงส่งไม่ธรรมดา

ส่วนซุซิงที่เคยดงามหมดจด มีท่าทางโอหังลำพอง เมื่อถูกซูลัวเล่นงานไปแบบนั้น ยามนี้จึงมีสภาพย่ำแย่และสะบักสะบอมยิ่งนัก เส้นผมดำดุกแพรวไหมถูกไฟลามจนกระเซอะกระเซิง ลำคอที่ขาวเนียนราวกับแท่งหยกเปราะไปด้วยคราบเลือด ไม่ต่างกับเสื้อผ้าที่ทิ้งรอยเลือดเป็นต่างๆ ดวงๆ เต็มไปหมด เป็นภาพที่ไม่น่ามองอย่างยิ่ง

ทำไมถึงเป็นเช่นนี้ได้ ซุซิงมีวรยุทธ์ชั้นห้าแท้ๆ นางต้องเป็นผู้ที่แข็งแกร่งกว่าถึงจะถูก...ทุกคนเต็มไปด้วยคำถามและฉงนสงสัย

ซุซิงในยามนี้อาจจะสังหารซูลัวเสียให้สิ้นซาก!

กลยุทธ์หนุ่มรูปงาม! องค์ชายจิ้น...เหตุใดทรงยอมใช้กลยุทธ์หนุ่มรูปงามได้! ถ้าไม่เพราะนางมององค์ชายจิ้นจนเสียสมาธิ ซูลัวจะมีโอกาสเช่นนั้นได้อย่างไร น่ารังเกียจที่สุด!

ซุซิงกัดฟันกรอด นางเอ่ยออกมาด้วยความโกรธเกรี้ยว “ซูลัว หากเจ้ามีปัญหาก็เอาชนะข้าด้วยความสามารถของตัวเอง อย่าใช้ลูกไม้สกปรก!”

“ลูกไม้สกปรก? อะไรคือลูกไม้สกปรก” ซูลัวสงบนิ่งดังเดิมขณะปรายตามองซุซิง พลังคิดในใจ ‘ถูกหนานกงหลิววันยืมยั่ววนจนเสียสมาธิ ซุซิง หากเจ้ากล้าเอ่ยออกมา ก็ให้ผู้คนลองวิจารณ์ดูก็แล้วกัน’

ลำคอของซุซิงตีบตันเหมือนมีเพลิงเผาผลาญอยู่ในอก ดวงตาสองข้างแดงก่ำ บอกให้รู้ว่าโทสะของเจ้าตัวถึงขีดสุด นางกล้าเอ่ยออกมาหรือ นางจะกล้าเปิดเผยหรือว่าตนเองเสียสมาธิเพราะรอยยิ้มของหนานกงหลิววัน หากเป็นเช่นนี้ นางจะต่างอะไรกับหญิงโง่เขลาคนหนึ่งกันเล่า

ซุซิงเอ๋ยอะไรไม่ออก ได้แต่อับอายจนกระทั่งกลายเป็นความแค้นเคืองนางตวาดเสียงดัง “ซูลัว ตายเสียเถิด!” พุดจบก็พุ่งตัวเข้าไปใส่ซูลัวอย่างรวดเร็วราวกับดาวตก

“วิชาเข้มน้ำแข็ง!” ซุซิงตะโกนก้อง ทันใดนั้นเข้มน้ำแข็งรูปดาวห้าแฉกก็หมุนเข้าไปใส่ซูลัวอย่างรวดเร็ว เข้มน้ำแข็งจำนวนมากนับร้อยพันพุ่งเข้ามา หากสัมผัสผิวเนื้อเข้าคงทำให้ร่างของซูลัวเต็มไปด้วยรอยแผลลึก ดูท่าแล้วซุซิงคงจะปล่อยพลังของนางอย่างเต็มที่! เพราะนางโกรธเกรี้ยวจนแทบเป็นบ้า!

ซูลัวยิ้มเยือกเย็น ซาติก่อนนางคงจะมีความแค้นกับบรรดาผู้ครอบครองธาตุน้ำแข็ง ศัตรูในชาตินี้ล้วนแต่ใช้วิชาเข้มน้ำแข็งเพื่อกำจัดนางแทบทุกคน เริ่มจากหลิวเฉิงเฟิง จนมากระทั่งหลิวอ้าวเทียน แล้วไหนจะยังซุซิงอีก ทุกคนล้วนแต่ครอบครองธาตุน้ำแข็ง แต่การต่อสู้หลายครั้งหลายคราที่ผ่านมา ก็ทำให้ซูลัวได้รับประสบการณ์จากผู้ครอบครองธาตุน้ำแข็งมาไม่น้อย

ฝ่ามือมารกลางเวหาลอยขึ้นสูง จากนั้นก็เห็นเงาดำยาวเป็นหางวนปกคลุมร่างของซูลัวเอาไว้โดยรอบ

พลั๊กๆ!

เข้มน้ำแข็งเล่มแล้วเล่มเล่าพุ่งเข้าปะทะเกราะกำบังจนบังเกิดเสียงกระทบดังสนั่นหวั่นไหว ทว่าเข้มน้ำแข็งเหล่านั้นถูกกันไว้เพียงรอบกายของซูลัวอย่างไม่ต้องสงสัย

ซูลัวปรายตามองซุซิง “เจ้าคิดว่าการโจมตีของตัวเองแข็งแกร่งนักหรือไร ดูเถอะ ก็แค่นี้เท่านั้นเอง”

เมื่อซุซิงถูกซูลัวปรามาส โทสะก็พุ่งพรวดขึ้นทันที รอยยิ้มอำมหิตโหดเหี้ยมปรากฏให้เห็น “นั่นแค่อาหารเรียกน้ำย่อย ของจริงอยู่ที่นี่!” พุดจบนางก็รวบรวมพลังวิเศษขึ้นตรงกลางฝ่ามือ ก่อนจะปล่อยออกไปจู่โจมใส่ซูลัว!

หมัดไร้เงาที่เย็นเยียบราวน้ำแข็งพุ่งโจมตีซูลัวไม่ยั้ง ทำเอานางอดใจเต้นขึ้นมาไม่ได้ อารูธของอีกฝ่ายราวกับบูพิษที่ชุ่มช้อนตัวแล้วโจมตีเข้าสู่หมายจะคร่าชีวิตของนาง

ทว่าซูลั้วก็เข้าใจขึ้นมาทันทีว่าหมดไร่เงามากมายเหล่านี้ แท้จริงแล้ว เป็นเพียงแค่อุบายหลอกเท่านั้น ไม่ตายมีเพียงหนึ่งเดียว! ในเมื่อเป็นไม่ตายที่ร้ายกาจที่สุดของซุซิง หากไม่ระวังแล้วละก็ วันนี้นางคงต้องพ่ายแพ้อย่างหมดรูปแน่นอน

ซูลั้วสุดหายใจเข้าลึกๆ รวบรวมสมาธิทั้งหมด ดวงตาระจ่างใสคู่นั้น จับจ้องไปยังหมดไร่เงาที่โถมเข้ามาหาด้วยความเร็วสูง ผู้คนพากันเงยบกรับราวกับว่าบริเวณนั้นมีซูลั้วอยู่เพียงลำพัง

สุดท้ายนางก็ค่อยๆ ปิดเปลือกตาลง...

ซูลั้วกลั้หลังตกลงในช่วงนรกแล้วเช่นนี้หรือ แบบนี้ไม่เท่ากับรันทาที่ตายหรืออย่างไร ผู้คนด้านล่างเวทีประลองพากันมองมาที่ซูลั้วด้วยความตกตะลึง ต่างก็คิดว่าอีกฝ่ายคงเป็นบ้าไปแล้ว

องค์ชายจิ้นที่นั่งอยู่ในตำแหน่งตรงกลางสุดของแถวหน้ากำสองมือเข้าหากันแน่น แวตาซึ่งเป็นประกายวาววับจับอยู่ที่ซูลั้ว เขารู้ดีว่าหากในวินาทีนี้ซูลั้วรับรู้ได้ถึงการโจมตีนั้น ก็เท่ากับว่าสมาธิและความแน่วแน่วของนางก้าวกระโดดไปไกลมาก หากนางหาไม่ตายของซุซิงไม่พบ สิ่งทีรออยู่ก็คือความเจ็บปวดสาหัสอย่างมิอาจบรรยาย

ในสมองของหนานกงหลิววินปรากฏภาพรอยยิ้มสดใสของซูลั้วในวันวาน นางมองมายังเขาพร้อมกับเอ่ยถามอย่างหนักแน่น “ท่านเชื่อข้าหรือไม่”

หนานกงหลิววินกำหมัดแน่น ตอนที่กำลังลึ้งเล็ใจอยู่นั้น จู่ๆ เขาก็เห็นพลังคลื่นความคิดที่แผ่ออกมาจากร่างของซูลั้ว

หนานกงหลิววินหัวเราะอย่างพอใจ เขาขยับตัวนั่งให้ผ่อนคลายขึ้น แต่สายตาคมปลานนั้นกลับจับจ้องอยู่ที่เวทีประลองอย่างไม่ละสายตา

รอยยิ้มบนใบหน้าของซุซิงในยามนี้คลี่เต็มที นางดูเจติแห่งชัยชนะที่กำลังส่งสายตาเหยียดหยาบมดตัวน้อยที่อยู่ตรงหน้า

‘ซูลั้ว อยากตายใช่หรือไม่! ในที่สุดก็ถึงเวลาตายของเจ้า! ถ้าโลกนี้ไม่มีเจ้าก็คงงดงามขึ้นน่าดู...’ ซุซิงจินตนาการไปถึงความสุขในภายภาคหน้าของนาง

ทว่า...เพียงไม่นานรอยยิ้มก็แข็งค้างอยู่ที่มุมปาก

วินาทีที่หมดไรเงาจะกระแทกเข้าไปใต้ศีรษะของซูลั้ว ดวงตาที่ปิดสนิทก็เบิกกว้างขึ้นทันที! ดวงตาคู่ล่ำลึงดูจิงน่าเป็นประกายวาววับและยากเกินกว่าจะคาดเดา

ทุกคนเห็นเพียงรอยยิ้มเย็นชาของซูลั้วปรากฏขึ้นที่มุมปาก “ซ่อนเอาไว้ได้อย่างลึกล้ำจริงๆ”

ซูลั้วไม่สนใจจะล่อกลืนหมดไรเงาที่โถมเข้ามาปะทะเหล่านั่นเลยแม้แต่น้อย นางขำงมิดลั่นออกไปปะทะเข้ากับไม้ตายที่ซ่อนอยู่ในอุบายลวง

พลัก!

เสียงสะท้อนดังขึ้น ซูลั้วสัมผัสได้ถึงไอเย็นเยียบที่โถมเข้าไปลงขนาดกระดูก นับพลันนั้นนางก็ปล่อยเปลวเพลิงออกไปต่อต้านระลอกคลื่นน้ำแข็งเอาไว้

เมื่ออาวุธทั้งสองปะทะกัน มิดลั่นของซูลั้วก็แตกละเอียดเป็นผุยผง ขณะที่ไม้ตายของซูลั้วนั้นก็หายวับไปในทันทีเช่นกัน

พลักๆ!

ซูลั้วถอยพรวดไปด้านหลังหลายก้าว พยายามทรงตัวอย่างสงบนิ่ง แลดูตาเย็นชาของซูลั้วลึกลับมองซูลั้ว เต็มไปด้วยความอาฆาตมาดร้ายอย่างชัดเจน ซูลั้วมีสิทธิ์อะไร! นั่นเป็นไม้ตายของนาง

นางอุตส่าห์เพียรฝึกฝนพลังยุทธ์อยู่ที่สำนักเป็นเวลายาวนาน กว่าที่จะฝึกฝนไม้ตายนี้ได้ก็แสนจะยากลำบาก คิดไม่ถึงเลยว่ากลับถูกซูลั้วทำลายเอาได้ง่ายๆ เช่นนี้

ซูลั้วปรายตามองอีกฝ่ายอย่างเฉยชา “ซูลั้ว เตรียมตัวให้พร้อม ไกลถึงเวลาจบชีวิตของเจ้าแล้ว”

“เพื่อเจ้า! คนที่ต้องตายก็คือเจ้า!” ใบหน้าของซูลั้วบิดเบี้ยว ดวงตาที่จ้องมองซูลั้วแดงก่ำทั้งยังเป็นประกายอำมหิต

“ถ้าอย่างนั้นก็อดูให้ดีเถอะ” ซูลั้วมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเย็นชาแล้ว

ลงมือในทันที

ฟออ...! เสียงแหลมบาดหูดังขึ้น ภูเพลิงเลื้อยพุ่งเข้าใส่แขนของชูชิง และทิ้งรอยไหม้เอาไว้

“รันทาที่ตาย!” ชูชิงที่ถูกชูล้วย้วยโกรธซึ่งในทันใด

พอเห็นอีกฝ่ายตั้งใจจะทำอะไร ความมอดกลั้นภายในใจก็ปะทุขึ้นมาอีกครั้ง นั่งตัวดีเอาแต่คอยหนีการปะทะกับนางโดยตรงมาตลอด อาศัยความรวดเร็วในการหลบหลีก ทำให้นางไม่อาจใช้วรยุทธ์ได้อย่างเต็มที่

ชูชิงไล่กวาดมาด้านหลังชูล้วย ทันใดนั้นเองความคิดบางอย่างก็ผุดวามขึ้นมา ตอนที่ชูล้วยกำลังจะเบี่ยงตัวหลบนั้น ชูชิงก็คำนวณองศาอย่างแม่นยำ ก่อนจะโหมตัวเข้าปะทะชูล้วยอย่างรวดเร็วราวกับเหยี่ยว

พลัก!

แรงปะทะอย่างกะทันหันของทั้งสองร่างทำเอาชูล้วยเสียหลักเซไป เลือดสดๆ ไหลออกมาจากมุมปาก และจิ้งหะชะงักสั้นๆ นี่เองที่เปิดโอกาสให้ชูชิงพุ่งโจมตีเข้าใส่อีกครั้งทันทีราวกับงูพิษ

ชูชิงหาได้มองเห็นรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของชูล้วยไม่ ตอนที่ชูชิงกำลังเหาะเข้ามา ชูล้วยก็สะบัดแขนเลื้อยขึ้น ประกายแสงเย็นเยือกก็สาดเข้าใส่ชูชิงอย่างจัง กระทบเข้าตรงหว่างคิ้ว ลำคอ และหน้าอกของชูชิง ทุกตำแหน่งล้วนเป็นจุดตายทั้งสิ้น

ชูชิงที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศไม่อาจจะกลับตัวได้ทัน นางจึงได้แต่ปล่อยเข็มน้ำแข็งจู่โจมใส่อีกฝ่ายเป็นพัลวัน ทว่าในเวลาหนึ่งเองที่ชูชิงต้องหันถอยหลัง

ชูล้วยเคลื่อนตัววูบมาอยู่เบื้องหลังนางชนิดที่ไม่ให้รู้ตัว ก่อนจะปักมีดปลายแหลมเข้าไปยังตำแหน่งหัวใจอย่างจัง!

สวบ...!

ปลายมีดถูกปักตรงจุดอย่างแม่นยำ เลือดสดๆ ไหลทะลักออกมา

“เจ้า...จริงใจ!” มุมปากของชูชิงมีเลือดรินไหลเป็นทาง นางสะบัดฝ่ามือไปด้านหลัง แต่ชูล้วยที่คำนวณไว้เป็นอย่างดีจึงก้าวหลบฉกไปเสียก่อน การ

ตอบโต้ของซูชิงเลยทำอะไรก็ไม่ได้

หัวใจของซูชิงอยู่ตรงตำแหน่งที่เอียงไปทางขวา และซูลั้วก็หาได้รู้ถึงเรื่องนี้ไม่ จึงทำให้การโจมตีในครั้งนี้ไม่อาจพรวดพราดใจของซูชิงไปได้ในทันที

น่าเสียดาย...ซูลั้วสายศิระด้วยความเสียดายอย่างสุดซึ้ง เดิมทีนางคิดจะปาดคออีกฝ่ายแต่เพราะเวลาไม่อำนวย คงต้องหาโอกาสใหม่แทน

เลือดสดๆ ไหลทะลักออกจากแผ่นหลังของซูชิงจนเปียกชุ่มชุดกระโปรงของนาง และหยดเป็นทางตามการเคลื่อนไหวของเจ้าของร่าง จนเวทีประลองเต็มไปด้วยรอยเท้าเปื้อนเลือด สภาพของซูชิงในยามนี้ดูน่าสังเวชจนกระทั่งผู้ชมด้านล่างพากันอดเวทนาไม่ได้

“ซูลั้วลงมือโหดเหี้ยมเกินไป อีกฝ่ายเป็นพี่สาวของนางแท้ๆ นางก็ยังลงมือได้?”

“นั่นหัวใจนะ แต่กลับแทงเข้าไปได้แบบนั้น โหดเหี้ยมเหลือเกิน”

“ซูชิงช่างน่าเวทนานัก แต่ชะตาของนางก็ไม่ดีเองที่มีน้องสาวเช่นนี้”

คนเหล่านั้นลืมไปเสียสนิทว่าพวกเขาล้วนแต่ตั้งใจมาดูละครฉากสนุกที่พี่น้องห้าพี่น้องกันเอง ยามนี้กลับกลายเป็นว่าแต่ละคนพากันส่งสารซูชิงขึ้นมาเสียอย่างนั้น

มนุษย์เรา...หากไม่กระทบกับผลประโยชน์ของตนก็มักจะเห็นใจผู้ที่อ่อนแอกว่าเสมอ

ซูชิงอิวี่ที่อยู่ด้านล่างเวทีประลองมีสีหน้าย่ำแย่ลงทุกที ส่วนใบหน้าของซูซิกิก็บิดเบี้ยวขึ้น นางกัดริมฝีปากแน่นเพื่อไม่ให้หลุดสบถใส่ซูลั้ว ขณะที่ซูจื่ออันกับฮูหยินซูไม่ได้มาที่ลานประลองแห่งนี้ เพราะเชื่อแน่ว่าจะอย่างไรเสียซูชิงก็ต้องเป็นผู้ชนะ

“ซูลั้ว เจ้าทำให้ข้าบาดเจ็บได้ถึงขั้นนี้ เจ้าไม่ธรรมดาดังจริงๆ ข้าประเมนเจ้าต่อไป” ซูซิกิกัดฟันเอ่ยออกมาซ้ำๆ

“น้องจะสู้ท่านพี่ได้อย่างไร” ซูลั้วปรายตามองซูชิงพลางหัวเราะหยัน

“ดีใจมากอย่างนั้นสิ คิดว่าเจ้าชนะแล้วหรือไร” ชูชิงหัวเราะ ทวารอยยิ้ม
ของนางกลับดูแปลกพิกล จนคนที่เห็นถึงกับรู้สึกเย็นวาทที่สันหลัง

โดยที่ไม่รอคำตอบของชูลั่ว ชูชิงก็หยิบโสตถินเม็ดหนึ่งขึ้นมาแล้วส่งเข้าปาก

ชูลั่วขมวดคิ้วขณะมองอีกฝ่ายด้วยความสงสัย และสิ่งที่ทำให้นางตกใจ
เป็นอย่างยิ่งก็คือ บาดแผลที่หลังของชูชิงสมานกันอย่างรวดเร็ว

“นี่...”

“ทำไมถึงมีโสตถินชนิดนี้ได้ นี่มันอะไรกัน”

“โสตถินพลัง!” ผู้คนด้านล่างต่างก็พากันนุทานด้วยความแปลกใจ

“สวรรค์! มีโสตถินพลังจริงๆ ด้วย ดูท่าแล้วครานี้สำนักจื่อชวยคงจะ
ลงทุนลงแรงมีไชน้อย ถึงขนาดยอมมอบโสตถินพลังให้แก่ชูชิง”

“อะไรคือโสตถินพลัง ทำไมข้าถึงไม่เคยได้ยินมาก่อน”

“เจ้าต้องไม่เคยได้ยินอยู่แล้ว ผู้มีวรยุทธ์เท่านั้นจึงจะมีสิทธิ์ได้ครอบ
ครองโสตถินพลัง ว่ากันว่าในการประลองยุทธ์ หากได้กินโสตถินเข้าไปก็จะ
ฟื้นคืนพลังยุทธ์ขึ้นสูงสุดของตัวเองได้ในแค่พริบตาเดียว โสตถินชนิดนี้หาซื้อ
ได้ไม่!”

เสียงพูดของผู้คนด้านล่างทำให้ชูลั่วเข้าใจขึ้นมา

ชูชิงยิ้มหยัน “ชูลั่ว เจ้ากล้าทำร้ายข้า ดี ดีมาก!”

ชูลั่วรู้สึกหนาวเยือกขึ้นมาในหัวใจ ชูชิงกลืนโสตถินพลังลงไป
บาดแผลตามร่างของนางไม่เพียงแต่จะหายขาด บัดนี้นางยังกลับมามีพลัง
แข็งแกร่งตามเดิม พลังกำลังก็ดูจะมากขึ้นด้วย ชูลั่วปล่อยพลังวิเศษออกมา
จนหมด เปลวเพลิงลุกไหม้ขึ้นปกคลุมร่างของนางเอาไว้

“ชูลั่ว อย่ากล้าฆ่าหรือ ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ตายเสียเถอะ!” ชูชิงปล่อยพลัง
วิเศษเข้าไปใส่ชูลั่ว ใบหน้าอันแสนงดงามดังดอกบัวแรกแย้มนั้นดูเกรี้ยวกราด
และดุเดือดอย่างน่ากลัว พลังวิเศษก่อตัวขึ้นในมือของชูชิง สุดท้ายมันกลายเป็น
ลูกแก้วใสขนาดใหญ่ที่ลอยแหวกอากาศแล้วพุ่งเข้าปะทะชูลั่วเต็มแรง!

ขึ้นห้า...

ไม่ ชูชิงในยามนี้บรรลุถึงชั้นห้าระดับสูงแล้ว ระยะเวลาสั้นๆ เพียงสามเดือน ชูล้วนเลื่อนพลังยุทธ์จากชั้นสามเป็นชั้นสี่ ส่วนชูชิงนั้นไปไกลยิ่งกว่านางเลื่อนจากชั้นสี่ไปถึงชั้นห้าระดับสูง!

ความเร็วราวกับสายฟ้าของชูชิงจึงทำให้พลังการโจมตีของนางหนักหน่วงจนคู่ต่อสู้มีอาจหลบหนีได้ทัน คลื่นพลังวิเศษที่รุนแรงนี้เต็มไปด้วยการทำลายล้าง เสียงดังก้องสะท้อนขึ้นในอากาศ ผู้คนด้านล่างลานประลองรู้สึกได้ถึงประกายจ้าจนแทบจะลืมตาไม่ขึ้น

ปรากฏการณ์นี้เองที่ทำให้รู้ว่าชูชิงบรรลุถึงวรยุทธ์ชั้นห้าระดับสูงแล้ว สีหน้าของทุกคนในเวลานั้นเต็มไปด้วยความแปลกประหลาดใจ

“ดี!” ชูจิ้งอวี่ผุดลุกขึ้นในทันทีแล้วปรบมือด้วยความตื่นเต้น

ลูกแก้วใสลอยคว้างอยู่กลางอากาศ วินาทีถัดมานักฟุ้งมาตรงหน้าชูล้วนอย่างรวดเร็ว ทว่าชูล้วนในยามนี้กลับยืนสงบนิ่ง นางปล่อยพลังฝ่ามือมารกลางเวหาออกไปข้างหน้า ฝ่ามือสีดำจุดเล็กๆ ขยายใหญ่ขึ้นในพริบตา ใหญ่ขึ้นๆ ใหญ่ขึ้นจนไร้ขีดจำกัด สุดท้ายก็ปกคลุมท้องฟ้าหว่าลานประลองเอาไว้จนมิด

“ฝ่ามือมารกลางเวหา!” ชูล้วนตะโกนก้อง แล้วชี้ไปที่ลูกแก้วใส

ตอนนั้นเองที่ผู้คนด้านล่างต่างก็หัวเราะครืน คุณหนูสี่แห่งสกุลชุนี่ช่างน่าขันดีแท้ นางเป็นผู้มีวรยุทธ์ชั้นสี่ คิดหรือว่าแค่ขั้นนี้ก็จะหยุดการโจมตีลูกแก้วใสนั้นได้? ความคิดนี้มีน่าขันหรืออย่างไร

ชูชิงหัวเราะ ชูจิ้งอวี่ก็หัวเราะ

แม้แต่สตรีผู้งดงามหมดจดเหนือโลกียบนโรงน้ำชาก็ยังเผยรอยยิ้มหยันออกมา

ทุกคนในที่นั้นต่างก็หัวเราะจนงอหาย ทว่าไม่นานทุกคนก็ต้องตกใจจนแทบอ้าปากค้าง เพราะตรงหน้าของพวกเขาลันบังเกิดเหตุการณ์น่ามหัศจรรย์ขึ้น!

ลูกแก้วใสหยุดอยู่ตรงหน้าชูลัว ไม่เคลื่อนเข้ามาอีกแม้เพียงนิ้วเดียว
“สำเร็จแล้ว!” ชูลัวยินดี รอยยิ้มพาดผ่านในดวงตา

ก่อนหน้านี้นตอนที่นางฝึกฝนอยู่ในถ้ำห้วยเยียน นางได้ค้นพบความลับใหม่ของตัวเองอีกอย่างว่านางสามารถนึกฝ่ามือมารกลางเวหาพร้อมกับมิติของนางได้โดยบังเอิญ สิ่งนี้เองที่ทำให้ชูลัวเข้าใจมิติว่างเปล่าได้ดียิ่งขึ้น

ที่เรียกว่า ‘มิติว่างเปล่า’ นั้นหมายความว่า นางสามารถนึกกำลังจากฝ่ามือมารกลางเวหาเพื่อสร้างมิติเล็กๆ แห่งหนึ่งขึ้นมาได้ มิติที่ว่านี้เป็นมิติที่ปรากฏขึ้นจริงและนำมาใช้ได้

ชูลัวใช้มิติที่มีขนาดไม่ถึงหนึ่งตารางเมตรของนางครอบลูกแก้วใสของอีกฝ่ายเอาไว้ จากนั้นก็กำหนดให้มันอยู่นิ่ง แต่เพราะมิติว่างเปล่าของนางนั้นโปร่งใส จึงแทบจะไม่มีใครหาสาเหตุให้ปรากฏการณ์นี้ได้ ทุกคนพากันมองมาที่ชูลัวด้วยแววตาจ้องแน่ว แม้ว่าจะพยายามขบคิดกันจนสมองแทบแตก แต่ก็ไม่มีทางเข้าใจความลับของเคล็ดวิชานี้ได้อย่างแน่นอน

“ซูซิง ของเล่นของเจ้า ขำรับไว้ไม่ไหว จงนำกลับคืนไป!”

ชูลัวเคลื่อนย้ายมิติว่างเปล่า ก้าวออกไปหนึ่งก้าวแล้วซัดพลังฝ่ามือใสลูกแก้วใส ฝ่ามือนี้ไม่ได้แฝงไปด้วยคลื่นพลังวิเศษใดๆ ทั้งสิ้น มันก็แค่กระทบเข้ากับลูกแก้วใสเท่านั้น

พลັก...! เสียงปะทะดังขึ้น ลูกแก้วใสลูกนั้นก็ลอยคว้างกลับไปยังตำแหน่งที่ซูซิงยืนอยู่

ใบหน้าของซูซิงเปลี่ยนสีในทันที มีแต่นางเท่านั้นที่รู้ว่าภายในลูกแก้วใสนี้ประกอบด้วยอะไร นางจึงล่าถอยทันที ทว่ากลับสายไปเสียแล้ว ลูกแก้วใสระเบิดออกอย่างรวดเร็ว พลังที่ไม่อาจบรรยายได้ไหมกระเพื่อมทั่วทุกสารทิศ

ท่ามกลางละอองที่ฟุ้งพวยออกมานั้น ซูซิงยกสองมือขึ้นปิดบังใบหน้า แล้วร้องครวญครางออกมาด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส

“โอ๊ยยย...” ซูซิงในยามนี้เจ็บใจจนอยากจะตายไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด
“เป็นอะไรไป”

พอเห็นชูซิงปิดหน้าแล้วกริรร้องออกมาแบบนั้น คนที่มามองดูต่างก็แปลกอกแปลกใจไปตามๆ กัน นี่มัน...เกิดอะไรขึ้น

ชูลุ่มองชูซิงที่กำลังเกลือกไปมาอยู่กับพื้นพร้อมด้วยรอยยิ้มเอื่อย ตอน ที่ชูซิงปล่อยพลังลูกแก้วใสออกมา นางแอบใส่พิษเน่าเปื่อยไว้ด้านในลูกแก้ว นั้นด้วย พอมันระเบิดออกมา ยาพิษไร้สีไร้กลิ่นนั้นจึงกระเด็นเข้าไปในนางและ ทำลายใบหน้าที่ให้เสียโฉม เพราะเหตุนี้เองชูซิงถึงได้หวาดกลัวยิ่งนักตอนที่ ลูกแก้วใสสะท้อนกลับมา

ทว่าความเร็วของชูลุ่มันรวดเร็วเป็นอย่างยิ่ง เร็วเสียจนชูซิงตอบได้ ไม่ทัน ช้านางยังคิดไม่ถึงด้วยว่าชูลุ่มันจะรับลูกแก้วใสไว้ได้และใช้มันโต้ตอบ กลับมาเช่นนี้ ต่อให้ชูซิงเฉลียวฉลาดแค่ไหน นางก็ต้องแพ้ยุบายของตนเอง

ตอนนั้นเองที่ชูจิ้งอวีคิดจะขึ้นไปบนเวทีประลอง ทว่าเขาก็ถูกหนานกง หลิววันปรัมเอาไว้ด้วยสายตา ทำให้ไม่กล้าแม้แต่จะขยับกาย

“เจ็บ...เจ็บปวดเหลือเกิน...” ชูซิงกำลังเกลือกอยู่แบบนั้น เวลานั้นชูลุ่มัน สามารถลงมือสังหารอีกฝ่ายได้แต่นางกลับไม่ทำ

พักใหญ่อาการเจ็บปวดที่ใบหน้าของชูซิงก็เริ่มคลาย นางลดสองมือที่ กุมหน้าออก ดวงตาดังงูพิษคู่นั้นจ้องมองมาที่ชูลุ่มันด้วยแววอาฆาตมาดร้าย เดิมทีคิดว่าจะจัดการชูลุ่มันได้อย่างง่ายดาย ใครจะคาดคิดว่านางใช้ไฟตายไป ตั้งมากมายแต่สุดท้ายก็ยังเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ช้านางตัวดียังเล่นงานเสียจนนาง ต้องตกอยู่ในสภาพตายทั้งเป็นเช่นนี้ ชูซิงแค้นใจนัก

“อ้า...” วินาทีที่ผู้คนด้านล่างมองเห็นใบหน้าของชูซิง เสียงกริรร้อง จากคนที่ขวัญอ่อนอยู่ลึกหน่อยก็ดังขึ้น

“สวรรค์! ใบหน้าชูซิง...ใบหน้านาง...ทำไมถึงเป็นเช่นนี้...”

“ชูลุ่มันโหดเหี้ยมเกินไปแล้ว จะสังหารก็สังหารไปเสียให้รู้แล้วรู้รอด แต่ นางกลับทรمانชูซิงเช่นนี้ ถึงอย่างไรฝ่ายนั้นก็เป็นพี่สาวของนาง”

“เจ้ามีสมองหรือเปล่า!” อีกคนหนึ่งขัดขึ้นพลางตบศีรษะคนที่เอ่ยขึ้น ก่อน “ลูกแก้วใสเป็นอาวุธที่ชูซิงปล่อยออกมา ชูลุ่มันก็แค่ใช้มันเล่นงานเจ้าของ

กลับเท่านั้น ใครจะรู้ว่าด้านในมีพิษร้ายแรงถึงขนาดนั้น!”

“ใช่ๆ แปลว่าซูชิงถูกไม้ตายของตัวเองเล่นงานเข้าแล้ว กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมคืนสนอง!”

ผู้คนพากันตกเตียงเสียงอื้ออึง ความเหินแบ่งออกเป็นสองฝ่าย

ใบหน้าของซูชิงในยามนี้ถูกทำลายจนเสียโฉม ใบหน้าขาวนวลผุดผาด ถูกพิษเน่าเปื่อยกลายเป็นรอยต่างๆ ดำๆ เป็นดวงๆ เนื้อบางส่วนยังหลุดแห้วออกมา บางส่วนก็เปื่อยยุ่ยเป็นหลุมลึก ไม่เหลือส่วนดีเลยสักจุด

“โอสลดคินหลัง พิษเน่าเปื่อย...ซูชิง อาจารย์ของเจ้ายังให้ของวิเศษอะไรมาอีก อย่าทำให้ข้าต้องผิดหวัง” น้ำเสียงเรียบๆ ของซูลู่ที่ลอยมาแผ่แววยะหยันอยู่ในที่

ซูชิงกำหมัดแน่น ตัวสั่นระริก นางต้องพยายามข่มใจอย่างหนักเพื่อให้ตัวเองคลุ้มคลั่ง แววตาของนางเยะเยือก น้ำเสียงเย็นชาจนบาดกระดุก แววอาฆาตโหมกระพือราวกับกองเพลิง “ซูลู่! ในเมื่อเจ้ารันทาที่ตายนัก ถ้าเช่นนั้นข้าก็จะสงเคราะห์ให้”

ซูลู่ขมวดคิ้ว ซูชิงยังมีไม้ตายอะไรอีก วันนี้นางทำร้ายอีกฝ่ายจนบาดเจ็บได้ถึงสองครั้งก็เป็นเพราะโชคช่วยและสถานการณ์พาไป ยังดีว่าช่วงเวลาวิกฤตินั้นถึงมิติของฝ่ามือมารกลางเวหาได้พอดี

เมื่อมิติว่างเปล่าปรากฏขึ้น นางก็จับลูกแก้วใส่นั้นใส่เข้าไปด้านใน ถ้าไม่อย่างนั้นคนที่เสียโฉมในวันนี้ก็คงเป็นตัวนางนั่นเอง

แววตาเย็นชาของซูชิงจับจ้องมาที่ซูลู่ชนิดไม่ให้คลาดสายตา มือขวาของนางยกขึ้นมาที่ริมฝีปากแล้วแผ่เสียงสัญญาณหวีดแหลมออกมา บรรยาอากาศก็กลับแปลกประหลาดก็เข้าปกคลุมไปทั่วบริเวณ